

BISBAT DE
SANT FELIU DE
LLOBREGAT

B
U
T
L
L
L
E
T
I

[78]

BUTLLETÍ OFICIAL DEL
BISBAT DE SANT FELIU
DE **LLOBREGAT**

REDACCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Secretaria General

PRODUCCIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Delegació Diocesana de
Mitjans de Comunicació

ADMINISTRACIÓ

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat. Administració Diocesana

C/ Armenteres 35

08980 Sant Feliu de Llobregat

Tel. 93 632 76 30 — Fax 93 632 76 31

butlleti@bisbatsantfeliu.cat

www.bisbatsantfeliu.cat

Subscripció anual 2017: 35 euros. Exemplars solts 9 euros.

Les subscripcions anuals es consideren per any natural

Disseny gràfic: Estudi Lluís Torres. Castellbisbal

Maquetació i Impressió: T.G.A, S.L. Barcelona

Dipòsit Legal: DLB 27939-2005

Í

T

BISBAT DE **E**

SANT FELIU DE

LLOBREGAT **L**

L

T

U

B

NÚM 78 (2017)
31 DE DESEMBRE
DE 2017

SUMARI

- 367 **BISBE DIOCESÀ**
- 368 Escrits dominicals**
- 368 *Pau en la foscor (5-11-2017)*
- 369 *La veritat dels diners (12-11-2017)*
- 370 *Rendiment? (19-11-2017)*
- 371 *L'última paraula (26-11-2017)*
- 372 *Desvetlleu-vos (II) (3-12-2017)*
- 373 *Recuperar l'ànima (III) (10-12-2017)*
- 374 *Els fruits, demà (IV) (17-12-2017)*
- 375 *El primer fruit, la carn del Verb (V) (24-12-2017)*
- 376 *Nascut de dona (VI) (31-12-2017)*
- 378 Cartes i exhortacions pastorals**
- 378 *Amb motiu de la Setmana de la Bíblia*
- 379 *Presentació de la Memòria anual d'Activitats del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat*
- 379 *A Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, sobre la Causa de Beatificació dels Servents de Déu Jaume Serra Jordi, prevere, i companys de la Diòcesi de Vic*
- 380 *A Mn. Francisco Garcia Baca, en relació a la festa de Sant Sebastià a Monistrol de Montserrat*
- 380 *A l'Abat de Montserrat, Josep Maria Soler, delegant l'administració de la confirmació per a escolans i antics escolans*
- 381 Visites pastorals**
- 381 *Arxiprestat de Vilafranca del Penedès*
- 382 Articles i altres escrits**
- 382 *Amb motiu de la Campanya de Nadal de Càritas Diocesana*
- 382 *Reflexió per a la revista "Ressò" de Vida Creixent*
- 383 *Introducció a la Memòria Anual d'activitats 2016*
- 384 *Escrit del Sr. Bisbe per a la jornada del dia de Germanor de 2017: "Som una gran família amb tu".*
- 387 **SECRETARIA GENERAL**
- 388 Decrets**
- 388 *Decret 23/17. Autorització a Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, per presidir l'ordenació diaconal d'en Rafael Galofré i Casas*
- 388 *Decret 24/17. Nomenament de Vicari episcopal dels arxiprestats de Garraf, Vilafranca del Penedès, Anoia i Piera-Capellades a Mn. Pere Milà Vidal*
- 388 *Decret 25/17.- Constitució del Consell del Presbiteri de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat*
- 389 *Decret 26/17. Constitució del Consell Pastoral Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat*
- 391 *Decret 27/17.- Aprovació de la 3a edició de l'Estatut de Cúria*
- 391 *Decret 28/17. Constitució dels estatuts de la Fundació Educació Catòlica de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat*
- 391 *Decreto 29/17. Autorización de la exhumación de los restos de los Siervos de Dios Teodoro (Cirilo) Illera del Olmo, Joaquín (Jacinto) Gómez Peña, Máximo (José) Franco Ruiz y Joaquín José (Joaquín) Puente González, pertenecientes a la Congregación de San Pedro ad Víncula*
- 392 *Decret 30/17. Nomenament de Joan Lluís Salas Valle, DP per al càrrec de notari-secretari adjunt per a les qüestions administratives matrimonials*
- 393 Nomenaments**
- 393 *Nomenaments parroquials*
- 393 *Altres nomenaments*
- 396 Cúria**
- 396 *Recepció de Nadal i felicitació al bisbe Agustí*

399 Altres informacions

399 *Comunicació: Sra. Leonor Parreu Dal-mases, arxivera de l'Arxiu Històric Diocesà*

401 VIDA DIOCESANA

402 Crònica diocesana

402 *NOVEMBRE*

404 *DESEMBRE*

406 Necrològiques

407 ORGANISMES DIOCESANES

408 Vicaria del Llobregat

408 *XII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu de Llobregat*

408 Vicaria del Penedès-Anoia-Garraf

408 *Acta de dedicació del temple parroquial de la Immaculada Concepció de Vilanova i la Geltrú*

409 Consell Pastoral Diocesà

409 *Reunió 18-11-2017*

410 Consell del Presbiteri

410 *Reunió 16-11-2017*

411 DELEGACIONS DIOCESANES

412 Catequesi

412 *X Jornades de Formació per a Catequistes*

413 Joventut

413 *Recés d'Advent*

413 *Reunió amb els equips de pastoral de les escoles cristianes*

414 Pastoral de la salut

414 *Jornada diocesana de voluntaris de Pastoral de la Salut*

415 Vida consagrada

415 *Carta del delegat convocant al recés d'Advent*

416 Pastoral sacramental i Litúrgia

416 *Trobada d'animadors de la litúrgia*

416 Causes dels sants

416 *Beatificació de 109 màrtirs claretians a la Basílica de la Sagrada Família*

417 Pastoral vocacional

417 *Carta als rectors*

418 *Convocatòria del Delegat de Pastoral vocacional als preveres que tenen cura de les vocacions en els arxi-prestats*

419 *Institució d'acòl·lit d'en Xavier Montané*

419 Diaconat permanent

419 *Ordenació diaconal de Rafael Galofré i Casas*

420 Evangelització i Apostolat Seglar

420 *2a Setmana de la Bíblia: "viva i eficaç"*

420 *Celebració de Nadal de Vida Creixent*

421 Càritas diocesana

421 *"Som persones, tenim drets. Ningú sense llar"*

422 *Campanya de Nadal: El nostre compromís també és el teu*

423 DOCUMENTS

424 Província Eclesiàstica de Barcelona

424 *Vetlla de la Immaculada*

424 *Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes*

425 Conferència Episcopal Tarraconense

425 *Diada de Germanor 2017*

426 *Campanya de Nadal de les Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya*

427 Conferència Episcopal Espanyola

427 *Informe de la síntesis de la Conferència Episcopal Española para el Sínodo sobre jóvenes, fe y discernimiento vocacional*

431 *110ª Asamblea Plenaria de la CEE*

434 Santa Seu

434 *Missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2018*

437 *Missatge del papa Francesc per a la celebració de la 51 Jornada Mundial de la Pau*

441 *Missatge del papa Francesc per a la XXVI Jornada Mundial del Malalt*

443 *Missatge del papa Francesc per a la 55a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions*

446 *Missatge del papa Francesc pel 800 aniversari de l'Orde de la Mare de Déu de la Mercè*

448 *Felicítació nadalenca del papa Francesc a la Cúria Romana*

457 *Missatge "Urbi et Orbi" del papa Francesc pel Nadal 2017*

Bisbe diocesà

ESCRITS DOMINICALS

Pau en la foscor (5-11-2017)

En situació de crisi, quan amb prou feines es pot albirar una sortida i hom es veu envoltat de tenebra, el cristià ha de saber travessar la nit activant interiorment la fe més autèntica. Les receptes d'ordre psicològic tenen un valor molt relatiu, perquè exerceixen una funció semblant als calmants davant una malaltia greu: alleugen, però no guareixen.

Tanmateix sí que ens resulta eficaç en la reactivació de la fe el record testimonial d'aquells cristians que, com a tals, van saber travessar "les seves nits". Els testimonis màrtirs, més que mestres del saber sofrir, són per a nosaltres mestres del saber viure.

Fa uns dies que he rebut, d'una germana carmelita estudiosa de la figura d'Edith Stein, un text que avui és realment oportú. Sor Beneta de la Creu escrivia en la seva obra *Causalitat psíquica* (1918):

"Existeix un estat de quietud en Déu, de relaxació de tota activitat intel·lectual, en què no es fan plans, no es prenen resolucions, i no s'actua, sinó que tot l'esdevenidor es deixa en mans de la voluntat divina, abandonant-se a la Providència. Aquesta sort em va ser oferta després d'una experiència, que sobrepassava les meves forces, que va absorbir tota la meva energia vital i que em va privar de tota activitat".

Tots tenim o hem tingut experiències que ens sumeixen en la perplexitat. És a dir, els recursos naturals al nostre abast resulten ineficaços. Llavors, una reacció lògica és quedar-se quiet, no fer res. Hi ha altres reaccions, com ara, fomentar experiències evasives. També sentim sovint missatges benintencionats, que miren d'airejar l'ànim a fi que no deixem de lluitar. Són missatges que es dirigeixen a tothom, però sobretot als joves: "coratge, tu pots", "si tu vols, pots", "res no és impossible", "entre tots podem..." Aquestes paraules aconsegueixen fins i tot mobilitzar grups polítics. La vida, tanmateix, va deixant al seu lloc, al costat de les possibilitats reals, les il·lusions infundades. Quan venen els fracassos sempre hi ha una sortida: si no ho hem assolit ha estat per culpa dels altres, de la mala estructura o de no haver confiat prou en les pròpies forces. Mai la frustració és deguda al fet que el somni en si era un engany.

Edith Stein no va viure una vida als núvols. Més aviat al contrari, va tenir moltes raons per caure en la frustració. Però una vegada descobert el Déu de Jesucrist, el Déu personal amb el qual ens comuniquem en relació d'amistat, Ell mateix amarat de carn de dolor, podia afegir:

"La quietud en Déu és quelcom totalment nou i particular davant la negació de l'activitat per falta de força vital. En el seu lloc apareix el sentiment d'estar amagada, d'estar alliberada de tot problema, preocupació o obligació. I, mentre més em lliuro a aquest sentiment, començo a omplir-me més i més d'una vida nova, que m'empeny a noves ocupacions, sense que per a això actuï la voluntat. Aquesta energia vital apareix com a flux d'una activitat i una força que no són meves i que, sense

cap tipus d'exigències per la meua banda, treballa en mi.”

Els grans testimonis no van deixar mai d'actuar. Només els va preocupar que allò que fessin fos conforme amb la voluntat de Déu, que fos coherent amb l'Evangelí.

Aquest camí consisteix a abandonar-se en Déu, sobre la base que els judicis i els requeriments aliens perden força, ja no són amenaces, “ja no els permeto que treballin en mi”, perquè un obeeix a una energia més poderosa. Tot passa a l'interior, però aleshores des de dins s'il·lumina la foscor que ens envolta.

La veritat dels diners (12-11-2017)

No deixa de sorprendre, per bé o per mal, la importància que el diner té en la nostra vida. Les teories, els plans, els projectes, en qualsevol àmbit de la vida humana de res no serveixen si no compten, d'alguna manera, amb els diners. Quan escoltem discursos plens d'entusiasme, se sent la veu del realista “assenyat” que diu: “està bé, però això qui ho paga? d'on sortiran els diners?”; o bé, l'advertiment d'aquell experimentat en la vida, que observa: “a qui beneficiarà tot això? qui hi sortirà guanyant?”; i davant d'una exhortació a practicar la solidaritat i la justícia, algú que respon: “però aquest que predica, tindrà tant entusiasme a l'hora de rascar-se la seva pròpia butxaca”? Sovint les grans utopies polítiques s'enfonsen quan arriben al terreny de l'economia real.

Sense compartir la teoria de Karl Marx, que afirmava que l'economia era el motor i la base de tota la història humana, cal reconèixer que els diners constitueixen un factor decisiu, aporten una autèntica injecció de realisme i una prova de la ve-

racitat de les idees. Conec una persona, ja gran, d'esperit bastant crític en tot, que a l'hora de sospesar l'autenticitat o el valor evangèlic d'un moviment o un grup, sempre diu: “I què en fan, amb els seus diners? són capaços de desprendre's d'allò propi per a compartir-ho?” He pogut llegir aquests dies un llibre, síntesi de moltes i serioses investigacions històriques, l'autor del qual, Peter Brown, mostra l'efecte “revolucionari” que va tenir en la història del final de l'Imperi Romà la crida de Jesús al jove ric: “Ves, ven tot el que tens, dona els diners als pobres i segueix-me... És més difícil que entri un ric al Regne del Cel...”

Si ens fixem en el Nou Testament, els diners, les monedes, els béns materials, són presents gairebé en cada capítol. La famosa col·lecta en benefici dels pobres de l'Església de Jerusalem mereix dos capítols en la segona carta de sant Pau als Corintis...

En definitiva, sembla que l'amor es fa “vertader” quan toca la butxaca. I també l'egoisme, de manera que els diners són instrument de virtut o de pecat segons el cor de qui ho remena.

Com cada any celebrem el “Dia de Germanor”. És el dia en què intensifiquem la nostra generositat per posar en comú béns a favor de tota la comunitat diocesana. Heus aquí un dels moments en què posem a prova “l'autenticitat del nostre esperit de comunió”. Aquest esperit de comunió avui l'expressem amb la imatge de la família: senzillament som una família i, per tant, compartim els béns.

Ningú no posarà en dubte que, quan el pare o la mare porten a casa el sobre amb el sou (com passava abans, que es cobrava en efectiu cada mes) o quan van ells mateixos al supermercat (i també els avis amb més freqüència) i s'enduen la compra

o quan dediquen temps a la cura de tots, en la neteja o a la cuina, sense escatimar esforços, ho fan perquè se senten família; aquesta raó ja és suficient, no cal donar més explicacions. És l'esperit de família el que ens empeny a compartir. I cada gest fa veritable l'afecte familiar. I cada mancança de gestos que posin en comú els béns és una denúncia de falta d'amor familiar.

Que el Dia de Germanor manifesti el parentiu que ens uneix a l'Església Diocesana. Serà una prova que més enllà de les paraules i de les bones intencions, la nostra germanor és veritable.

Rendiment? (19-11-2017)

En una assemblea, que servia de conclusió de visita pastoral, una senyora gran es va aixecar i va formular una pregunta no habitual en aquest context. El seu interrogant en aparença era senzill, segons com es mirés, però d'enorme transcendència fins i tot pel que estàvem tractant en el diàleg. Parlàvem, com és habitual en les visites pastorals, de la situació de les nostres comunitats, de les dificultats i possibilitats, dels assoliments i fracassos... La senyora en resum va venir a dir:

“Tinc la meua edat. He viscut molt. He intentat ser fidel a la fe, encara que no sé si ho he aconseguit. Ara, segons veig les coses avui, m'agradaria saber per què ha servit el que he fet, si ha valgut la pena, si té algun valor...”

Recordo haver rebut una interpel·lació semblant de boca d'algun malalt, conscient de les seves minses possibilitats de sortir amb vida de la seva situació. Concretament evoco amb freqüència les paraules d'una senyora, que en tota la seva vida s'havia mostrat intel·ligent, treballado-

ra, emprenedora, amb sensibilitat social, creient, amb suficients possibilitats econòmiques com per permetre's algun gaudi en la vida, però que havia exclòs voluntàriament la vida matrimonial. Sempre li va quedar oberta la pregunta de si el Senyor n'esperava una mica més d'ella, o si el que havia fet era realment valuós...

A ningú no se li escapa la transcendència d'aquestes qüestions: el rendiment de la vida! Deixem a un costat la mentalitat utilitarista i pragmàtica avui omnipresent. Es tracta del balanç de tota una existència.

És veritat que els problemes que avui sofrim, siguin de tipus personal, com socials, culturals, econòmics, etc., ens apressen i ens lliurem a buscar solucions, sobretot quan ens semblen d'extrema gravetat. Necessitem tenir èxit en aquesta lluita, posar tots els mitjans al nostre abast. I, si el resultat és positiu, diem: “ha valgut la pena, el treball ha tingut sentit i està justificat”. Però quan no es tracta d'aquest problema o un altre o d'un fragment relativament curt de la vida, sinó de tota l'existència personal, com són els casos esmentats, les respostes no són gens senzilles. Crec que la gran majoria no hi pensa precisament perquè tenen por de no saber respondre.

Aquestes preguntes són a la base de l'experiència creient. Jesús, parlant en paràboles, ens adverteix que la nostra vida valdrà segons hàgim fet rendir els seus dons. Al final ve el Senyor i ens preguntarà: “què n'has fet dels dons que et vaig donar?... O millor, què n'has fet del do que cada dia has rebut gratuïtament?” Cada do rebut travessa la nostra llibertat, és a dir, la nostra responsabilitat, i ha de ser transformada en més vida, més do...

Però que ningú pensi que Jesús, encara que utilitzi exemples tan quotidians, com

un compte corrent al banc, es refereix a alguna cosa material que es pugui quantificar. El rendiment dels dons de Déu ha de ser com els mateixos dons: han de significar el creixement del Regne de Déu.

I una altra observació molt més important. Pablo Neruda va escriure aquell bell llibre, que va titular *Confieso que he vivido*. Retalls de la seva vida que van anant conformant la seva persona, amb el propi jo al seu centre. Com ell, gairebé tota la humanitat entén que viure és acumular, amuntegar, produir. Però no puc deixar de portar aquí aquesta altra mirada a la pròpia vida que van ser les *Confessions* de sant Agustí: el seu altre possible títol no seria com el del llibre del poeta, sinó simplement aquest: *Confesso que Déu m'ha estimat*.

Aquest seria un perfecte i meravellós balanç de la pròpia vida.

L'última paraula (26-11-2017)

És clar que sense horitzó no es pot fer ni un pas. Més ben dit, sense un horitzó bo, positiu, cert, no podem caminar en el present. Si sabéssim que no hi ha final o que el final és mera destrucció, qui s'atreviria a seguir caminant?

Tanmateix, la previsió de la meta feliç ens permet afrontar les dificultats del camí. L'experiència és senzilla i quotidiana: els somnis són motor de la vida i, donat el cas d'haver aconseguit la meta, el camí es veu d'una altra manera. Un atleta dona per bo tot l'esforç realitzat fins a aconseguir al final la marca proposada; així mateix l'estudiant amb el títol sota el braç després d'uns llargs anys d'estudi; i el malalt guarit després d'un dur tractament; i, com diu el propi Jesús en l'Evangeli, la mare, en tenir als seus braços el fill nou-

nat, considera ben emprats els esforços de l'embaràs i el part (cf. *Jn 16,21*).

Un poema senzill i popular en llengua alemanya descrivia l'estat ànim del típic depressiu, malhumorat i descontent amb tot: l'aigua li semblava massa humida, l'estiu massa sec i calorós, la música inútil i buida, les rialles superficials, la bona literatura pura xerrameca, el paisatge avorrit, el menjar insípid... Fins el moment que es va enamorar de la seva noia. A partir d'aleshores tot li semblava meravellós: l'aigua, l'estiu, la música... Aquest poema es titulava "Final bo, tot bé".

En aquest cas, l'experiència de final feliç sembla que il·lumina tot el camí... i tota la vida. Encara que l'argument del poema no passa de ser una ximpleria, es pot traslladar al terreny molt més important de tota una vida: anticipar, viure d'antuvi amb anticipació, fer un tast del final feliç és el gran motor de la nostra existència.

Els cristians sabem –creiem, esperem– el final d'aquesta història nostra. Sabem a més que aquest final té aires de victòria segura del Bé, de la Veritat, de la Bellesa i, en conseqüència, de la vida humana en tota la seva plenitud. Ho celebrem a la festa de Crist Rei de l'Univers.

Molts temples d'estil romànic tenen pintada la gran figura majestuosa de Crist Rei a l'absis central, en el punt on conflueixen totes les mirades de l'assemblea, com a horitzó de totes les vides i del món sencer. La contemplació d'aquesta figura pot evocar hores de pregària i de reflexió molt importants per a la vida diària.

Si realment el final de la història del món i de la història personal és aquest Crist, tota la vida canvia. Canvia tota la vida, tant en el que té de bo i joiós, com en el que té de dolent i sofrent.

- Estem assetjats per mil preocupacions, algunes de greus. Però la contemplació del triomf final de Crist permet que afrontem els sofriments presents amb la pau de qui sap que tot és relatiu davant aquesta fi.
- Ens inquieta que moltes vegades triomfi la injustícia, la falsedat, els interessos egoistes, la desraó, l'afany de poder... Però en Crist Rei reconeixem que triomfa definitivament l'amor de Déu realitzat en la humanitat de Jesús.
- La dificultat de trobar consol en les realitats que ens envolten ens porta a la tristesa. Però la llum que projecta Crist victoriós des del final de la vida, il·lumina fins als detalls petits i quotidians, que també tenen la seva lluentor. I això ens ajuda a viure.

Jesucrist és l'última i definitiva paraula. Per això res no temem i tot ho esperem.

Desvetlleu-vos (II) (3-12-2017)

Fa aproximadament un mes i mig que iniciàvem en aquestes pàgines una sèrie de reflexions sobre la crida de Jesús a donar fruit, fent-nos ressò de l'objectiu pastoral que aquest any ens havíem proposat. Sota el títol "L'arbre de la fe" oferíem un petit desenvolupament de la imatge de l'arbre, a partir dels pensaments de Jaques Loew en la seva obra *Sereu els meus deixebles*. Parlàvem llavors de la inquietud que sentim davant la situació de les nostres pròpies vides i de la vida de l'Església: el motiu era que ens ronda com un fantasma la pregunta de si per ventura no donem una imatge d'esterilitat o almenys d'una certa decrepidud.

Aquests sentiments no són tan diferents dels que desperta l'observació de

la nostra situació social i política més immediata. En definitiva, tant pel que fa a les nostres vides personals, al nostre present eclesial, com a la situació social i política, el nostre anhel és el mateix: reconèixer lúcidament la realitat actual i obrir-nos a l'esperança.

Iniciem el Nou Any litúrgic amb aquestes preocupacions al cor. Especialment en l'Advent necessitem mantenir l'oïda oberta als grans missatges dels profetes. Les seves paraules –les seves crides i els seus clams, podríem dir– colpegen no només els timpans sinó també, i sobretot, els cors adormits, mandrosos o narcotitzats. Ens parlaran veus profètiques inspirades, aquelles que ens transmeten paraules que són de Déu. Però també convindrà escoltar algun profeta modern, com ara Charles Péguy, radical en la seva fe i radical en el seu compromís amb el món, provocador i víctima de l'autenticitat, lliure i vinculat apassionadament a la bellesa de Jesucrist.

La primera crida que escoltem de la veu profètica és un crit que ens desperta, una denúncia de la nostra ceguesa, una invitació a obrir els ulls i romandre en estat de vetlla. La història es repeteix: únicament les sacsejades, els cops inesperats, ens fan veure la realitat.

Si avui podem considerar Charles Péguy com a profeta no és perquè sempre va viure amb els ulls oberts. La seva vida, segons ell, no va fer sinó seguir un camí continuat de recerca apassionada d'allò més veritable i més bell. Això sí, la seva conversió a la fe cristiana va significar un autèntic desvetllament. La seva formació en la fe catòlica durant la infantesa i l'adolescència no va passar d'una notícia apresada que es guarda a la rebotiga. La seva pèrdua de la

fe, alhora que el seu compromís polític socialista, va respondre a la necessitat de fer realitat el seu immens anhel de solidaritat i de transformació del món. El seu distanciament de la política del partit i la seva crítica a una Església i un cristianisme aburgesat, va ser l'efecte d'un veritable enlluernament davant la figura viva de Jesucrist.

Hi ha moltes maneres d'estar adormits. Està adormit qui creu que dona molts fruits de vida solament perquè "fa moltes coses", o perquè allò que realitza és original i molt cridaner, o perquè uns altres l'admiren i feliciten en veure que està molt atrafegat, és eficaç i fins i tot dona testimoniatge de servei i lliurament. Està adormit qui viu preservat de tota contaminació de sofriment, embolcallat en experiències que compensen i permeten no pensar, evadit dels problemes, autoconvençut que tot va bé o confiat il·limitadament en el progrés, que solucionarà tots els problemes...

Ecoltem la veu dels profetes que ens criden a despertar-nos, obrir els ulls i mirar amb valentia i confiança. Uns ulls ben oberts descobreixen el profund buit de Déu allà on hi ha buit d'humanitat. I la persona humana es buida quan la veritat, la bellesa i l'amor sucumbeixen davant els interessos de poder, la manipulació, la prepotència o l'orgull.

Però no tinguem por, perquè la mirada neta i vigilant no trigarà a descobrir guspires de llum que sostenen l'esperança.

Recuperar l'ànima (III) (10-12-2017)

Podem dir que veiem les nostres vides i la nostra societat com a cossos sense ànima. Aquí radica la nostra esterilitat. Però hem d'advertir amb Charles Péguy:

"El món pagà tenia ànima. D'una ànima pagana se'n pot fer un ànima cristiana. D'un zero d'ànima no se'n pot fer res. Els perfectament inútils són aquests tipus que no són res, ni vells, ni joves, ni plàstics ni musicals, ni espirituals ni carnals, ni pagans ni cristians, aquells tipus que són tan perfectes que no tenen ni de què penedir-se".

Cada dia ens trobem amb persones així. Però, a més, l'esterilitat que ens preocupa no és solament l'absència de fruits, sinó l'absència de fruits bons o, també, l'abundància de fruits dolents. Tinguem en compte que moltes vegades els fruits dolents estan disfressats: molta imatge, molta paraula, però poca realitat; fruits buits, enganyosos, "bords".

Es tracta, llavors, de recuperar l'ànima. El primer pas és el que ja hem esmentat: desvetllar-nos, obrir els ulls. El segon serà veure més enllà, amb els mateixos ulls, el món nou.

Hi va haver un moment en la vida de Charles Péguy, que resultà decisiu per a la seva recerca i per al seu futur, carregat de fracassos, solituds i sofriment. Ell havia dedicat al seu amic Marcel Baudouin un assaig titulat *Marcel, primer diàleg de la ciutat harmoniosa*. En ell bolcava el seu somni de ciutat, de món, on regnava l'harmonia personal i social. Però un fet concret, públic, escandalós (l'aleshores famós "cas Drayfus"), li va provocar una profunda decepció sobre la manera com s'exercia la política. Els ideals havien sucumbit als prejudicis (en aquell cas l'antisemitisme) i a l'ansia de poder. Així va arribar a escriure:

"Havent exercit tots una poderosa acció en favor de la realització de la justícia i la manifestació de la veritat, els uns van seguir (aquest mateix camí), però la major

part van començar a estimar més l'acció, el poder, que no aquella realització i aquella manifestació; no podien renunciar a la temptació singular d'exercir una influència enorme, intensa, concentrada, condensada, un alcohol d'influència..."

És en situacions com aquesta quan la veu del profeta és més necessària, no solament per a la denúncia, sinó també per a l'anunci d'un futur. Perquè la veu profètica autèntica és de Déu, i Déu mai no denuncia si no és per anunciar, per estimular a canviar, obrir camí, fer créixer.

Aleshores, haurem de parlar de "predisposició" al món nou. És la gran virtut de l'Advent.

Què significa predisposar-s'hi? No significarà precisament "agafar forces" o "créixer en autoestima" o prestar-se a treballar dur... Si esperem realment donar fruits del Regne de Déu, abans ens haurem de predisposar obrint-nos al do i a la gràcia.

Ja veiem i escoltem l'anunci d'un món nou. Però aquest món nou és objecte de la promesa: Déu, que es compadeix de la nostra esterilitat, segueix prometent que vindrà i actuarà en nosaltres. Per això estem en sintonia amb l'antic Israel, que vivia sostingut per la promesa, confiat, aferrat a la Llei i els sacrificis del Temple, fidel en la seva pobresa. D'aquest Poble solament alguns van entendre que la conversió a la qual cridaven els profetes era pròpiament la conversió a la gràcia, al do que només poden rebre els pobres d'esperit. Com Joan Baptista penitent, com Maria humil i totalment abandonada a la gràcia.

Recuperem l'ànima fecunda en fruits bons quan obrim finestres i portes i esbrossem el camí perquè Ell mateix vingui. Vindrà i farà estada en nosaltres.

Els fruits, demà (IV) (17-12-2017)

A la vista de problemes seriosos que ens fan patir, anem buscant motius que ens permetin seguir mirant el demà sense deprimir-nos. Aquests motius es basen generalment a reconèixer les coses bones que hi ha i les capacitats que encara tenim. És natural. Segurament no pot ser d'una altra manera.

Però potser Charles Péguy no acceptaria aquestes "raons per a l'esperança". Ho entenem a partir de dues vivències seves importants. D'una banda l'experiència d'una decepció tan profunda, després d'uns vint anys de militància per canviar el món en el camp de la política o la cultura.

"Als seus quaranta anys estava físicament cansat de tant lluitar i se sentia derrotat moralment pel materialisme i la hipocresia... En aquella societat tan laica i secular amb prou feines quedava ja lloc per a la puresa dels sentiments... Desitjava amb totes les seves forces superar el materialisme i l'arrogància de l'humanisme estoic, que estava dominant el pensament dels polítics i dels universitaris" (Antoni Blanch)

D'altra banda, la recuperació de l'esperança, arribant a apassionar-se per un demà de plenitud i felicitat. Tot va ser conseqüència de la recuperació de la fe cristiana i de la caritat. Una experiència, que, com un estremiment de gràcia (d'amor gratuït) va canviar de dalt a baix tota la seva manera de veure la vida.

Péguy estava absolutament corprès del seu descobriment. Un descobriment que li havia sobrevingut, com quelcom regalat. Què era el que havia descobert amb tanta sorpresa? Tres veritats fonamentals:

- Que el Déu Pare de Jesucrist hagués estimat i segueixi estimant avui aquest món i cadascun personalment; i, per tant, que el creador del món no l'hagués abandonat a la seva decadència i prostració, sinó que li hagués obert un camí de salvació.
- Que per a la seva obra salvadora hagués triat, entre tots els homes i dones, el que no compta en el món, allò més humil, pobre i petit.
- Que a més la seva obra salvadora es realitzés per “la via de la carn”, en la carnalitat de la història humana, en allò perfectament visible i concret de la nostra vida.

S'entén llavors que davant d'aquest descobriment, els recursos que solem utilitzar per recuperar l'esperança li semblarien a ell com refiar-se d'una aspirina per guarir un càncer irreversible...

Va escriure en “El pòrtic de la segona virtut”, que l'esperança per a ell era la virtut més estimada. Era la més petita de les tres germanes. Si bé semblava que era portada per les altres dues, la fe i la caritat, en realitat era ella la que les empenyia cap a endavant, la que portava la història, la que mirava el món amb simpatia, la que permetia somiar i lluitar per realitzar els somnis...

Afrontar els sofriments presents segons l'esperança cristiana, ¿significarà escapolir-se de la responsabilitat, ajornar la nostra resposta a un demà indeterminat? De cap manera. L'esperança cristiana és com la tensió d'aquell arbre que sap que arribarà el temps dels seus fruits acabats i madurs, però que ara, des de la llavor plantada, toca créixer, tot i que els fruits no es vegin encara en plena saó. Déu ens diu que l'esperança és com el nuvi ja coronat

o la núvia ja vestida, o com els brots que ja despunten en el jardí (cf. *Is* 61, 10ss.). I ens recomanarà que avui és el temps de pregar sense parar, de no menysprear els dons de l'Esperit ja presents, d'examinar-ho tot i quedar-nos amb el que és bo (cf. *2Te* 5,16ss.). I que ara ens correspon assenyalar la veritable llum que “ja s'acosta” (cf. *Jn* 1,6ss.).

Una vegada més, els temps de florir i fructificar són només en mans de Déu.

El primer fruit, la carn del Verb (V) (24-12-2017)

La celebració de Nadal va entrar en la pràctica de l'Església mitjançant la cristianització d'una festa pagana. Avui s'escolten moltes veus que denuncien que Nadal s'està convertint en una celebració cada vegada més pagana. ¿Un pagà ens podrà dir avui que no hi ha motiu per queixar-se, ja que en realitat la festa torna al seu origen? En certa manera tindria raó, però la majoria d'aquelles veus no denuncien que el món torni a ser pagà, sinó que es vulgui mantenir la festa, que la història va transformar, buidant-la a posta de tot sentit.

A Charles Péguy no li agradaven les contínues queixes o crítiques contra el món, que solien (i solen) sentir-se des de l'Església. Ell deia que el món camina “tranquil” sense Jesucrist, que el nostre missatge no li concerneix. No veia que el món caminés desesperat perquè no coneix Crist. El món no era absolutament culpable de la descristianització. Ens queixem, però –diria ell– la culpa és nostra, que hem perdut l'experiència del misteri, del seu sentit i del seu anunci. Per tant, també hem perdut la vivència de la gràcia. Hem substituït el misteri cristià per construccions d'idees

(ideologies) merament estètiques o moralistes.

Si la seva interpretació és certa, mereixem aquell retret de Jesús: “això que feu també ho fan els pagans” (cf. *Mt 5,47*). I la veritat és que sovint no sabem dir què aporta d’original a aquest món el nostre ésser i el nostre missatge: només ens presentem com una força que se suma a unes altres, un voluntariat més, per millorar el món.

Concretament, ¿en què es diferencia un Nadal pagà, viscut amb bona voluntat, amb bons sentiments i amb gestos altruistes i solidaris, d’un Nadal autènticament cristià? No és que vulguem distingir-nos dels altres. El que desitgem és tenir clar el que som, perquè si en dubtem o no ho sabem s’entendrà immediatament que els nostres gestos i les nostres paraules siguin estèrils.

Charles Péguy, que venia d’un humanisme i una ètica “pagana”, després de la seva conversió, mirava l’Església amb ulls molt crítics. Un dels signes que demostraven als seus ulls que havíem perdut l’experiència i la transmissió del misteri era que no vivíem l’Encarnació del Verb amb totes les seves conseqüències. Escrivia fa anys José Luis Martín Descalzo sobre el poeta:

“Va ser testimoni de la fe perquè caminava pel sobrenatural com per casa seva. O més exactament: perquè va saber descobrir-nos que el sobrenatural és la nostra casa. El dogma de l’Encarnació era per a Péguy quelcom més veritable i manejable que la taula de multiplicar. I a la llum del petit Déu que es fa carn a Betlem, veu multiplicar-se el sentit de la vida cristiana... “El sobrenatural és ahora carnal”... “Tota ànima que se salva, salva ahora el seu cos”...

“Betlem és un Nadal etern que ja no tindrà fi” (cf. *Intr. a Palabras cristianas*, Salamanca, 1964, 15)

Allò més sorprenent de la nostra fe és que puguem afirmar que Jesús, el Fill de Déu, sigui un fruit, el fruit excels, de la humanitat, de la nostra humanitat. És a dir, amb paraules de sant Pau, “que Jesucrist naixés de dona”.

La gràcia, l’amor de Déu, avui com al llarg de la història, “és carnal”, està impregnat d’humanitat concreta. I aquesta humanitat on Déu es fa visible és la més senzilla i humil.

La carn del Verb de Déu, el que va dir, va viure i va estimar; el que avui continua dient, vivint i estimant, això és la nostra identitat; aquesta és la font de la nostra fecunditat.

Nascut de dona (VI) (31-12-2017)

Sant Pau, quan va voler subratllar que Jesucrist era veritablement home com nosaltres, no trobà una expressió més apropiada que aquesta:

“Quan va arribar la plenitud del temps, Déu envià el seu Fill, nascut d’una dona, nascut sota la Llei, perquè rescatés els qui vivíem sota la Llei i rebéssim la condició de fills” (*Ga 4,4-5*)

El títol primer i fonamental del Fill de Déu en fer-se germà nostre és “haver nascut de dona”. Aquestes paraules diuen molt de Déu i del seu Fill. Però no diuen menys de la dona. Volem fixar-nos, per això, no només en la dona que ho va fer possible, sinó en totes les dones – mares, capaces de concebre, portar en el seu si i donar a llum un nou ésser humà.

Heus aquí que per una dona, Maria, la mare de Jesús, ens va venir la llibertat.

Però no podem compartir l'alegria d'aquesta meravella, sense posar-la en contrast amb algunes manifestacions sobre la maternitat que sentim avui. Fa unes setmanes llegíem un article de Laura Freixas, titulat "La maternitat surt de l'armari". Volia ser un al·legat contra la maternitat "forçada", fruit de la construcció cultural, bàsicament masculina, interessada i opressora, una mitificació de la maternitat carregada d'un llast de sofriments i molèsties. Una maternitat que freqüentment ha estat un obstacle injust per a l'autorealització de la dona.

Repasant una llarga llista d'obres literàries i assagístiques, l'autora reconeix que mira la maternitat des del seu costat fosc. Però la veritat és que no apareix en tot l'article cap esclat de llum en el fet de ser mare.

Sens dubte estem d'acord amb la constatació d'aquest costat fosc, que tantes vegades és causat pel menyspreu d'una societat, que no solament no recolza la maternitat, sinó que posa traves al seu exercici. Si "sortir de l'armari" aquí significa cridar l'atenció sobre el problema que sofreixen avui les mares, pel mer fet de ser-ho, ens sumem a aquesta denúncia. També estem d'acord amb aquest article en l'afirmació que hi ha moltes formes de ser mare: sempre hem reconegut en les dones consagrades, fins i tot en les contemplatives, una veritable maternitat.

Però el que més entristeix en l'argument d'aquest article és descobrir el motiu de la seva protesta: ser mare, afirma, priva de llibertat, oprimeix i sobrecarrega l'esquena de les dones amb sofriments de tot tipus.

En efecte, qui negarà els sofriments de la maternitat? Seria com negar la suor del

treball (cf. *Gn 3*). Però ningú no nega el valor del treball...

A la Diòcesi hem centrat la nostra atenció en l'objectiu de "donar fruit", segons el mandat de Jesús. És inevitable que pensem en aquesta qualitat que marca tan profundament la fecunditat humana com és la maternitat. Les mares solen dir o sentir, quan miren els seus fills i filles: "és fruit de les meves entranyes". Volen expressar que els seus fills, no solament són conseqüència d'un procés fisiològic de fecundació i desenvolupament, sinó que abans de res són fruit "del seu amor entranyable". El fill és fruit d'aquest amor ineludible, profund i absolutament generós. Albirem en aquesta expressió una referència callada al possible sofriment que costa a una mare donar a llum i educar els fills, encara que aquest sofriment sigui company d'un goig únic.

El papa Pau VI, quan parlava de les seves vivències infantils, sempre recordava la seva mare:

"Tenia en la meva daurada infància, malauradament molt efimera, tres mestres: un jardí, un capellà vell, i la meva mare"

Sens dubte el magisteri de la seva mare va ser per a ell el més important: va ser mestra de vida, de fe i, sense pretendre-ho ella, també de la seva vocació. Maria, Mare de Jesús en l'amor que sabia patir sense deixar d'esclatar d'alegria en el seu Magnificat.

CARTES I EXHORTACIONS PASTORALS

Amb motiu de la Setmana de la Bíblia

Sant Feliu de Llobregat, 17-11-2017

Per segon any consecutiu se celebra a totes les diòcesis de Catalunya la “Setmana de la Bíblia”, que culmina el “Diumenge de la Paraula”, coincidint amb el Primer Diumenge d’Advent, inici de l’Any Litúrgic. Aquest curs serà del 27 de novembre al 3 de desembre.

El lema d’enguany és “La Paraula de Déu és viva i eficaç” (*Hb 4,12*). El text de la Carta als Hebreus subratlla la força de la Paraula de Déu. Una Paraula que ens interpel·la, ens dona vida, amb una eficàcia personal i comunitària indiscutible.

La Bíblia no és un text buit o uns llibres del passat. És paraula de Déu. Una paraula que vol entrar en diàleg amb les persones d’avui i de sempre. És un mitjà privilegiat pel qual Déu ens parla. Esbrinar el missatge de Déu en el llenguatge humà que conté la Bíblia, és el que expressem quan diem que “hem de descobrir la sacramentalitat de la Sagrada Escripura”.

Ens sumem a la invitació que ens feia el papa Francesc de dedicar un diumenge a la difusió, coneixement i aprofundiment de la Sagrada Escripura: un diumenge dedicat enterament a la Paraula de Déu per tal de comprendre la riquesa inesgotable que prové del diàleg constant de Déu amb el seu poble” (*Misericòrdia et Misera, 7*).

El Pla Pastoral que regeix el camí que enguany anem fent a la Diòcesi és il·luminat per la crida que ens fa Jesús: “us he confiat la missió d’anar per tot arreu i donar fruit” (*Jn 15,16*). Sovint, a la Sagrada Escripura, els fruits de vida cristiana són presentats com la fecunditat d’una terra que ha rebut eficaçment la llavor i la pluja. Aleshores, la Paraula de Déu és com aquesta llavor o aquesta pluja. La Paraula de Déu ens arriba, sobretot, mitjançant la Bíblia. És per això que voldríem que tots sabéssim escoltar els missatges continguts en la Sagrada Escripura amb la freqüència i disposició que demana la seva condició de Paraula de Déu. És el camí cert per donar fruit abundant.

En aquest sentit, tot acte de pregària o tota iniciativa formativa, que es faci a la Diòcesi, al voltant de la Sagrada Escripura seran benvingudes. Des del Secretariat d’Animació Bíblica de la Pastoral hi ha programats diversos actes durant la Setmana de la Bíblia. A la Catedral de Sant Feliu de Llobregat, tot celebrant el Primer Diumenge d’Advent, es farà l’entronització solemne de la Sagrada Escripura en la processó d’entrada de l’Eucaristia, per col·locar-la en lloc destacat, significant la veneració que es mereix. Igualment hi haurà el mateix diumenge una peregrinació bíblica a Montserrat on, a més de participar en l’Eucaristia monacal, es podrà visitar el Museu bíblic i el dipòsit de Sant Millan, així com escoltar una conferència bíblica.

Confiem en els fruits abundants de vida que ens portarà el diàleg amb Jesucrist, en escoltar-lo i respondre-li per mitjà de la Sagrada Escripura.

+ Agustí Cortés Soriano,
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

Presentació de la Memòria anual d'Activitats del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 20-11-2017

Posem a les vostres mans una mena de carta de presentació del que som i fem com a Església Particular, que anomenem Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

Ho fem amb una doble intenció. Per un costat, estem compromesos a ser transparents davant tothom, no només davant els ulls dels mateixos fidels, membres de l'Església, sinó també davant la mirada de la societat en general: és un compromís evangèlic de sinceritat i honradesa. Per altre costat, a més del fet que l'Església i la seva vida resulta desconeguda per molts, sabem que la nostra Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat encara ho és més, donat que, com a tal, existeix des de l'any 2004, quan va ser creada, com a resultat de la divisió de l'antiga Arxidiòcesi de Barcelona en tres diòcesis diferents. Encara avui, després d'uns anys de vida, sentim la necessitat de donar-nos a conèixer en tant que Església Particular.

Veureu que aquestes pàgines no tenen més pretensió que facilitar una senzilla notícia de la nostra vida als qui necessiten o desitgen un coneixement mínim del servei que l'Església ofereix al món avui, en aquest territori concret. Per això aquesta publicació més aviat resulta ser una invitació a conèixer de més a prop la nostra realitat.

Esperem que la lectura d'aquest material informatiu serveixi per a apropar-nos uns i altres i facilitar la mútua comunicació.

Aprofitem l'avinentesa per saludar-vos ben cordialment.

+ Agustí Cortés Soriano,
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A Mons. Romà Casanova, bisbe de Vic, sobre la Causa de Beatificació dels Servents de Déu Jaume Serra Jordi, prevere, i companys de la Diòcesi de Vic

Excmo. y Rvdmo. Mons. Romà Casanova Casanova.

Obispo de Vic.

Santa Maria, 1

08500 Vic

Sant Feliu de Llobregat, 27-11-2017

Estimado en el Señor:

He recibido tu carta del pasado 2 de noviembre del presente (Prot. 52017-284), donde me informas del inicio del proceso de la Causa de Beatificación de los Siervos de Dios Jaume Serra Jordi, sacerdote, y compañeros sacerdotes y seglares de la Diócesis de Vic. En ella me pides la renuncia a la competencia *fori*, como determina el artículo 22.2 de la Instrucción *Sanctorum Mater*, y en relación a los sacerdotes de dicha Causa que fueron martirizados en el territorio de la actual Diócesis de Sant Feliu de Llobregat.

Por la presente, sin nada a objetar, renuncio a la competencia *fori* de las Causas de Beatificación de:

- Rvdo. D. Ricard Dou Abadal, coadjutor de la parroquia de Sant Antoni Abat de Vilanova i la Geltrú. Asesinado en Vilanova i la Geltrú, el 30 de julio de 1936.
- Rvdo. D. Josep M. Gili Camps, beneficiado de Santa Maria de Igualada. Asesinado en Sant Bartomeu de Vallbona d'Anoia, el 29 de septiembre de 1936.
- Rvdo. D. Valentí Pinyot Playà, sacerdote de Sant Pere de Vacarisses. Ase-

sinado en Sant Corneli de Collbató, el 26 de agosto de 1936.

- Rvdo. D. Bonaventura Puigsech Pla. Beneficiado de Santa Coloma de Queralt. Asesinado en Santa Maria de Miralles, la noche del 6 al 7 de septiembre de 1936.
- Rvdo. D. Valentí Saladelafont Casas. Sacerdote adscrito a la parroquia de la Mercè (Barcelona). Asesinado en Santa Maria de Lavit, el 12 de agosto de 1936.
- Rvdo. D. Josep Vila Gassó. Beneficiado de la Catedral de Vic. Asesinado en Sant Martí de Carme, el 1 de agosto de 1936.

Recibe un fraterno saludo en el Señor.

+Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

A Mn. Francisco García Baca, en relació a la festa de Sant Sebastià a Monistrol de Montserrat

Mn. Francisco García Baca
Rector de la Parròquia de Sant Pere Apòstol
Montserrat, 24
08691 – Monistrol de Montserrat
Barcelona

Sant Feliu de Llobregat, 20-12-2017

Estimat Mn. Francisco:

He rebut la teva carta de data 13 de desembre passat, en la qual informaves de la propera celebració de la festa major d'hivern en honor de Sant Sebastià. Ahora ens informàveu de la iniciativa de convidar el Sr. Bisbe de Terrassa Josep Àngel Saiz per a la presidència de dita celebració.

Per mitjà de la present rebeu el meu més sincer vistiplau per a aquesta inici-

ativa, que respon als vincles històrics de l'Arxiprestat de Terrassa amb la vila de Monistrol de Montserrat.

Un any més, que aquesta celebració serveixi per refermar els vincles socials del poble i, sobretot, per revifar la fe de la comunitat parroquial.

Una salutació especial a tots els presents especialment a les autoritats.

Aprofito l'avinentesa per manifestar-vos la nostra comunitat en l'Esperit.

† Agustí Cortés i Soriano,
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

A l'Abat de Montserrat, Josep Maria Soler, delegant l'administració de la confirmació per a escolans i antics escolans

Rvdm. P. Josep M. Soler
Abat de Montserrat
08199 - Montserrat (Barcelona)

Sant Feliu de Llobregat, 20-12-2017

Estimat P. Abat:

He rebut la vostra carta del proppassat 11 de desembre en la qual ens demaneu, com altres anys, poder administrar el sagrament de la Confirmació a escolans i algun antic escolà.

Em sembla molt bé que administreu dit sagrament a aquests joves. La Solemnitat de la Pentecosta és una ocasió ben adient per manifestar la força de l'Esperit Sant atorgada en la Confirmació. Compteu amb la delegació.

Aprofito l'avinentesa per saludar-vos ben fraternalment i encomanar-nos a la Mare de Déu.

Amb tot afecte.

† Agustí Cortés i Soriano,
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

VISITES PASTORALS

Arxiprestat de Vilafranca del Penedès

En reunions prèvies a la visita pastoral, preveres i laics l'anem preparant centrant-nos sobretot en alguns aspectes positius i en les perspectives i propostes de futur del treball pastoral a les nostres parròquies de l'arxiprestat de Vilafranca del Penedès. També ens preguntem per alguns aspectes negatius.

El dia 29 de novembre, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca, el bisbe Agustí es reuneix amb els preveres i diaques de l'arxiprestat. Resem l'hora menor. El bisbe Agustí ens explica el seu estat de salut actual i, després de fer unes precisions sobre sinodalitat, presentem i aprofundim sobre el resum del treball que s'ha fet de preparació a la visita pastoral.

- 1.- Reflexionem sobre alguns aspectes positius: acolliment de promesos, preparació de catequistes, butlletí arxiprestal, trobades d'animació i formació, reunions de preveres i diaques, etc.
- 2.- Reflexionem també sobre aspectes que cal millorar: menys celebracions i més ben fetes, agrupació de parròquies, centralitat de l'Eucaristia, assemblees dominicals en absència de prevere, Càritas més enllà dels

serveis socials dels Ajuntaments, presència en els mitjans de comunicació, etc.

Després d'un matí llarg de reflexió compartim junts el dinar, al menjador de la casa.

El dissabte 2 de desembre, a la sala mossèn Vinyeta, de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca, a partir de les 10 del matí, el bisbe Agustí es reuneix amb l'arxiprest i els representants dels consells pastorals de l'arxiprestat, on els laics prenen part molt activa, tant en la presentació del resum del treball de preparació com en la reflexió sobre aspectes que afecten directament el treball pastoral de les parròquies. A títol d'exemples, se subratlla la gran importància de la família i l'escola pel que fa a l'educació, i la complexitat del treball pastoral amb els joves, sotmesos a tota mena de pressions.

A partir de les 12, s'amplia el grup amb més laics i mossens i, després d'un breu resum del treball que han fet fins llavors, es continua la reflexió amb noves aportacions. El bisbe Agustí, al final, remarca que, en anys anteriors, amb més abundància de preveres, també es donava un cert clericalisme i ara, en canvi, als laics els costa d'assumir més responsabilitats per a assegurar el futur de les parròquies.

La trobada va culminar amb una pregària a la cripta de la Basílica de Santa Maria.

ARTICLES I ALTRES ESCRITS

Amb motiu de la Campanya de Nadal de Càritas Diocesana

Sant Feliu de Llobregat, 17-12-2017

Estimats,

Ja a prop de la gran festa de Nadal, des de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, mitjançant Càritas Diocesana, us fem arribar aquest missatge: «Sigues part del nostre compromís.»

Qui som nosaltres per adreçar-vos aquestes paraules? En nom de què i per quina raó us fem aquesta invitació?

Som ben conscients que els destinataris d'aquesta crida són força diversos. No tots seran sensibles als nostres arguments i no tots compartiran els nostres criteris com per acollir-la de bon grat. No tots, a més, voldran escoltar...

Però mantenim amb tot respecte aquesta invitació per diferents motius.

El primer, perquè ens sentim en l'obligació de donar veu als pobres. És en el seu nom que cridem a la solidaritat concreta, ja que molt sovint són silenciades les seues veus per tantes paraules i qüestions que dominen l'opinió pública i que responen a altres interessos lluny dels seus sofriments...

El segon motiu, perquè, si bé el nostre compromís es fonamenta en la fe en Jesucrist amb tot el que això significa, sabem

que hi ha un terreny comú d'humanisme i generositat que compartim amb moltes persones de bona voluntat, gràcies al qual es pot donar entre nosaltres una bona col·laboració.

El tercer motiu, perquè nosaltres creiem en el Déu que es fa home per tal de compartir la nostra humanitat i salvar-la des de dintre la nostra història. Creiem en el Déu, Pare de Jesucrist i nostre, que es va fer proper als qui pateixen fins a identificar-se amb ells i ser estimat en ells. La nostra fe, tot contemplant Jesús des del seu mateix naixement, mai no pot oblidar els pobres i necessitats.

Si ens permeteu, doncs, deixeu-nos fer aquesta invitació. Potser amb més veus i més mans els pobres se sentiran una mica més estimats.

Que Déu us beneeixi,

*† Agustí Cortés i Soriano,
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Reflexió per a la revista “Ressò” de Vida Creixent

“Els fruits de la vellesa”

Els joves es queixen sovint que les persones grans només parlen de la vida passada, repetint les mateixes anècdotes, de vegades per argumentar a favor d'una opinió. Quan sentim aquesta queixa pensem que és lògic que les persones grans parlin del passat: a la fi és el que ells han viscut i, a més, la història és mestra de la vida.

Els cristians hem après de la Bíblia que la mirada al passat ens és necessària i font de vida espiritual. Suggerixo que meditem alguns aspectes i preguem amb el Salm 92. Segurament el va compondre un sacerdot ancià, que havia patit bastant

al llarg de la seva vida. La seva pregària, però, traspua una meravellosa esperança.

Així comença:

És bo de lloar l'Altíssim,
de cantar al teu nom, Senyor,
de proclamar al matí el teu amor,
i de nit la teva fidelitat,
amb l'arpa de deu cordes i la lira,
als acords d'interludis de cítara.

Tot mirant el passat, és just i necessari lloar Déu, encara que alguns només descobreixin motius per pronunciar queixes i planys. Al matí, és a dir, no només al matí de cada dia, sinó al matí de l'inici de la meva fe, quan vaig començar a creure conscientment, vaig proclamar el seu amor; a la nit, és a dir, a la nit de cada dia i a l'acabament de la vida, proclamo aquella qualitat del veritable amor: la fidelitat. Canto que el seu amor no s'hagi envellit, sinó que s'hagi mantingut igualment actiu i jove.... I ho faig sense oblidar que al llarg de la meva vida també he patit.

I així acaba:

Els justos creixeran com les palmeres,
es faran grans com els cedres del Líban;
plantats a la casa del Senyor,
creixeran als atris del nostre Déu.
Encara donaran fruit a la vellesa,
continuaran plens d'ufana i de vigor,
per proclamar que és recte el Senyor, la meva roca,
i que en ell no hi ha injustícia

Un aclariment: qui prega aquí ho fa en nom dels justos. És un càntic de lloança pròpia del just, és a dir del qui, al llarg de la seva vida, dins el sofriment i les crisis s'ha mantingut en la justícia, en el compliment de la voluntat de Déu. Els justos creixen i creixen esdevenint tan bells com un cedre plantat a prop del Senyor, als atris del seu temple.

Naturalment els justos, tot complint anys, arribaran a la vellesa, però romanaran plens d'ufana i vigor, fins a donar fruit abundant. ¿Vol dir que el just no veurà com perd forces i no es deteriora la seva salut? No creiem que el salmista fos tan "innocent". Parla d'una altra ufana i un altre vigor... i uns altres fruits. Uns fruits molt més valuosos, aquells que ni la malaltia, ni la crisi, ni la mort, ni cap violència, ni cap injustícia podran manllevar. Seran els fruits d'una justícia, una fe, una esperança i un amor tan valuosos com l'or purificat al foc, tal com diu la Primera Carta de Sant Pere (cf. *1Pe 1,7*).

Heus aquí per què molts vells són en realitat més joves, més vigorosos, més fecunds, que no pas molts que no compten tants anys. La virtut és vida sense caducitat.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Introducció a la Memòria Anual d'activitats 2016

La publicació de la Memòria Anual d'activitats de l'Església Diocesana ve exigida pel compromís de transparència, que tota l'Església a Espanya va adquirir amb la societat des de l'any 2007. Amb això es vol donar raó pública de l'obra de l'Església a favor de la societat en compliment de la seva missió. Alhora, s'informa de la destinació de les ajudes que rep dels seus fidels. Són ells, en efecte, els qui es beneficien i mantenen les nostres esglésies. Uns i els altres mereixen saber que els béns eclesiàstics i les aportacions rebudes són correctament administrats i destinats a les finalitats pròpies de l'Església. Ser

transparents i sincers és a més un deure evangèlic.

Sabem, tanmateix, que aquesta Memòria tan sols és una part molt petita del que l'Església fa. En aquesta Memòria apareixen sobretot obres visibles, institucions, organitzacions i estadístiques. Però la gran obra de l'Església roman invisible, perquè forma part del misteri de l'acció de l'Esperit en les persones i al món.

En tot cas, el contingut d'aquest informe no deixa de constituir un testimoniatge visible del servei al que l'Església està cridada a prestar. Tota ella és servidora del Senyor i del món. Tot el que ella posseeix i fa és per servir. Un servei que li va encarregar el propi Jesucrist i que, fins i tot mantenint la seva finalitat específica de salvar el món, sempre produeix un efecte beneficiós i humanitzador, que tots poden valorar, com és el cas de l'acció social, de l'art o de la cultura en general.

Aquesta Memòria per a qualsevol fidel cristià és motiu de donar gràcies a Déu, que es digna obrar en nosaltres, malgrat les nostres imperfeccions. Ell ens permet de servir amb amor i humilitat. Esperem seguir fidels a la nostra missió amb la seva ajuda i la de tots els que creuen en el servei que l'Església presta al món.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

**Escrit del Sr. Bisbe per a la jornada del dia de Germanor de 2017:
"Som una gran família amb tu".**

Diuen els estudis sociològics que la família és la institució més valorada de totes, particularment entre la gent jove. No deixa de ser sorprenent, donat el fet que, segons

altres estudis sociològics i sobre el que veiem cada dia, la família està avui patint una profunda crisi.

Com explicar aquesta contradicció? Segurament el que es valora més de la família deu ser el que ella té de comunitat de vida, de presència i atmosfera de vida en comú. La família, en aquest sentit, forneix ajuda, acollida, seguretat, sensació de pertinença, etc. Alhora allò que més freqüentment posa en crisi la família deu ser el fet que la família demana, per subsistir i fer aquesta funció de comunitat acollidora, un esforç constant. Aquest esforç és exigít per la necessitat que cada membre, segons la funció pròpia, surti d'ell mateix i serveixi els altres. La família no ajuda si cadascú no ajuda.

Aquesta llei inexorable de la vida familiar es trasllada a tota realitat veritablement comunitària. L'Església, que essencialment és una comunió universal de germans, rep el nom de "gran família". Ella, en efecte, ens acull, ens engendra a la fe i ens apropa els mitjans de gràcia, ens acompanya, ens aporta els espais materials, les persones i comunitats concretes, les eines adients per créixer, etc. Però també hem d'aplicar a l'Església aquella llei inexorable: no podrem rebre l'ajuda de l'Església sense l'aportació generosa de cadascun dels seus membres.

L'aportació de cadascú a la gran família de l'Església pot ser, de fet, molt rica i variada. Donant per suposat que cap membre de l'Església pot ser merament passiu, i que ja l'esforç personal per portar endavant una autèntica vida de fe és aportació a l'Església universal, la col·laboració visible que cadascú fa en favor de tots, va des de l'estimació sincera, passant per la pregària, el tracte d'ajuda al germà, la

dedicació de temps a serveis comunitaris, fins a l'aportació econòmica per al seu sosteniment.

L'aportació econòmica al sosteniment de l'Església és (o ha de ser sempre) un signe de fe i d'amor. Ha de néixer d'un sentit sincer de pertinença a la gran família. Fins i tot hem de fer-la amb un esperit d'agraïment per tot allò que rebem de Déu per mitjà de la seva Església. En el fons, l'aportació econòmica significa allò que en el llenguatge tradicional anomenem "una ofrena": una ofrena agraïda a Déu, dipositada en les mans de la seva Església.

Des de l'Església aquesta ofrena contribuirà a consolidar i eixamplar la gran família, perquè uns altres puguin gaudir dels mateixos beneficis que nosaltres.

A aquesta crida s'uneix el compromís de transparència i bona administració dels béns que són de tots i estan al servei de tots. També en aquest sentit val la crida a fer-ho tot amb la confiança bàsica que caracteritza la vida d'una veritable família.

Amb agraïment sincer, que Déu us beneixi.

*+ Agustí Cortés Soriano.
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat*

Secretaria General

DECRETS

Decret 23/17. Autorització a Mons. Antoni Vadell, bisbe auxiliar de Barcelona, per presidir l'ordenació diaconal d'en Rafael Galofré i Casas

Sant Feliu de Llobregat, 3-11-2017

Havent de procedir a l'ordenació diaconal del Sr. Rafael Galofré i Casas, en la celebració de l'Eucaristia prevista pel diumenge 5 de novembre de 2017, a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts,

Complint-se tots els requisits necessaris per a procedir a l'ordenació i no podent assistir-hi per circumstàncies personals,

Tenint el vist i plau de l'Emm. i Rvdm. Sr. Joan Josep Omella Omella, Cardenal-Arquebisbe de Barcelona i Metropolità,

Pel present, autoritzo a l'Excm. i Rvdm. Sr. Antoni Vadell i Ferrer, bisbe auxiliar de l'Arquebisbat de Barcelona, a conferir l'orde del diaconat al Sr. Rafael Galofré i Casas, en la celebració de l'Eucaristia del 5 de novembre de 2017, a la Parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe
Joan-Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 24/17. Nomenament de Vicari episcopal dels arxiprestats de Garraf, Vilafranca del Penedès, Anoia i Piera-Capellades a Mn. Pere Milà Vidal

Sant Feliu de Llobregat, 4-11-2017

Per tal d'atendre de la manera més convenient el règim pastoral del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat; pel present decret, atès el que disposen els canons 475-481 del Codi de dret canònic, nomeno Vicari Episcopal dels arxiprestats de Garraf, Vilafranca del Penedès, Anoia i Piera-Capellades, del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, el Rev. Sr. Pere Milà i Vidal per un període de tres anys a partir de la data d'aquest decret.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 25/17.- Constitució del Consell del Presbiteri de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 16-11-2017

De conformitat amb el que estableixen els estatuts del Consell del Presbiteri, aprovats el 27 de setembre del 2006 (Decret 11/06);

Havent de procedir a la constitució del Consell del Presbiteri de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, segons els Decrets Episcopals 15/17 i 16/17, del 27 de juny del 2017; pel present, constituïm el Consell del Presbiteri de la Diòcesi de

Sant Feliu de Llobregat que estarà format, per un període de tres anys, pels següents membres:

Membres nats

- Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, Vicari general
- Mn. Joan Peñafiel Maireles, Vicari episcopal
- Mn. Pere Milà Vidal, Vicari episcopal
- Mn. Albert Sols Lúcia, Vicari judicial
- Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez, Secretari general i Canceller

Membres elegits.

Representants territorials

- Mn. Frederic Esteve Cañameras, Arxiprestat de Bruguers
- Mn. Antonio Fernández García, Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat
- Mn. Sergi Sicília Sansi, Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat
- Mn. Daniel Palau Valero, Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts
- Mn. Jaume Grané Calvó, Arxiprestat de Montserrat
- Mn. Fermí Martín Fernández, Arxiprestat de Garraf
- Mn. Joaquim Rovirosa Cendrós, Arxiprestat de Vilafranca del Penedès
- Mn. Albert Ruiz Elías, Arxiprestat d'Anoia
- Mn. Josep Lluís Aguilar Campdepadrós, Arxiprestat de Piera-Capellades

Membres elegits.

Representants funcionals

- Mn. Xavier Armengol Siscars, Delegats i Cúria
- Mn. Lluís Alonso Cámara, Preveres seculars emèrits
- P. Bernabé Dalmau Ribalta, OSB, Ins-

tituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica

- P. Josep M. Henríquez Farreras, OSB, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica

Membres designats pel senyor Bisbe
Per tal de completar la composició del Consell del Presbiteri, segons el que es preveu a l'article 3 dels estatuts del Consell del Presbiteri, nomenem:

- Mn. Antoni Roca Roig
- Mn. Josep Torrente Bruna
- Mn. Carles Muñiz Pérez
- Mn. Rafael Vilaplana Moltó
- Mn. Juan Antonio Vargas Salas
- Mn. Agustí Pañella Baró

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 26/17. Constitució del Consell Pastoral Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 18-11-2017

Havent de procedir a la constitució del Consell Pastoral Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, segons el que preveien els Decrets Episcopals 07/09, 08/09 de 17 de juny del 2009; i 12/17 de 17 de juny del 2017;

Pel present document constituïm el Consell Pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat que, presidit pel senyor Bisbe Agustí Cortés Soriano, estarà format,

Membres nats

- Mn. Josep M. Domingo Ferrerons, Vicari general
- Mn. Pere Milà Vidal, Vicari episcopal
- Mn. Joan Peñafiel Maireles, Vicari episcopal
- Mn. Joan Pere Pulido Gutiérrez, Secretari general i Cancellier

Membres elegits**Representants territorials:**

- Sra. M^a del Mar Escoda Vendrell, Arxiprestat del Garraf
- Sr. Antoni Esquerra-Torrecasana Llobet, Arxiprestat de Piera-Capellades
- Sra. Teresa Morral i Camps, Arxiprestat de Montserrat
- Sra. Maria Pilar Lozano Ferrer, Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat
- Sr. Miquel Àngel Parejo Sisquella, Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat

Continuaran la seva representativitat per un període de dos anys, segons l'Article 15.1 dels estatuts:

- Sra. Roser Pons Freixes, Arxiprestat de Vilafranca del Penedès
- Sr. Joan Domènech Martí, Arxiprestat d'Anoia
- Sra. Mari Carmen Vélez Blasco, Arxiprestat de Bruguers
- Sr. Salvador Baqués Cid, Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts

Membres elegits**Representats funcionals**

- Gmà. Santiago Ruiz Gutiérrez, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica
- Gna. Maria Cruz Sanz Roldán, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica

- Sra. Gemma Fabrés Casals, Pastoral diocesana de Joves, àmbit parroquial
- Sr. Pere Joan Giralt Rovira, Pastoral diocesana d'Adults, àmbit parroquial
- Sr. Ferran González Segador i Sra. Rut Sales Chiva, Pastoral diocesana de la família, àmbit moviments
- Sra. Dolors Roqué Carreras, Delegació diocesana de Pastoral de la Salut
- Sra. Maria Antònia Estévez Illesca, Àmbit de la tercera edat
- Sra. Ana Maria García Hita, Col·lectiu de professors de religió i moral catòlica
- Mn. Josep M. Rufas Martínez, DP, Àmbit de l'economia diocesana
- Sra. Ana María Rubio García, Àmbit de la Pastoral Social

Continuaran la seva representativitat per un període de dos anys, segons l'Article 15.1 dels estatuts:

- Mn. Pere Pujol Pons, Col·legi Diaconal
- Sra. Rosa Vives Casas, Catequesi
- Gna. Begoña Burguete Musgo, Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica.
- Sr. Salvador Carrera García i Sra. Montserrat Rosdevall, Pastoral diocesana de la família, àmbit Acol·lidors de promesos
- Sr. Sergi Berga i Llopis, Pastoral de joves, àmbit moviments
- Sr. Josep Francesc Castelló Estany, Pastoral diocesana d'Adults, àmbit moviments
- Un representant del Secretariat del Consell del Presbiteri

Membres designats pel senyor Bisbe

Per tal de completar la composició del Consell Pastoral, segons el que es preveu

a l'article 6.4 dels Estatuts, continuaran com a membres del Consell:

- Sr. Joan Torrents Andreu
- Sra. Elena de la Serna Usina
- Sr. Lluís Gonzalo Pasqual
- Sr. Francisco Inarejos de las Heras

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 27/17.- Aprovació de la 3a edició de l'Estatut de Cúria

Sant Feliu de Llobregat, 22-11-2017

Havent d'actualitzar l'Estatut de Cúria, que és l'instrument per a determinar les competències dels diferents organismes de la Cúria diocesana i dels que, en consonància amb el dret, han estat instituïts al servei de l'acció pastoral, i per tal d'assegurar llur coordinació i complementarietat,

Fetes les consultes als organismes que corresponen, vistos els informes jurídics pertinents, pel present decret, aprovem la 3a edició de l'Estatut de Cúria, i que s'acompanya a aquest Decret, amb la finalitat que serveixi per al bon funcionament de la Cúria diocesana i de l'acció pastoral que tenen encomanada les persones i els diferents organismes als quals fa referència.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,*

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Decret 28/17. Constitució dels estatuts de la Fundació Educació Catòlica de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

Sant Feliu de Llobregat, 28-11-2017

Acceptats els estatuts de la Fundació denominada Fundació Educació Catòlica de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat; examinats els estatuts pels quals haurà de regir-se la fundació, on se'n determina l'objectiu social i la resta de continguts preceptuats pel Codi de Dret Canònic;

Atès que aquesta fundació compleix els requisits establerts en la disciplina vigent de l'Església per a ser erigida com a associació pública;

Pel present decret, a tenor del cànon 299 i 322 del Codi de Dret Canònic, aprovem els estatuts de la Fundació Educació Catòlica de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, la qual queda constituïda en fundació canònica autònoma pública a la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, i li concedim personalitat jurídica pública.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Decreto 29/17. Autorización de la exhumación de los restos de los Siervos de Dios Teodoro (Cirilo) Illera del Olmo, Joaquín (Jacinto) Gómez Peña, Máximo (José) Franco Ruiz y Joaquín José (Joa-

quín) Puente González, pertenecientes a la Congregación de San Pedro ad Víncula

Sant Feliu de Llobregat, 11-12-2017

En cumplimiento de los cc. 1582-1583 del Código de Derecho Canónico, y una vez recibido el rescripto de la Congregación para las Causas de los Santos de Prot. N. 2648-19/17, autorizando la exhumación de los restos depositados en el nicho nº 907 del cementerio Municipal de Sant Feliu de Llobregat (Barcelona), de los Siervos de Dios Teodoro (Cirilo) Illera del Olmo, Joaquín (Jacinto) Gómez Peña, Máximo (José) Franco Ruiz y Joaquín José (Joaquín) Puente González, pertenecientes a la Congregación de San Pedro ad Víncula y debiendo proceder a la constitución del Tribunal que ha de instruir el procedimiento de exhumación, reconocimiento y reinhumación de sus venerables reliquias.

Por el presente nombramos,

- Juez Delegado, al Ilmo. Sr. D. Albert Sols Lúcia, Vicario Judicial.
- Promotor de Justicia, al Ilmo. Sr. D. Rafael Sánchez Núñez, DP, Promotor de Justicia y Defensor del Vínculo del Tribunal Eclesiástico.
- Notario Actuario, Rvdo. P. Benjamín García Paíno, SP ad V, Vicario General y vicepostulador.
- Notario Adjunto, Rvdo. P. Ernesto Jáñez Sarmiento, SP ad V.
- Perito Médico, Dr. Lluís Borrás Roca, titular y director de la consulta Médico Legal, donde desde su fundación en el año 1982 y de forma privada, ejerce en las especialidades médicas de Psiquiatría y Medicina Legal y Forense, en la ciudad de Barcelona.
- Secretario, al Rvdo. Sr. D. Àlvar Pérez

Marquès, Delegado diocesano para la Causa de los Santos.

Mandamos al Canciller Secretario del Obispado que comunique el nombramiento respectivo a los mencionados señores y que los cite para que comparezcan ante el Excmo. y Rvdm. Mons. Agustí Cortés Soriano, Obispo de esta Diócesis, el día 22 de enero de 2018, a las 12.30 h. en la Sede del Obispado de Sant Feliu de Llobregat, a fin de que emitan juramento de sus cargos respectivos.

Lo decreta y firma el Excmo. y Rvdm. Sr. Obispo de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat
Por orden del Sr. Obispo,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, pbro.
Secretario general y canceller*

Decret 30/17. Nomenament de Joan Lluís Salas Valle, DP per al càrrec de notari-secretari adjunt per a les qüestions administratives matrimonials

Sant Feliu de Llobregat, 11-12-2017

Pel present document, tenint en compte el bé pastoral i atenent les circumstàncies personals de l'interessat, nomenem el Rev. Sr. Joan Lluís Salas Valle, DP per al càrrec de notari-secretari adjunt de la Delegació Episcopal per a les qüestions administratives matrimonials, esperant que l'exercirà com un eficaç servei a l'Església.

Ho decreta i firma l'Excm. i Rvdm. Sr. Bisbe de Sant Feliu de Llobregat.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Per manament del Sr. Bisbe,
Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

NOMENAMENTS

Nomenaments parroquials

▪ Amb data 5 de novembre de 2017 el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat Mn. Rafael Galofré i Casas, DP per al càrrec de diaca adscrit a la parròquia de Sant Vicenç Màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

Altres nomenaments

Amb data 16 de novembre de 2017, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha realitzat els següents nomenaments:

▪ Mn. Josep Lluís Aguilar Campdepadrós per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Piera-Capellades.

▪ Mn. Lluís Alonso Cámara per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant dels Preveres seculars emèrits

▪ Mn. Xavier Armengol Siscars per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de Delegats i Cúria

▪ P. Bernabé Dalmau Ribalta, OSB per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de dels Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica.

▪ Mn. Frederic Esteve Cañameras per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Bruguers.

▪ Mn. Antonio Fernández García per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat.

▪ Mn. Jaume Grané Calvó per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Montserrat.

▪ P. Josep M. Henríquez Farreras, OSB per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant dels Instituts de vida religiosa i Societats de vida apostòlica.

▪ Mn. Fermí Martín Fernández per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Garraf

▪ Mn. Carles Muñoz Pérez per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, de lliure elecció

▪ Mn. Daniel Palau Valero per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts

▪ Mn. Agustí Pañella Baró per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, de lliure elecció

▪ Mn. Antoni Roca Roig per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, de lliure elecció

- Mn. Joaquim Rovirosa Cendrós per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès

- Mn. Albert Ruiz Elias per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat d'Anoia.

- Mn. Sergi Sicília Sansi per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, com a representant de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat

- Mn. Josep Torrente Bruna per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, de lliure elecció.

- Mn. Juan Antonio Vargas Salas per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, de lliure elecció

- Mn. Rafael Vilaplana Moltó per al càrrec de membre del Consell del Presbiteri de Sant Feliu de Llobregat, per tres anys, de lliure elecció.

Amb data 18 de novembre del 2017, el bisbe Agustí Cortés Soriano ha realitzat els següents nomenaments:

- Sra. Maria del Mar Escoda Vendrell, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'Arxiprestat de Garraf, per quatre anys.

- Sr. Antoni Esquerra-Torrescasana Llobet, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'Arxiprestat de Piera-Capellades, per quatre anys

- Sra. Maria Antonia Estévez Illescas, membre del Consell Pastoral Diocesà del

Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'àmbit de la Tercera Edat, Vida Creixent, per quatre anys

- Sra. Gemma Fabrés Casals, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de la pastoral diocesana de joves, àmbit parroquial, per quatre anys

- Sra. Ana María García Hita, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació del col·lectiu de professors i professores de Religió i moral catòlica, per quatre anys.

- Sr. Pere Joan Giralt Rovira, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació dels Moviments d'Adults, àmbit parroquial, per quatre anys

- Sr. Ferran González Segador, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de la pastoral diocesana de Família, àmbit de moviments, per quatre anys

- Sra. Maria Pilar Lozano Ferrer, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'Arxiprestat de Sant Boi de Llobregat, per quatre anys

- Sra. Teresa Morral i Camps, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'Arxiprestat de Montserrat per a quatre anys.

- Sr. Miquel Àngel Parejo Sisquella, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'Arxiprestat de Sant Feliu de Llobregat per a quatre anys

- Sra. Dolors Roqué Carreras, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de la Delegació de Pastoral de la Salut per a quatre anys

- Sra. Ana María Rubio García, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'àmbit de la Pastoral Social, per quatre anys

- Sr. Josep M. Rufas Martínez, DP, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de l'àmbit de l'economia diocesana, per quatre anys

- Gmà. Santiago Ruiz i Gutiérrez, OH, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació dels Instituts masculins de Vida consagrada i Societats de Vida apostòlica, per quatre anys

- Sra. Rut Sales Chiva, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació de la pastoral diocesana de Família, àmbit de moviments, per quatre anys

- Gna. Maria Cruz Sanz Roldán, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, en representació dels Instituts femenins de Vida Consagrada i Societats de Vida Apostòlica, per quatre anys

- Sra. Elena de la Serna Usina, membre del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, de lliure elecció per quatre anys

Amb data 23 de novembre del 2017 el bisbe Agustí Cortés Soriano ha nomenat el Sr. Miquel Àngel Parejo Sisquella Secretari del Consell Pastoral Diocesà del Bisbat Sant Feliu de Llobregat, designat pel senyor Bisbe, fins el juny del 2021.

Amb data de 27 de desembre del 2017 aollint la petició de Mn. Joan Manuel Serra i Oller i donant curs a l'acord del Consell Episcopal del passat dia 22 de desembre

del 2017, el bisbe Agustí Cortés Soriano anul·la el nomenament de Mn. Joan Manuel Serra i Oller com a Notari Secretari del Tribunal Eclesiàstic de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat.

CÚRIA

Recepció de Nadal i felicitació al bisbe Agustí

Casa de l'Església, 22-12-2017

Aquest any, la felicitació de Nadal a la Cúria ha estat encarregada a la Delegació de Catequesi, i em fa molta il·lusió de compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre la nostra tasca a la Diòcesi.

Vull començar amb una anècdota sorgida a la formació de laics del novembre.

Cada dia, en un o altre moment, tant si es tractava de Càritas, com de Bíblia, com de joves, el que fos, hi sortia la Catequesi. Com es feia, com s'havia de fer, que si tenia mancances... Em vaig adonar que L'Església ens té sempre al punt de mira. Per què?

Estem en un temps de crisi (entesa la paraula en el seu sentit estricte de canvi), i és en aquestes circumstàncies que se'ns demanen respostes als nous reptes que la societat ens planteja.

En primer lloc, cal dir que la crida de Déu als seus fills és sempre actual i viva. Toca allò més essencial de les persones, allò que és immortal i que és l'alè de vida que Déu regala a cadascú.

Cal tenir ben present que la catequesi és, principalment, aquella acció pastoral

de l'Església que fa ressonar l'Evangelí de Crist en aquelles persones que cerquen respostes transcendents a la seva vida. Independentment de l'edat que tinguin i sigui quin sigui el moment vital en què es troben. Això ens porta a veure que es fa necessària una acció catequètica entre les persones adultes que desitgen trobar un nou sentit a la seva vida, o bé reforçar el sentit que ja hi troben.

Perquè hi hagi un ressò, primer cal que hi hagi hagut un so. Deduïm per tant que abans de la catequesi hi ha d'haver un despertar en la fe. Un interès previ, una terra conreada per acollir la llavor de l'Evangelí. Quan la cadena de la fe funcionava inestroncablement de pares a fills, aquest primer despertar s'esdevenia normalment en els infants de 0 a 7 anys.

Però les circumstàncies que vivim actualment, i que són prou conegudes per tots, fan que aquest "desvetllament de la fe" sigui necessari entre persones adultes.

Tot seguint el Pla Pastoral Diocesà de "Anar per tot arreu i donar molt de fruit", des de la humilitat de la nostra posició de catequistes, detallaré tot seguit una proposta, sabent que és una més, i si més no és la que estem intentant dur a terme: L'eix de la nostra acció catequètica volem que sigui la Família.

En primer lloc, els catequistes som i volem ser, agents pastorals compromesos que coneixen i estimen les famílies, els infants, joves i adults que empesos per diferents motivacions s'acosten a les nostres parròquies.

Som testimonis de salvació, i el nostre fer cal que reflecteixi aquesta esperança que ens mou i dona sentit a tota la nostra vida.

No som models de res, sí que som testimonis que a la manera dels deixebles

d'Emaús, que van ser acompanyats per Jesús tot seguint el ritme de les seves passes, també nosaltres volem acompanyar les persones que Déu ens posa al camí, tot caminant al seu costat, seguint la seva trajectòria, acompanyant-los a descobrir la presència que Déu ja té a la seva vida.

- Acompanyar les famílies com acció pastoral imprescindible que cal dur a terme.

La Família, és l'escola on l'amor troba la seva manifestació més genuïna, on s'aprèn a estimar sense condicions, on es viu la tendresa, la comprensió, la compassió. I on també s'aprèn a solucionar els conflictes sabent-nos estimats i perdonats entre moltes altres coses.

Aquests valors són atributs intrínsecament humans i esdevenen imprescindibles per a la supervivència de la nostra espècie. Són tanmateix necessaris perquè les persones ens desenvolupem plenament i esdevinguem adults, sans de cos i ment.

Les nostres famílies estan vivint molts canvis i estan patint en molts sentits. La desvalorització de la maternitat, el paper del pare en la família i en la societat, la cosificació de les persones, la pèrdua de la dignitat... Ara més que mai, necessiten ser acollides i no jutjades. Cal que se sentin estimades per l'Església i en aquest sentit cal que ella els mostri el seu rostre matern i la seva capacitat d'acollir totes les sensibilitats. Som la imatge de l'acollida de Déu i no pot ser que l'amo de la casa obri les portes i els seus administradors les tanquem.

Recordem ben bé que Jesús ja va advertir que no havia vingut per als qui estan sans, sinó per als malalts... passa que, de vegades, el malalt no sap que ho està.

Tanmateix aquesta acollida generosa, no pot ser de cap manera una rebaixa del

nostre missatge, ja que només allò que val la pena és capaç d'engrescar. No podem oferir un evangeli descafeïnat! (Si la sal perd el seu gust amb què salarem?) Ens cal però, discernir quin és el nucli essencial de la nostra fe, despullar-lo d'afegits que el puguin tapar o falsejar, donar-li valor, conèixer-lo, viure'l i oferir-lo als germans.

- El missatge de l'Evangeli és necessari.

I d'això n'estem convençuts, és viu, és actual, és etern ("les meves paraules no passaran"), sempre és esperançat i joiós i ofereix a l'home la dignitat més gran que pot tenir un ésser humà, la filiació divina. I molts no ho saben perquè no ho coneixen. I sense coneixement no hi pot haver llibertat.

Per a donar-lo a conèixer, la millor manera que hi pot haver és que el nostre testimoni sigui compromès i esperançat, acollidor i joiós. I sobretot ben fidel a Jesús, que és qui porta a terme tota la seva obra de salvació.

És doncs el nostre testimoni l'única manera que tenim de donar a conèixer l'Evangeli. I de la vitalitat i coherència de vida que mostrem, en depèn absolutament que aquest testimoni sigui real i que puguem donar alguna mena de fruit. Cadascú segons els seus "talents".

En el trajecte que ha fet la nostra Diòcesi des del seu inici, la Catequesi sempre hi ha estat ben activa i molt present. El nostre bisbe sempre ens ha mostrat el seu interès i ens hem sentit ben acompanyats per tots els preveres i laics que en formem part.

Seguirem el nostre camí, en aquesta nostra Església diocesana, que ens acull i acompanya, amb el record ben viu de tantes persones que ens han deixat el seu testimoni i marcat el camí, i amb la mirada posada en aquelles persones que acompanyem.

nyem en el seu trajecte de la vida, tenint ben present que és Jesús qui ens mena en aquesta meravellosa vocació d'anunciar el Regne de Déu entre els nostres germans, qui ens acompanya i qui ha volgut que malgrat les nostres mancances, siguem testimonis de salvació en aquest món meravellós que no deixa de sorprendre'ns cada dia.

La nostra felicitació de Nadal, en nom dels catequistes de la Diòcesi i molt especialment de l'Equip de la Delegació de Catequesi, és en primer lloc agrair a tota la Cúria, i especialment al nostre Bisbe i pastor, el recolzament i amistat que sempre demostreu als catequistes, i en segon lloc, encoratjar-vos a seguir per aquest camí, que la nostra Església és per definició catequètica, que tots els cristians donem testimoni cadascú des del lloc on li ha tocat estar en la vida, i que tots formem part del cos de Crist.

En aquestes festes de Nadal, us volem desitjar que la nostra mirada torni a ser la mirada confiada dels infants, capaços de sentir-nos estimats per Déu cada dia, capaços de sorprendre'ns davant el misteri de l'altre, i joiosos davant la generositat i estimació que rebem. Que aquesta nostra mirada, sàpiga reflectir la nostra esperança i que serveixi per a transformar les mirades dels qui ens envolten.

Volem felicitar molt especialment el nostre bisbe, que demà celebra el seu aniversari d'ordenació sacerdotal. El seu compromís assumit ja fa molts anys amb la seva vocació de servir Jesucrist i l'Evangeli, és absolutament nou perquè es renovat cada dia en el servei als germans i en comunió amb l'Església. Li agraiem ben de cor i preguem perquè el pugui seguir amb la fidelitat que l'ha anat vivint des del seu

inici. L'acompanyarem amb la pregària i tan bé com sapiguem, en unió amb Jesucrist que és qui anima, impulsa i dona vida a la seva obra.

Senyor Bisbe, i benvolguts tots, us desitjo un bon i sant Nadal.

*Isabel Campmany
Delegada diocesana de Catequesi*

ALTRES INFORMACIONS

Comunicació: Sra. Leonor Parreu Dalmases, arxivera de l'Arxiu Històric Diocesà

Sant Feliu de Llobregat, 25-9-2017

Pel present document comuniquem que, ateses les circumstàncies personals de la interessada i tenint en compte la seva formació acadèmica, la Sra. Leonor Parreu Dalmases desenvoluparà les tasques d'Arxivera de l'Arxiu Històric Diocesà de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, assumint la responsabilitat tècnica de l'esmentat Arxiu, dins el Departament de Patrimoni i sota la responsabilitat del seu Delegat.

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Secretari general i canceller*

Vida Diocesana

CRÒNICA DIOCESANA

NOVEMBRE

1-30 de novembre. Al llarg del mes de novembre la Delegació Diocesana de Pastoral Vocacional organitza la Cadena de pregària per les vocacions coordinada amb la resta de les diòcesis catalanes.

2 de novembre. Reunió de la Comissió de la Llei de Transparència, a la Casa de l'Església.

4 de novembre. El bisbe Agustí saluda els assistents a la VIII Jornada d'animadors de Litúrgia, a la Casa de l'Església, amb el lema: La celebració litúrgica, espai de comunió i de missió. El ponent de la Jornada va ser Mn. Joan Torra, prevere del Bisbat de Vic. Jornada Catalana de la Pastoral de la Salut al Seminari Conciliar de Barcelona. Recés dels seminaristes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona al Noviciat de Pallejà.

Trobada de formació de voluntaris de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

5 de novembre. Ordenació diaconal del Sr. Rafael Galofré Casas, a la parròquia de Sant Vicenç, màrtir, de Sant Vicenç dels Horts, de mans del bisbe auxiliar de l'arquebisbat de Barcelona, Mons. Antoni Vadell.

7 de novembre. Reunió de rectors i formadors dels Seminaris de Catalunya, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Reunió de Delegats de Pastoral Vocacional, al Seminari Conciliar de Barcelona.

Reunió d'animadors del moviment de Vida Creixent, a la Casa de l'Església.

8 de novembre. Reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Penedès, Anoia, Garraf a Piera. Trobada de formació de voluntaris de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

9 de novembre. Reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a la Casa de l'Església.

Trobada de l'equip de la Delegació diocesana de Catequesi, a la Casa de l'Església.

10 de novembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

11 de novembre. El bisbe Agustí saluda els assistents a la Jornada diocesana de la Pastoral de la Salut amb el lema: *Com acompanyar la família en la malaltia? Què fer? Què dir?* amb la professora de psicologia de la URL, Clara Gomis Bofill i diversos testimonis, i d'altres informacions, a la Casa de l'Església. Reunió de l'equip de la Delegació diocesana de Joventut, a la Casa de l'Església.

12 de novembre. Diada de Germanor.

13-16 de novembre. XII Jornades de formació i animació pastoral de la Vicaria del Llobregat, a la Casa de l'Església i amb el lema: Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit. El bisbe Agustí saluda els participants i assisteix a la Jornada de formació i animació pastoral.

13 de novembre. Celebració de l'Eucaristia presidida pel Cardenal Joan Josep Omella, a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona, on va conferir el ministeri de l'Acolitament a un grup de seminaristes, entre ells a en Xavier Montané, seminarista del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

14 de novembre. Trobada de formació de preveres i diaques de la Vicaria del Penedès, Anoia i Garraf, a la Residència Mare Ràfols de les Germanes de Santa Anna, a Vilafranca del Penedès.

15 de novembre. Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès: entrevistes del bisbe Agustí amb preveres i diaques de l'Arxiprestat, a la Residència Mare Ràfols de Vilafranca del Penedès. Primera sessió de formació dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, sobre l'acompanyament en el dol, a càrrec del Gmà. Ramon Martín, de Sant Joan de Déu.

16 de novembre. Reunió del Consell del Presbiteri, a la Casa de l'Església. S'hi reuneixen els nous membres del Consell i s'escull el nou Secretariat.

17 de novembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església. El bisbe Agustí presideix el ritu de la *Traditio Symboli* de la tercera comunitat Neocatecumenal de la Parròquia de Sant Josep Obrer de Sant Boi de Llobregat.

18 de novembre. Reunió del Consell Pastoral Diocesà, a la Casa de l'Església, amb la renovació de la meitat dels consellers i l'elecció del Secretariat.

19 de novembre. Jornada Mundial dels pobres. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia i ritu de la dedicació del temple i consagració de l'altar de la Immaculada Concepció, de Vilanova i la Geltrú, en el 125è aniversari de la seva construcció i administra el sagrament de la Confirmació.

20 de novembre. Trobada de formació de voluntaris de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

20-24 de novembre. Assemblea Plenària de la Conferència Episcopal Espanyola, a Madrid.

20-26 de novembre. Setmana de la Bíblia organitzada pel Secretariat de pastoral bíblica.

21 de novembre. Trobada de formació de preveres i diaques de la Vicaria del Llobregat, a la Casa de l'Església.

22 de novembre. Segona sessió de formació dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, sobre l'acompanyament en el dol, a càrrec del Gmà. Ramon Martín, de Sant Joan de Déu.

24 de novembre. Reunió del Comitè de Crisi, a la Casa de l'Església. Reunió dels coordinadors arxiprestals de la Delegació diocesana de Catequesi, a la Casa de l'Església.

25 de novembre. El Senyor Bisbe saluda els assistents a la celebració dels 25 anys del Centre d'acollida Abraham, a la Sala Vinyeta de Vilafranca del Penedès. Recés d'Advent de la Delegació per a la Vida Consagrada, a la Casa de l'Església;

el bisbe Agustí presideix l'Eucaristia i comparteix el dinar amb els assistents al recés.

27 de novembre. Trobada de formació de voluntaris de Càritas diocesana, a la Casa de l'Església.

29 de novembre. Trobada de formació de voluntaris de Càritas diocesana a la Casa de l'Església.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès: el bisbe Agustí es reuneix amb els preveres i diaques i, a la tarda, continua amb entrevistes amb preveres i diaques de l'Arxiprestat, a la Residència Mare Ràfols, de Vilafranca del Penedès.

30 de novembre. Jornada de pregària de preveres i diaques per les vocacions, pregària vocacional i cloenda de la Cadena de Pregària per les Vocacions. Actes organitzats per la Delegació diocesana de Pastoral vocacional, a la Casa de l'Església.

DESEMBRE

1 de desembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església. Reunió dels bisbes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió de diaques organitzada per la seva Delegació diaconal, a la Casa de l'Església.

2 de desembre. Trobada - presentació del programa "Oratori per a infants" organitzada per la Delegació diocesana de Catequesi a la Casa de l'Església.

Visita Pastoral a l'Arxiprestat de Vilafranca del Penedès: el bisbe Agustí es reuneix amb el Consell Pastoral Arxiprestal i tot seguit es fa una assemblea oberta a fel-

grosos de les parròquies de l'Arxiprestat i la cloenda de la Visita Pastoral a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès. Recés d'Advent dels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, predicat pel bisbe auxiliar de Barcelona, Mons. Antoni Vadell, a la Casa d'Espiritualitat de la Sagrada Família d'Urgell de Rubí.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la parròquia de Santa Margarida, a Santa Margarida i els Monjos on confereix el sagrament de la Confirmació.

3 de desembre. Recés d'Advent per a joves a la Casa d'Espiritualitat de Lavern, organitzat per la Delegació diocesana de Joventut.

El Senyor Bisbe presideix l'Eucaristia a la Catedral, el primer diumenge d'Advent, i l'entronització de la Paraula de Déu, en el diumenge de la Paraula.

4 de desembre. Reunió d'Equips de pastoral juvenil de les escoles cristianes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, a la Casa de l'Església.

7 de desembre. Reunió d'arxiprestos de la Vicaria del Llobregat, a la parròquia de Sant Vicenç màrtir, de Sant Vicenç dels Horts.

El bisbe Agustí assisteix a la Vetlla de pregària de la Immaculada, a la Basílica de la Mare de Déu de la Mercè, organitzada per les Delegacions diocesanes de Joventut de la Província Eclesiàstica de Barcelona.

9 de desembre. El bisbe Agustí visita i felicita el Nadal a les germanes dominiques que formaven part de la comunitat de la Casa de l'Església, a la Casa provincial de Barcelona.

10 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia del segon diumenge d'Advent, a la Catedral de Sant Llorenç.

12 de desembre. Recés d'Advent per a preveres i diaques de les dues Vicaries, a la Residència Mare Ràfols de les germanes de la Caritat de Santa Anna, a Vilafranca del Penedès, predicat pel bisbe auxiliar de l'Arquebisbat de Barcelona, Mons. Sergi Gordo.

Trobada de la Delegació diocesana de Joventut, a la Casa de l'Església

14 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia, a la Basílica de la Sagrada Família de Barcelona, en la commemoració del 150è. aniversari de la restauració de l'obra de Sant Joan de Déu a Espanya, per San Benito Menni.

15 de desembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió de la Fundació Laurentius, a la Casa de l'Església.

El bisbe Agustí presideix la reunió de les esposes de diaques, a la Casa de l'Església.

17 de desembre. El bisbe Agustí participa en el dinar de Nadal de l'Hospital de Lourdes de la Província Eclesiàstica de Barcelona, a l'Hotel Barceló de Barcelona. En el dinar es convida el bisbe Agustí a fer la benedicció de la taula, abans saluda els participants de la Diòcesi de les poblacions de Sitges, Vilanova i La Geltrú, Viladecans i Sant Vicenç dels Horts.

El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, el tercer diumenge d'Advent.

18 de desembre. Visita canònica del bisbe Agustí al Monestir de la Mare de Déu del Carme de les germanes carmelites, de Vilafranca del Penedès i elecció de la nova priora. També hi és present el delegat per a la Vida Consagrada, el P. Josep M. Henríquez.

19 de desembre. El bisbe Agustí saluda els treballadors i voluntaris de Càritas diocesana en la felicitació de Nadal, a la Casa de l'Església.

21 de desembre. Reunió del bisbe Agustí amb els rectors que acullen seminaristes en les parròquies de la Diòcesi.

El bisbe Agustí presideix la celebració de Nadal, a la Casa de l'Església, amb els responsables del Moviment de Vida Creixent. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia i res de vespres a la Capella del Seminari Conciliar de Barcelona, en la celebració de Nadal. A continuació participa en el sopar i acte de Nadal, en el llevat de taula. Són presents en els actes el Cardenal i bisbes auxiliars de l'Arquebisbat de Barcelona.

22 de desembre. Reunió del Consell Episcopal, a la Casa de l'Església.

Felicitació de Nadal de la Cúria diocesana de Sant Feliu de Llobregat, presentada per la delegada diocesana de Catequesi, Sra. Isabel Campmany.

El bisbe Agustí presideix la missa exequial per Mn. Josep Sabaté, prevere emèrit de la diòcesi, a la parròquia de Santa Eulàlia d'Esparreguera.

El bisbe Agustí assisteix a la inauguració de pessebres de la ciutat de Sant Feliu de Llobregat, al Palau Falguera.

23 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Nadal al Centre penitenci-

ari Brians 1, acompanyat pel responsable de la pastoral penitenciària, P. Jesús Bel i els preveres, diaca i voluntaris que cada setmana es fan presents en el Centre Penitenciari. Abans el bisbe Agustí saluda els responsables del Centre i entrega la seva felicitació de Nadal. Es fan presents a la celebració els seminaristes de la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i, a continuació el bisbe Agustí comparteix el dinar amb ells.

24 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia del quart diumenge d'Advent, a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat. El bisbe Agustí presideix la Missa de la Nit de Nadal, a la Catedral de Sant Feliu de Llobregat.

25 de desembre. El bisbe Agustí presideix l'Eucaristia de Nadal a l'Església de Sant Jaume de Moja. El bisbe Agustí comparteix el dinar de Nadal amb la comunitat de Carmelites de Sant Josep, a la residència de gent gran Mare de Déu del Carme, de Sant Feliu de Llobregat.

26 de desembre. El bisbe Agustí celebra la festa de Sant Esteve amb la comunitat de religioses Missioneres de l'Evangeli del Bon Salvador, de Sant Feliu de Llobregat, i comparteix el dinar amb elles.

27 de desembre. Reunió de la redacció del Butlletí diocesà, a la Casa de l'Església.

NECROLÒGIQUES

Mn. Josep Sabaté Carrasco

Mn. Josep Sabaté Carrasco, prevere diocesà de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, rector emèrit de les Parròquies de Sant Martí de Carme, Sant Miquel d'Orpí i Santa Maria de Miralles, va morir a la Residència Sacerdotal Sant Josep Oriol, de Barcelona, el dia 20 de desembre de 2017, a l'edat de 85 anys, confortat amb els sacraments de l'Església.

Les exèquies, presidides pel Bisbe Agustí Cortés, van tenir lloc divendres dia 22 de desembre de 2017, a les 16.30 h a la Parròquia de Santa Eulàlia, d'Esparreguera.

Units en la pregària, encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor.

Organismes Diocesanes

VICARIA DEL LLOBREGAT

XII Jornades de Formació i Animació Pastoral a Sant Feliu de Llobregat

S'han realitzat del 13 al 16 de novembre a la Casa de l'Església, per a tota la Vicaria del Llobregat. Les ponències formatives tenien lloc de les 21.30 a les 23.00 h i s'han articulat entorn del lema del Pla Pastoral per a aquest curs, «Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit», amb una bona participació de persones cada vespre. El primer dia, Conxa Marqués i Ramon Carbonell, de l'equip directiu de Càritas Diocesana van parlar sobre «Càritas i la comunitat cristiana». El dimarts va ser el torn d'aproximar-se al proper Sínode dels bisbes, amb la xerrada de Carles Muñoz i equip de la Delegació de Pastoral Juvenil, sobre «Els joves, la fe, la vocació». La temàtica del dimecres va ser bíblica, a càrrec de Joan Ramon Marín, professor de Bíblia, amb el títol «Església petita i fecunda, visió bíblica». El dia de cloenda, el jesuïta Hèctor Vall va acostar els oients al món de l'ecumenisme, amb la conferència «Martí Luter, als 500 anys de l'inici de la Reforma».

VICARIA DEL PENEDÈS-ANOIA- GARRAF

Acta de dedicació del temple parroquial de la Immaculada Concepció de Vilanova i la Geltrú

Vilanova i la Geltrú, 19-11-2017

Avui, 19 de novembre de 2017, en la celebració de l'Eucaristia del diumenge 23 de durant l'any i acomplint-se la culminació del 125è aniversari de l'acabament de la construcció del temple, s'ha procedit a la solemne Dedicació del temple parroquial de la Immaculada Concepció, de Vilanova i la Geltrú, del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.

La celebració ha estat presidida per l'Excm. i Rvdm. Mons. Agustí Cortés Soriano, bisbe titular, essent rector de la Parròquia, Mn. Àlvar Pérez Marquès.

Donem-ne gràcies a Déu.

Signen la present, el senyor bisbe Agustí Cortés Soriano, el senyor rector, Àlvar Pérez Marquès, dos testimonis de la comunitat cristiana i Mn. Joan-Pere Pulido i Gutiérrez, secretari general i canceller.

*+ Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat
Àlvar Pérez Marquès,
Rector de la Parròquia de la
Immaculada Concepció
Javier Jurado Pacho
Representant de la comunitat*

*Sandra Alcaraz Mira
Representant de la comunitat
Joan-Pere Pulido, Prev.
Secretari general i Cancellier*

CONSELL PASTORAL DIOCESÀ

Reunió 18-11-2017

Sant Feliu de Llobregat 18-11-2017

La reunió del Consell Pastoral Diocesà comença a les 10.00 h amb la celebració de l'Eucaristia a la capella de la Casa de l'Església, presidida pel Senyor Bisbe Agustí i amb la presència dels nous conselleres i consellers que substitueixen els qui finalitzen la seva representació i els qui continuen.

A continuació, i després de la salutació del Senyor Bisbe amb la benvinguda dels nous conselleres i consellers i l'explicació del significat del Consell Pastoral Diocesà, s'aprova l'acta de la reunió del dia 17 de juny del 2017 i es fa la presentació dels nous membres amb la referència del decret de constitució del nou Consell Pastoral Diocesà i un recordatori dels assumptes tractats durant l'etapa entre el 2013 i 2017. Tot seguit el Senyor Bisbe remarca el sentit del tercer curs del Pla pastoral amb el lema: "Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit" (Jn 15, 16). I el Vicari General presenta els materials que s'han preparat per ajudar a la reflexió de les diferents referències presentades en el tríptic del tercer curs.

Durant el descans, el Senyor Bisbe agraeix el servei fet pels consellers i conselle-

res que finalitzen la seva representació en el Consell Pastoral i els lliura, juntament amb la seva carta d'agraïment, un exemplar de l'Exhortació apostòlica del Papa Francesc, *Amoris Laetitia* i una ceràmica de les Benetes de Montserrat amb la referència: Fent camí junts i Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. Abans de recomençar el treball del Consell, es fan dues fotografies: una amb tots els consellers presents en la trobada i, una altra, amb els consellers i conselleres que amb el Senyor Bisbe conformen el nou Consell.

A continuació, es procedeix a l'elecció del Secretariat del Consell amb l'acord següent: Resta així constituït el Secretariat del Consell Pastoral Diocesà pel període 2017-2021: Sr. Miquel Àngel Parejo Sisquella, Sra. Dolors Roqué Carreras i Gna. Maria Cruz Sanz Roldán.

Finalment es fan les següents informacions: presentació de l'Escola diocesana de Teologia, informació sobre Càritas diocesana, presentació del Calendari diocesà, celebració dels 150 anys de celebració de la restauració de l'Ordre de Sant Joan de Déu a Espanya, coincidint amb la inauguració de l'Hospital materno-infantil d'Esplugues de Llobregat, informació sobre el Seminari de Barcelona i seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i ordenació diacnal del Sr. Rafael Galofré, ecònom del Bisbat.

La propera reunió tindrà lloc dissabte 10 de març de 2017, a les 10.00 h, a la Casa de l'Església.

CONSELL DEL PRESBITERI

Reunió 16-11-2017

El passat 16 de novembre del 2017 va haver-hi una nova sessió del Consell del Presbiteri. En aquesta sessió es va agrair el servei que han realitzat els darrers cursos els consellers i s'ha donat la benvinguda als nous consellers.

Després de la pregària, el bisbe Agustí ens ha adreçat unes paraules i hem aprovat l'acta de la darrera reunió, un cop fetes les corresponents esmenes.

Tot seguit es van presentar els temes tractats a la quarta etapa del Consell del Presbiteri i vam procedir a la constitució del nou Consell del Presbiteri, i el seu Secretariat. Van ser escollits Carles Muñoz, Daniel Palau i Agustí Panyella.

Vam continuar el Consell donant resposta a una qüestió que va plantejar el bisbe Agustí, i proposant temes a tractar per aquesta cinquena etapa.

Delegacions Diocesanes

CATEQUESI

X Jornades de Formació per a Catequistes

“Iniciar-se en l’art de l’acompanyament” ha estat el lema de les X Jornades de Formació per a Catequistes, que anualment organitza el Secretariat Interdiocesà de Catequesi de Catalunya i les Illes Balears (SIC) i que enguany van tenir lloc del 17 al 19 de novembre a Lleida, amb la participació d’uns tres-cents catequistes d’arreu, una quinzena dels quals de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat. L’acollida i presentació de les jornades anà a càrrec del bisbe de Lleida, Salvador Giménez, i del bisbe Sebastià Taltavull, president del SIC, que les enquadren a partir d’uns passatges de l’exhortació *Evangelii Gaudium* del papa Francesc: Més que mai necessitem homes i dones que, des de la seva experiència d’acompanyament, coneguin els processos on hi abunda la prudència, la capacitat de comprensió, l’art d’esperar, la docilitat a l’Esperit (...). La pròpia experiència de deixar-nos acompanyar i guarir, ens ensenya a ser pacients i compassius amb els altres i ens capacita per trobar les maneres de despertar la seva confiança, la seva obertura i la seva disposició per créixer (EG 171-172). El dissabte dia 18 de novembre, el bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, va oferir als participants la

ponència «El catequista, l’acompanyant acompanyat» i a la tarda van tenir lloc una sèrie de tallers de formació en diversos camps, que concretaren pràcticament les idees plantejades al matí. Les visites catequètiques a la Seu Vella o al Museu de Lleida completaren el treball d’aquell dia. El diumenge es van presentar els recursos catequètics en format digital elaborats des del SIC i es va acabar participant en la missa dominical a la Seu Nova de Lleida, cloent d’aquesta manera un cap de setmana intens de pregària i convivència entre catequistes de Catalunya i les Illes Balears.

JOVENTUT

Recés d'Advent

El 3 de desembre, primer diumenge d'Advent, la Delegació de Joventut va convocar un recés d'Advent a la Casa d'Espiritualitat de Lavern, al qual van assistir una vintena d'adolescents i joves. Amb l'ajuda de Mn. Jordi Tres van aprofundir els textos evangèlics dels quatre diumenges d'Advent i l'Himne d'Advent "Veni, veni, oh Emmanuel". El recés va finalitzar amb el res de les vespres i compartint un berenar.

Reunió amb els equips de pastoral de les escoles cristianes

El 4 de desembre, convocats per la Delegació de Pastoral Juvenil i la d'Ensenyament, es van reunir representants dels equips de pastoral de les escoles cristianes presents a la diòcesi, amb assistència pràcticament de totes elles, els delegats diocesans implicats, el vicari general i el bisbe Agustí.

S'ha recordat el proper Sínode del 2018, "Els joves, la fe i el discerniment vocacional", i s'ha repartit un missatge del papa Francesc al respecte. Es valora com un contingut oportú per a una formació de l'equip de pastoral de l'escola, del claustre, de l'AMPA, etc.

S'ha fet un treball en grups per apro-

fundir en el rol que té i que pot tenir la parròquia i els preveres en la pastoral de l'escola. Hem explicat que aquesta qüestió és fruit d'una consulta en el Consell del Presbiteri, i que després de treballar-ho també amb els preveres, es podrà establir un pla d'acció.

S'ha presentat el Pla pastoral 2017-2018, i dues fitxes, una sobre la Doctrina Social de l'Església, i l'altra sobre l'Acompanyament, que poden ser útils per a l'acció pastoral que es realitza a l'escola.

S'ha presentat també el document marc de la Delegació de Pastoral Juvenil "Itinerari pels adolescents i joves", l'Aplec de l'Esperit i els Grups de Vida.

També s'ha comunicat la informació facilitada des de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, per a la realització del servei comunitari.

El bisbe Agustí ha recordat que la parròquia, l'escola i la família, són el mateix subjecte que educa, que és l'Església. També ens ha cridat l'atenció sobre el fet que, en l'elaboració dels plans pastorals a l'escola, s'escolti la veu de la parròquia, i a l'inrevés. De la mateixa manera ha valorat la continuïtat després de l'escola, de joves organitzats en grups dels moviments apostòlics de congregació. I ha demanat una presència més significativa del Pla Pastoral Diocesà en els plans pastorals de les escoles.

PASTORAL DE LA SALUT

tant sempre la confidencialitat. Sens dubte, pateix el malalt però també la família (tristesa, soledat, ansietat, depressió, impotència, vergonya, sentiment de culpa...). Els voluntaris són aquelles persones que Déu ha posat en el camí d'aquests familiars per recordar-los que no estan sols, que el Senyor els acompanya, fent present així l'amor sol·lícit de Déu i transmetent qui és Ell.

Jornada diocesana de voluntaris de Pastoral de la Salut

Dissabte 11 de novembre es va realitzar la trobada diocesana de visitadors voluntaris de la Pastoral de la Salut, amb el lema «Acompanyar la família en la malaltia». El bisbe Agustí Cortés, durant la presentació, va explicar com les malalties són una situació límit en la qual, tant el malalt com els qui l'envolten, despullen el seu cor. Així es donen històries de delicadesa, amor actiu i sacrifici en les quals es desvetlla tota la força compassiva de l'amor cristià. Ajudats per la psicòloga Clara Gomis Bofill es va exposar l'«AEIOU» de l'acompanyament als familiars dels malalts: Acompanyar, anant a buscar l'altre allà on es troba sofrint, per oferir-li la nostra disponibilitat. Escoltar les paraules, però també els silencis i els gestos, mirant d'afavorir la confiança i permetent que posin en ordre les seves emocions. Inspirar, ja que per a ells som com un buf d'aire fresc que alleugereix la càrrega: saben que no estan sols i això revifa l'esperança. Obrar. Què puc fer, com et puc ajudar? És tan necessari atendre les necessitats físiques com les espirituals, l'important és fer les coses amb amor i per amor. Unió familiar. Contribuir-hi, sense prendre-hi part, amb comprensió i respec-

VIDA CONSAGRADA

Carta del delegat convocant al recés d'Advent

Sant Feliu de Llobregat, 2-11-2017

Benvolguts germans i germanes,

Us convido a la trobada-recés d'Advent que tindrà lloc dissabte, dia 25 de novembre del 2017, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat.

El programa previst és:

09.45 h Acolliment.

10.00 h Pregària.

10.15 h Informacions sobre la vida diocesana i altres informacions.

10.30 h A l'auditori, recés d'Advent pel P. Josep Miquel Bausset i Verdú, OSB, monjo i mestre de novicis del monestir de Santa Maria de Montserrat.

11.30 h Píscolabis.

11.45 h Espai de reflexió i silenci.

13.00 h Eucaristia.

13.45 h Dinar.

Us desitjo un bon temps d'Advent.

Amb el meu afecte de sempre i agraïment.

*P. Josep M. Henríquez-Farreras, OSB
Delegat per a la Vida Consagrada*

Nota

- El preu del dinar és de 15 € per persona. Com sempre hi haurà la caixeta per a aportació voluntària per les despeses generals. Per telèfon (936327630) o per correu electrònic (secretaria@bisbatsantfeliu.cat), abans del dia 22 de novembre, vulgueu indicar a la Secretaria de la Casa de l'Església les persones que us quedareu a dinar.

- La zona de pàrquing exterior restarà oberta.

- Els religiosos preveres que vulguin concelebrar, hauran de portar alba i estola blanca.

PASTORAL SACRAMENTAL I LITÚRGIA

Trobada d'animadors de la litúrgia

El passat dissabte 4 de novembre, durant tot el matí, tingué lloc a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat la VIII Trobada diocesana d'animadors de la litúrgia. Hi van assistir 110 persones, provinents de 30 parròquies de gairebé tots els arxiprestats del bisbat. El tema de la trobada d'aquest any era «La celebració litúrgica, espai de comunió i de missió», en sintonia amb l'objectiu pastoral diocesà d'aquest any. La ponència la va presentar Mn. Joan Torra, prevere del bisbat de Vic, actual rector de les parròquies de Torelló, doctor en Teologia, professor de patrologia i de sagraments, i vicepresident del Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona. En la seva ponència, a partir del capítol 15 de l'Evangeli de sant Joan i de diversos documents del Magisteri, va fer unes reflexions litúrgiques i sacramentals, alhora que també unes aplicacions a la pastoral i a la vida cristiana; a continuació hi va haver un ampli espai de diàleg entre els assistents. La trobada també va incloure un moment inicial de pregària, l'assaig de dos cants litúrgics, i al final diverses informacions: sobre l'objectiu litúrgic del Pla Pastoral, el diumenge de la Paraula, l'aplicació per a mòbils de la Litúrgia de les Hores, i la nova revista de formació per a laics que està preparant el CPL.

CAUSES DELS SANTS

Beatificació de 109 màrtirs claretians a la Basílica de la Sagrada Família

El cardenal Angelo Amato, prefecte de la Congregació per a les Causes dels Sants, en representació del papa Francesc, va presidir el 21 d'octubre passat al matí la beatificació de 109 màrtirs claretians a la Basílica de la Sagrada Família, la més nombrosa de màrtirs d'una sola congregació religiosa. Van assistir-hi 3.000 fidels, i van concelebrar 30 bisbes d'arreu del món, entre els quals el bisbe Agustí, i més de 300 capellans. Hi era present també el pare Mathew Vattamattam, superior general dels Claretians. Els nous beats formaven part de 6 comunitats religioses, entre les quals, les de Cervera-Mas Claret, Vic, Barcelona i Sabadell. Dels 109 màrtirs, tres van néixer al territori de l'actual Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: el Gmà. Francesc Canals Pasqual, de Sant Andreu de la Barca; el Gmà. Pere Vives Font, de Pallegà; el pare Ciril Montaner Fabré, de Vilanova i la Geltrú.

PASTORAL VOCACIONAL

Carta als rectors

Sant Feliu de Llobregat, 16-10-2017

Benvolguts/des,

La Delegació de Pastoral Vocacional us saluda, desitjant-vos un bon curs 2017-2018. Tot seguit trobareu informació de les activitats i especialment del treball que volem continuar fent amb vosaltres sobre la Cultura Vocacional i en el marc del tercer curs del Pla pastoral: Us he confiat la missió d'anar per tot arreu i donar fruit (*Jn 15, 16*). L'Església testimoni d'amor en el món. Aquí, ens situem en la Crida a l'Evangelització, i concretament en la necessitat de l'acompanyament personal de l'itinerari cristià per descobrir les crides de Déu (Cf. Tríptic tercer curs del Pla pastoral) i en el context de la preparació del Sínode de Bisbes de 2018, amb el lema: Els joves, la fe i el discerniment vocacional.

Ens disposem, doncs, a enfortir l'opció pastoral de l'acompanyament:

- Acompanyar és un "ser" en relació: obre a la comunicació i al diàleg, crea condicions per créixer, creure i crear.
- Acompanyar per a discernir la sensibilitat que abraça tota la vida. Per despertar la sensibilitat vocacional cal des-

vetllar-ne d'altres: la relacional, la intel·lectual, l'estètica, la moral, la creient...

- El discerniment no és una acció, és la manera com nosaltres ens situem davant la vida i davant la crida de Déu.
- L'acompanyant crea condicions de possibilitat per a gestionar la pròpia vida, viure de la Paraula, coneixent Jesús, i poder prendre decisions.

Algunes d'aquestes idees potser es poden traduir en invitacions que ens fem els uns als altres en aquest acompanyar la vida dels infants, els joves, els catequistes, els matrimonis... per a créixer en la seva identitat cristiana. Un acompanyament espiritual que s'haurà de traduir necessàriament en un compromís amb el nostre món.

És des d'aquestes referències que us oferim les diferents activitats que programem en la Delegació i que tot seguit us presentem:

- Espai vocacional. Preguem per les vocacions. Continuem fent les pregàries vocacionals, els darrers dijous de mes a les 19.00 h a la Capella de la Casa de l'Església. Enguany ens acompanyaran testimonis vocacionals, començant el 26 d'octubre amb el testimoni vocacional d'una catequista.

✓ Compartim amb vosaltres la necessitat i urgència que a les parròquies i comunitats cristianes sigui present la pregària per les vocacions. Us hi animem ben cordialment.

✓ Us informem d'una App "Vocation-Go", amb informacions de llocs i pregàries per les vocacions sacerdotals.

- Cadena de pregària per les vocacions. Mes vocacional. Durant el mes de novembre a collim, un any més, la Cadena de Pregària per les Vocacions. Uns dies dedicats a la pregària i reflexió sobre la "Cul-

tura vocacional”, enguany amb un accent en l’acompanyament i discerniment vocacional. Aquestes són les propostes que us oferim:

1. Cadena de Pregària per les Vocacions. Us adjuntem un cartell i díptic amb material per a la pregària i reflexió vocacional. Com ja sabeu aquesta cadena està convocada i coordinada entre les diòcesis amb seu a Catalunya. La nostra, es compromet a continuar la cadena de pregària durant els dies, 9, 19 i 29 de novembre. Teniu un Web disponible amb informacions: www.cadenadepregaria.cat

2. Jornada de Pregària i Formació amb preveres i diaques, 30 de novembre, a les 10.00 h a la Casa de l’Església. Amb el tema: L’acompanyament i discerniment vocacional.

3. Testimonis vocacionals que aniran apareixent (Web, Full dominical, etc.) durant el mes de novembre i en relació a altres jornades.

- Trobada d’escolans. Una espai de trobada preparada pels seminaristes de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona, on són convidats els nois i noies que col·laboren com escolans en les nostres comunitats cristianes. La trobada d’enguany es farà dissabte 21 d’abril, al Seminari Conciliar de Barcelona.

- Jornada mundial de pregària per les vocacions. Aquesta jornada s’escaurà el diumenge 29 d’abril, IV diumenge de Pasqua, Diumenge del Bon Pastor. Preparem una trobada de pregària i reflexió, conjuntament amb la Delegació diocesana de Joventut i de Vida Consagrada, pel dissabte 28 d’abril a la tarda.

- Jornada del dia del seminari. Aquesta jornada s’escaurà el diumenge 18 de març.

Tornem a fer nostra la veu del Senyor, el Bon Pastor: Pregueu, doncs, a l’amo dels sembrats que hi envii més segadors (*Mt* 9, 38).

Rebeu una cordial salutació de part de tot l’equip de la Delegació diocesana de Pastoral Vocacional que està formada per: Joan-Pere Pulido, Carles Muñiz, Oriol Martínez i Andrea Malagarriga, Mercè Montells, Agustí Roig, Emilia Úbeda i Joan Salas.

*Joan Pere Pulido Gutiérrez, pvre.
Delegat de Pastoral Vocacional*

Convocatòria del Delegat de Pastoral vocacional als preveres que tenen cura de les vocacions en els arxiprestats

Sant Feliu de Llobregat, 9-11-2017

Benvolgut,

Aquesta carta és per a convidar-te personalment, com ja ho hem fet en altres ocasions, a participar en la trobada de pregària i treball al voltant de la Pastoral Vocacional, en el context de la Cadena de Pregària per les Vocacions, en aquest mes de novembre, mes vocacional.

En el context del Pla pastoral, enguany la nostra pregària i treball tindrà present com recuperem, en el nostre ministeri sacerdotal, l’acompanyament espiritual en el discerniment vocacional de cada membre de les nostres comunitats cristianes.

En aquesta trobada ens ajudarà, en la nostra reflexió, el bisbe Agustí amb el testimoni sacerdotal de Mn. Mateu Santacana.

És per això, que et convido a aquesta sessió de pregària i treball que es farà el dia 30 de novembre del 2017, de 10.00 h i

fins després de dinar, a la Casa de l'Església, amb el següent ordre del dia:

- 10.00 h Acol·lida i pregària a la capella de la Casa de l'Església.
- 11.00 h Sessió de treball.
- 12.00 h Descans i refrigeri.
- 12.30 h Posada en comú.
- 13.30 h Informacions de la delegació de Pastoral Vocacional.
- 14.00 h Dinar (convida la casa).

Per a una millor coordinació de la trobada, convé confirmar la teva assistència abans del dia 27 de novembre.

Esperant la teva assistència, rep una cordial salutació,

*Joan Pere Pulido, pvre.
Delegat de Pastoral Vocacional*

Institució d'acòlit d'en Xavier Montané

Sis seminaristes de les diòcesis de Sant Feliu de Llobregat i Barcelona van ser instituits acòlits el passat 13 de novembre al Seminari Conciliar de Barcelona, per part del Cardenal Omella. Alberto Para, Diego Pino, Joan Mundet, Jordi Domènech, Vicenç Martí i Xavier Montané –aquest últim, de la nostra diòcesi– van rebre aquest ministeri imprescindible per al seu camí cap al sacerdoci. La celebració va comptar amb el caliu dels familiars, amics, docents i persones properes que no van voler perdre's la celebració. Com a signe del ministeri rebut, els acòlits van rebre de les mans del Cardenal les patenes amb el pa, acompanyats de la següent invocació: «per a la celebració de l'Eucaristia; viu de tal manera que puguis servir dignament la taula del Senyor i de l'Església». Després de la celebració, el Cardenal es va apropar a saludar els familiars i amics que acompanyaven els nous acòlits.

[DIACONAT PERMANENT]

Ordenació diaconal de Rafael Galofré i Casas

Rafael Galofré i Casas, ecònom diocesà, ha estat ordenat com a diaca el passat 5 de novembre, a la Parròquia de Sant Vicenç màrtir, de Sant Vicenç dels Horts, en una celebració molt participada, amb una àmplia representació de la comunitat cristiana parroquial, amb familiars, amics, seminaristes, aspirants i candidats al diaconat, diaques amb les seves esposes de tota la Província Eclesiàstica de Barcelona, religiosos i religioses i fidels en general. L'ordenació va anar a càrrec del bisbe auxiliar de Barcelona, Antoni Vadell, en nom del bisbe Agustí Cortés, que no va poder assistir-hi per una indisposició de salut. El bisbe Antoni, en la seva homília, va subratllar especialment el sentit del ministeri de la Paraula de Déu, entre els diversos serveis propis del diaconat. La celebració va estar molt ben preparada, amb una participació activa de la família de Mn. Rafael: la seva esposa i la seva filla, de 18 anys, van animar musicalment el moment de l'ofertori i el seu fill, de 13 anys, va fer d'escolanet. Al final de l'Eucaristia, tots els assistents van compartir coca i beguda amb el nou diaca, com a signe de la joia compartida per l'ordenació.

EVANGELITZACIÓ I APOSTOLAT SEGLAR

2a Setmana de la Bíblia: “viva i efiçaç”

Va tenir lloc del 27 de novembre al 3 de desembre, sota l'empenta de les deu diòcesis catalanes, amb alguns actes més o menys notables, però sobretot, prioritzant la presència capil·lar de la Bíblia en actes a les parròquies, comunitats, grups, etc.

Al Bisbat de Sant Feliu de Llobregat s'han organitzat tres actes de caràcter ecumènic: una xerrada-col·loqui a la Parròquia de Sant Pere de Gavà; un diàleg ecumènic al voltant de la Bíblia a la Parròquia de Santa Magdalena, d'Esplugues de Llobregat; una xerrada-debat a la Catedral de Sant Llorenç. Ha estat una experiència molt gratificant poder parlar de la Paraula de Déu, en la qual ens sentim identificats tots els cristians.

També la Bíblia com a pregària privilegiada ha ocupat un lloc important a les nostres celebracions, amb lectures orants de la Paraula (*lectio divina*) a la Basílica de Santa Maria de Vilafranca del Penedès, a la Parròquia de Santa Eulàlia de Pallejà i a la Parròquia de Sant Josep, de Sant Vicenç dels Horts.

El “Diumenge de la Paraula”, 3 de desembre, la processó, benedicció i entronització de la Bíblia es va realitzar a la Catedral de Sant Llorenç i a la majoria de les

parròquies i centres de culte de la diòcesi. D'aquesta manera se subratlla la centralitat de la Paraula de Déu a la nostra fe, a la litúrgia i la missió de l'Església.

L'acte potser més extraordinari va ser el pelegrinatge bíblic realitzat a Montserrat el darrer dia, 3 de desembre. Després de la participació a la missa conventual, va tenir lloc un acte bíblico-musical a la sala de la façana. Salms i profetes, especialment Isaïes, van teixir un fil conductor de cants, interpretats per alguns solistes i acompanyats a les tornades per tots els assistents. També es va poder visitar el Museu Bíblic, concretament el dipòsit de Sant Millán, amb la guia del P. Antoni Pou, monjo de Montserrat i membre del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral. La xerrada del P. Ramon Ribera “Què aporta la Bíblia al lector del s. XXI?” i el res de vespres, van cloure el pelegrinatge.

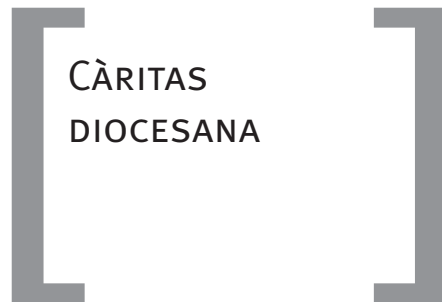
Totes les iniciatives desenvolupades van permetre comprovar la vida i eficàcia de la Paraula de Déu a la vida de l'Església.

Celebració de Nadal de Vida Creixent

Aquest moviment, format per homes i dones jubilats i gent gran, fomenta un clima d'amistat fraterna, on descobrir i viure, cada vegada millor, a la seva edat, la seva vocació i missió com a laics cristians. S'articulen en grups reduïts, presents en diverses parròquies de la diòcesi, però amb motiu de Nadal tenen previst reunir-se plegats el 21 de desembre a les 16.30 h a la Casa de l'Església, amb la celebració de l'Eucaristia i un moment de berenar fraterno.

Marta Oliver, la que va ser vicepresidenta de Vida Creixent i també animadora del grup a la Parròquia de Sant Climent, de

Sant Climent de Llobregat, ens va deixar el 2 de novembre, després d'una llarga malaltia, viscuda amb fortalesa i abandonó en Déu. Ha estat sempre una persona sensible, activa i treballadora; esposa, vídua, mare i àvia; coneguda i estimada al seu poble, on era jutgessa de pau. El seu testimoniatge humà i cristià ha fet palesa la seva il·lusió per la vida i el seu incondicional esperit de servei.

“Som persones, tenim drets. Ningú sense llar”

Aquest ha estat el lema del Dia de les Persones sense Llar, celebrat el passat 25 de novembre. Es tracta d'una jornada que enguany ha assolit 25 anys de recorregut a Espanya sota l'impuls de Càritas, FACIAM (Federació d'Associacions i Centres d'Ajuda a Marginats), XAPSL (Xarxa d'atenció a persones sense llar) i BesteBi (Plataforma per la inclusió social i a favor de les persones sense llar de Biscaia).

Al nostre bisbat, Càritas Diocesana ha fet coincidir aquesta jornada amb la reunió dels coordinadors de les Càrites parroquials i interparroquials i el Consell de direcció de l'entitat. En total, una trentena de persones que es van trobar a la rectoria de la parròquia de Santa Maria de Vilafranca, per tractar temes més operatius de l'agenda de treball i també per a una sensibilització entorn del Dia de les Persones sense Llar. La celebració de la diada es va emfatitzar amb la participació al Dinar de germanor que es realitza cada any a Vilafranca. Aquesta vegada ha tingut lloc als locals dels Falcons de la vila, amb l'assistència d'unes 150 persones, entre treballadors i voluntaris de Càritas i persones acollides al centres i pisos de l'entitat, o que

hi ha estat en altres moments: una taula compartida que testimoniava l'estima recíproca entre tots.

Campanya de Nadal: El nostre compromís també és el teu

Amb Nadal ben a la vora, des de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, llançem una crida per formar part del nostre compromís amb les persones que més ho necessiten. Ho fem convençuts que aquest és el camí per trobar la solució contra la pobresa.

Tant en la Memòria social de Càritas Diocesana, com en la Memòria que Càritas Catalunya va presentar el mes d'octubre, hem pogut constatar que en els darrers anys el nombre de persones que s'han beneficiat del suport de Càritas es manté en nombres similars, però no així la intensitat de les intervencions, que cada cop s'allarguen més en el temps. La precarietat laboral, el preu de l'habitatge i la manca de mesures de protecció suficients, ens porta cap a un seriós risc de cronificació de la pobresa i, fins i tot, com alerta la Fundació Foessa, que aquesta situació de precarietat es transmeti a les següents generacions. Com a comunitat cristiana i església de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat no podem amagar el cap i restar indiferents davant d'aquesta situació. No només com a Càritas, sinó que ha de ser tota la comunitat, i Càritas com una part més d'aquesta, que ens hem de sentir responsables d'allò que està passant als nostres germans que pateixen. Hem de ser expressió d'aquest amor incondicional de Déu, en forma de lluita i defensa de la dignitat i els drets de les persones en situació d'exclusió i en la construcció d'una societat més justa i fraterna.

I en aquesta línia seguirem treballant des de Càritas Diocesana, posant la persona en el centre de les nostres accions i amb l'amor com a eix motivador. Un exemple és la creació de Brins d'Oportunitats, la nostra empresa d'inserció, que neix amb un objectiu ben allunyat d'obtenir el màxim benefici econòmic, sinó que cerca la màxima rendibilitat social i acompanyar de manera efectiva les persones en el seu procés d'inserció laboral.

El nostre compromís com a cristians ens ha de moure a deixar la nostra empremta i, com diu el papa Francesc, sortir de les nostres comunitats cap a les perifèries, perquè la indiferència ens fa còmplices d'aquesta injustícia que vulnera la dignitat i els drets de tantes i tantes persones.

Avui és un dia important per a nosaltres ja que celebrem la col·lecta de Nadal. Totes les aportacions que avui feu, aniran destinades als projectes d'acció social que Càritas desenvolupa a la nostra diòcesi. Avui, de manera especial, us convidem que sigueu part d'aquest compromís que Càritas ha assumit vers les persones més necessitades i sigueu part de la solució contra la pobresa.

*Joan Torrents i Andreu
Director de Càritas diocesana de
Sant Feliu de Llobregat*

[Documents]

PROVÍNCIA ECLESIASTICA DE BARCELONA

Vetlla de la Immaculada

Un any més les delegacions de Pastoral de Joventut de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa, van convocar els joves a una vetlla de pregària a la Mare de Déu, a la Basílica de la Mercè, en la vigília de la Immaculada. Va haver-hi temps per a la pregària, amb el res dels dos primers misteris de goig del rosari; per als testimoniatges, amb el d'una jove siriana i una parella de promesos; i per a la reflexió, amb les paraules del bisbe de Terrassa, Josep Àngel Saiz.

Una trentena de joves de la diòcesi de Sant Feliu van assistir a la Vetlla i, juntament amb els altres joves presents que omplien la Basílica de la Mercè de Barcelona, van rebre la benedicció final per part de tots els bisbes i bisbes auxiliars de les tres diòcesis.

Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de Lourdes

Diumenge 17 de desembre es va celebrar el tradicional Dinar de Nadal de l'Hospitalitat de la Mare de Déu de Lourdes de Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa a la ciutat de Barcelona, a l'hotel Barceló-Sants. Unes 450 persones es van

reunir per celebrar junts el Nadal amb tota la Família Hospitalària. Van estar molt ben acompanyats per la majoria dels bisbes de la Província Eclesiàstica, en particular, pels bisbes Mons. Josep Àngel Saiz Meneles, bisbe de Terrassa i Mons. Agustí Cortés, bisbe de Sant Feliu de Llobregat, així com els bisbes auxiliars de Barcelona, Mons. Toni Vadell i Mons. Sergi Gordo i el de Terrassa, Mons. Salvador Cristau. Va ser un dia important i molt significatiu per a l'Hospitalitat, ja que en aquesta gran festa es van retrobar tots els que havien pelegrinat a Lourdes o havien participat en les activitats de l'entitat durant el 2017, com ara les institucions i persones malaltes i/o discapacitades que acompanyen, i tots els hospitalaris i pelegrins de les delegacions al territori, i s'hi creà un ambient molt alegre i festiu.

CONFERÈNCIA EPISCOPAL TARRACONENSE

Diada de Germanor 2017

Barcelona, 10-11-2017

“Amb tu, som una gran família”

Com cada any per aquestes dates, l'Església, al nostre país, dedica un dia a fer una col·lecta extraordinària per a cadascuna de les Esglésies locals diocesanes. Aquest any el lema de la “Diada de Germanor” és “Amb tu, som una gran família” i vol conscienciar tots els fidels de la necessitat d'ajudar l'Església perquè serveixi millor i més adequadament en tots els camps en què treballa a

favor de la societat (Càritas, serveis d'acollida, formació i catequesi, Seminaris, conservació i construcció de temples, celebracions sacramentals, pastoral de joventut, esplais i colònies d'estiu, pastoral familiar, pastoral de la salut, atenció pastoral en els centres penitenciaris, mitjans de comunicació social, moviments laïcals, atenció a la gent gran, missions i ajuda al tercer món, i altres).

Cadascuna de les deu diòcesis catalanes, i també les altres diòcesis espanyoles, informen aquests dies dels comptes i despeses de l'any 2016 i de les previsions pel present any 2017. Adjuntem les dades estadístiques de les deu diòcesis amb seu a Catalunya, agrupades en les Províncies Eclesiàstiques de Tarragona (Tarragona, Girona, Lleida, Solsona, Tortosa, Urgell i Vic) i de Barcelona (Barcelona, Sant Feliu de Llobregat i Terrassa), i també el moviment econòmic global ordinari i extraordinari de la seva acció pastoral, així com el cartell i els escrits dels Srs. Arquebisbes i Bisbes de la Conferència Episcopal Tarraconense amb motiu d'aquesta Jornada.

DADES ESTADÍSTIQUES DE LES PROVÍNCIES ECLESIASTIQUES DE TARRAGONA I BARCELONA ANY 2016

DIÒCESI	HABITANTS	PREVERES	DIAQUES	HABITANTS PER PREVERE	TEMPLES PARROQUIALS	COL·LECTA DE GERMANOR
BARCELONA	2.652.897	542	41	4.895	215	347.357,04 €
GIRONA	846.457	153	12	5.532	395	72.252,88 €
LLEIDA	234.095	105	5	2.229	127	23.829,29 €
ST. F. LLOBREGAT	1.006.904	103	19	9.776	123	50.997,90 €
SOLSONA	139.297	99	4	1.407	174	12.941,56 €
TARRAGONA	615.631	149	9	4.131	201	50.043,33 €
TERRASSA	1.269.418	133	14	9.544	123	58.511,14 €
TORTOSA	286.163	101	5	2.833	142	34.781,47 €
URGELL	212.965	83	3	2.566	230	40.428,10 €
VIC	444.156	151	7	2.948	249	29.083,54 €
TOTAL	7.707.983	1.619	119	45.861	1979	720.226,25 €

Campanya de Nadal de les Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya

Barcelona, 29-11-2017

“Aquest Nadal, sigues part de la solució contra la pobresa”

- Les deu Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya es coordinen per fer arribar un missatge d'esperança a tota la població catalana
- La campanya de Nadal s'iniciarà aquest dimecres 29 de novembre, i finalitzarà el 6 de gener
- Durant el 2016, Càritas va atendre 360.604 persones a Catalunya gràcies al suport de més de 16.000 particulars i 1.000 empreses

Aquest 29 de novembre, les deu Càritas Diocesanes amb seu a Catalunya inicien la campanya de Nadal. Per primera vegada, les Càritas ubicades en territori català volen fer arribar un missatge únic a tots els catalans, per Nadal. Sota el lema “Sigues part de la solució contra la pobresa”, es convida tothom a ser part de Càritas i ajudar les persones més vulnerables.

La missió de Càritas és acollir i acompanyar les persones que més ho necessiten, i amb el suport de 16.000 particulars, 1.000 empreses i la feina de gairebé 500 professionals i més de 12.000 voluntaris/es, Càritas va poder atendre 360.604 persones a Catalunya (un 4,8% de la població catalana) durant l'any 2016. Gràcies a tots ells, la missió de Càritas és possible.

Des de Càritas treballem per la justícia, però la caritat transcendeix la justícia. No només hem de donar allò que tenim, sinó també donar allò que som. Una societat justa no només es promou amb relacions de drets i deures, sinó també amb relaci-

ons de gratuïtat, de misericòrdia i de comunió.

Malauradament, la nostra tasca social continua sent avui més imprescindible que mai, i s'ha volgut centrar la campanya en un dels col·lectius més oblidats de la nostra societat: la gent gran. La solitud és un tret comú en moltes de les persones grans que acollim i acompanyem des de Càritas.

Un 60% de les persones grans ateses són persones que viuen soles, i per això cal treballar per garantir-los una vida digna amb l'escalfor i l'acompanyament que oferim des de Càritas. Per fer-ho, necessitem continuar sumant més persones compromeses; persones que vulguin compartir les seves capacitats, els seus recursos i les seves esperances per avançar en la construcció d'una societat més acollidora, inclusiva i justa. Som conscients que de vegades la pobresa no es veu a simple vista, que és una realitat oculta que afecta la totalitat de la vida de la persona.

La campanya de Nadal, que s'iniciarà el dimecres 29 de novembre i finalitzarà el 6 de gener, tindrà com a punt central la col·lecta a les parròquies de les diòcesis amb seu a Catalunya.

Aquest Nadal, fes-te de Càritas i sigues part de la solució contra la pobresa.

Entra al web: www.festedecaritas.cat

CONFERÈNCIA EPISCOPAL ESPANYOLA

Informe de la síntesis de la Conferencia Episcopal Española para el Sínodo sobre jóvenes, fe y discernimiento vocacional

Madrid, 15-12-2017

El pasado mes de mayo iniciamos el proceso para poder realizar la Síntesis que se nos solicitaba desde la Secretaría del Sínodo en Roma, la cual tenía que ser entregada el 30 de octubre de 2017. Previamente, se había presentado y dialogado en la Asamblea Plenaria la propuesta de encuesta para recoger los datos de las diócesis y demás realidades vinculadas a la pastoral juvenil.

Desde el departamento de Pastoral de Juventud, junto con la Comisión Episcopal de Seminarios y Universidades, nos pusimos en contacto y presentamos las encuestas a las 70 diócesis españolas, a los 22 movimientos de ámbito nacional con pastoral juvenil, y de manera directa a 32 congregaciones religiosas y 4 institutos seculares que trabajan con pastoral juvenil. También a través de la CONFER (Conferencia Española de Religiosos), lo hicimos llegar a las demás Congregaciones que quisieran aportar sus propuestas y conclusiones, (siempre vinculadas a la pastoral juvenil).

Todo fue presentado a través de 3 Anexos:

Anexo 1: Correspondía a los datos estadísticos que nos pide el Documento del Sínodo en su punto primero (Recoger los datos) y a las prácticas en relación con las propuestas de acompañamiento y discernimiento vocacional de los jóvenes, que nos pide el Documento del Sínodo en el punto tercero (Compartir las prácticas).

Anexo 2: Correspondía a las preguntas que se proponen en el Documento del Sínodo en el punto segundo (Leer la situación) y dirigidas principalmente a las realidades y a los agentes de pastoral que trabajan o inciden en la realidad de la pastoral juvenil.

Anexo 3: Correspondía a una adaptación de las preguntas que ofrecía el Documento del Sínodo en el punto segundo (Leer la situación), para que los jóvenes, especialmente los que están viviendo y creciendo en su fe en distintos grupos parroquiales, movimientos, comunidades, etc..., pudieran mostrarnos sus inquietudes y sus respuestas.

Se indicó como plazo de entrega el 15 de septiembre de 2017.

Una vez cumplidos los plazos indicados de entrega de las encuestas, hemos recibido un número importante de respuestas que nos ayudan a recoger y exponer los siguientes datos, que pueden ser ilustrativos de la realidad de la pastoral juvenil de España: 47 diócesis, 12 movimientos, 12 congregaciones y 2 Institutos seculares, (algunos movimientos y congregaciones, nos han indicado que han realizado sus encuestas unidos a la organización internacional de sus movimientos o a través de los Superiores Generales de las congregaciones).

Estas encuestas recibidas responden a las síntesis realizadas por las delegaciones de pastoral de juventud y pastoral vocacional, en cada una de las diócesis, movimientos, congregaciones e institutos seculares. Según la información que nos envió cada una de ellas, las síntesis realizadas han sido el fruto de recoger las aportaciones de sacerdotes, religiosos, seglares, agentes de pastoral y jóvenes entre distintas realidades pastorales como grupos parroquiales, colegios, universidades, movimientos, etc.

Un dato importante, según los datos recibidos: 5.253 jóvenes han respondido a las preguntas que indicábamos en el anexo 3. Jóvenes que están caminando en su fe, en grupos parroquiales, movimientos, grupos en colegios, universidades, congregaciones... (concretamente pertenecen a 33 diócesis, 6 movimientos y 5 congregaciones).

Los trabajos que han sido entregados a Roma, el pasado 30 de octubre de 2017, tal como nos indicó la Secretaría del Sínode, han sido los siguientes:

Compilación: Recoge todos los datos enviados (en el formato indicado) por diócesis, congregaciones y movimientos, respetando todo lo que cada uno de ellos ha presentado y propuesto, conforme lo han entregado.

Recopilación: Presenta las preguntas de la encuesta, agrupando las respuestas según su contenido, indicando las diócesis y realidades de pastoral juvenil que coinciden en las respuestas.

Síntesis: Una vez recopiladas todas las respuestas, se realizó una síntesis por preguntas, que mostrarán las tendencias que se han observado en las respuestas que han sido recibidas y que responden a todas las inquietudes presentadas por las diócesis,

movimientos, congregaciones e institutos seculares que presentaron las encuestas.

Síntesis

Podemos destacar de la síntesis distintas reflexiones que, especialmente, nos ayudan a valorar las inquietudes, necesidades, dificultades y esperanzas de los jóvenes y de la pastoral juvenil en España. Aportaciones recogidas en dicha síntesis que han sido ofrecidas por los responsables y agentes de pastoral juvenil y de los mismos jóvenes.

Bloque 1.- Temas como: la escucha; la comprensión; el protagonismo juvenil; los desafíos y oportunidades de los jóvenes; espacios y lugares donde los jóvenes se encuentran y esperan la presencia de la Iglesia; qué es lo que piden los jóvenes a la Iglesia. La importancia de la implicación y protagonismo de los jóvenes en la evangelización de otros jóvenes, en los órganos de responsabilidad.

Podemos destacar los siguientes:

1.- En cuanto a la escucha de los jóvenes por parte de la Iglesia:

Son valorados y estimados los múltiples esfuerzos y propuestas por parte de la Iglesia para escuchar a los jóvenes.

Son muy valorados aquellos referentes que escuchan. Se agradece la labor de quien sabe ocupar su tiempo en escuchar.

Se demanda de la Iglesia tiempo y personas para escuchar.

Se ha de salir fuera de nuestras estructuras eclesiales para escuchar. Promover nuevos espacios, más apertura y acoger sin enjuiciar.

Los jóvenes se sienten escuchados por la Iglesia, más de un 60 % así lo afirmaba en las encuestas realizadas, pero el por-

centaje baja cuando se refiere a ser comprendidos, y mucho más cuando se refiere a recoger sus aportaciones.

En general, los jóvenes no se sienten escuchados y tomados en cuenta por las distintas realidades de la sociedad de hoy.

También los jóvenes hacen su autocrítica afirmando que es verdad que, en ocasiones, sus prejuicios hacia la Iglesia o la sociedad en general les alejan y les impiden acercarse receptivos. Por otro lado, también sienten que se dejan llevar, en ocasiones, por lo fácil olvidando sus compromisos.

2.- En cuanto a los desafíos y oportunidades más significativas para la pastoral juvenil y los jóvenes:

Desafíos:

El más destacado, los jóvenes alejados.

Un futuro con garantías: la formación, el trabajo y las dificultades para seguir una vocación.

Establecer alianzas con los jóvenes: escucha, dedicación, acompañamiento, acogida y formación de verdaderos referentes para los jóvenes.

Generar comunidades cristianas acogedoras y propositivas.

Y promover el protagonismo real de los jóvenes dentro de la pastoral juvenil.

Un 60% asumen como suyos los desafíos de la sociedad de hoy.

Algo más de un 45% afirma que es real el protagonismo que les ofrece la Iglesia hoy ante los desafíos y oportunidades.

Oportunidades:

La participación social, la promoción de la justicia, el cuidado de la ecología, la búsqueda de la paz, la solidaridad con los pobres.

La búsqueda de sentido a sus vidas, la búsqueda de espiritualidad. A veces es una búsqueda difusa.

Necesidad de relaciones con educadores auténticos y creíbles.

La cultura cotidiana, las redes sociales, el deporte educativo...

3.- En cuanto a los espacios donde podemos encontrar a los jóvenes que no frecuentan los ambientes eclesiales:

En la calle, es lo más repetido, el lugar de encuentro de los jóvenes con sus amigos, pandilla. Calle en sentido amplio de su significado, es decir, en las realidades externas a la Iglesia, relacionadas en su mayoría con el tiempo libre.

El segundo lugar en el que podemos encontrar a los jóvenes son los centros de estudio: colegios, institutos, universidad, bibliotecas, conservatorios, etc.

En tercer lugar, las actividades deportivas: el mundo del deporte aglutina a gran parte de los jóvenes.

En cuarto lugar, aparece la amistad: los jóvenes suelen buscar a sus iguales. La importancia “del tú a tú, la implicación por la vida y situación del amigo”,

En el quinto puesto hayamos las actividades culturales: música, teatro, cine... y todo lo vinculado a este tema, en especial la música, “es una buena oportunidad pastoral”.

En sexto puesto, por número de citas, aparecen las actividades de compromiso formando parte de alguna asociación, ONG, voluntariado, etc.

En el séptimo puesto aparece el mundo del trabajo, aunque es presentado como precario, insuficiente.

Como octavo lugar hayamos las redes sociales como nuevo fenómeno de presencia de los jóvenes, donde suelen “estar” mucho tiempo.

4.- ¿Qué es lo que piden a los jóvenes a la Iglesia?

Que se les escuche.

Que tenga una actitud de cercanía y apertura hacia el mundo de hoy.

Una Iglesia que no se aleje del mundo, sino que se comprometa con él proponiendo con más claridad el Evangelio de Jesús.

Aceptación de las diferencias, tolerancia, diálogo, claridad evangélica.

Una iglesia que escuche y acoja, que sea inclusiva, misericordiosa, samaritana.

Una Iglesia más moderna, que se comunique mejor, con un lenguaje de hoy, que renueve sus mensajes, que conecte con las ideas de hoy, que no sea excesivamente moralista y que proponga una liturgia más viva y cercana.

Una Iglesia fiel a Jesucristo y a su Evangelio, comprometida con la justicia, con la solidaridad, con el cuidado del planeta,

Y piden también que los laicos tengan más formación para ser cada día más conscientes de su misión y corresponsabilidad.

Y solicitan que los pastores estén más cercanos a los jóvenes.

Bloque 2.- Otro gran tema es el discernimiento vocacional. En la síntesis se hace un acercamiento a cómo es el grado de implicación de la familia, la comunidad, la escuela, la universidad y otras instituciones formativas en dicho discernimiento vocacional; la influencia del cambio cultural a través del mundo digital; la aportación de las JMJ y otros eventos masivos, en esta tarea de la pastoral ordinaria; cómo se proyectan iniciativas y cuáles para ayudar a los jóvenes en el discernimiento vocacional; si es o no adecuado el tiempo que se dedica al acompañamiento de los jóvenes por parte de los pastores y educadores; cómo es ese acompañamiento concretamente en seminarios y noviciados. Destacamos algunos datos:

1.- Los propios jóvenes destacan que el rol de los padres en su discernimiento vocacional constituye un factor primordial, importante y decisivo en la vida de sus hijos. Ellos consideran que sus padres son un punto de apoyo, si bien, señalan con insistencia que son ellos quienes terminan decidiendo sobre su propio futuro.

Sus padres los acompañan, orientan y guían, les entregan valores, transmiten creencias, los educan en la fe, son la mejor garantía para que la semilla de la propia vocación germine en tierra buena.

Las experiencias de vida de los padres les iluminan para tomar las mejores decisiones, ya que ellos confían en sus padres y reconocen que buscan su bien.

En general se echa en falta una mayor cultura vocacional, que oriente a comunidades, familias y jóvenes, logrando así un mayor compromiso en el discernimiento vocacional y un acompañamiento adecuado a los jóvenes.

2.- En cuanto a la escuela, universidad, centro formativos, se destaca lo siguiente:

La escuela y la universidad están más centradas en orientar en ámbitos profesionales y laborales, por lo que los jóvenes no comparten temas vocacionales en esos ámbitos.

La influencia de ciertas ideologías en la educación provoca serias dificultades para que aparezca la dimensión trascendente del ser humano y el planteamiento de decisiones definitivas.

Las antropologías más extendidas en los centros educativos, que ponen el tener por encima del ser, no ayudan:

A la apertura a la trascendencia,

Silencia las preguntas últimas, como el sentido de la vida,

Se conforma con el materialismo, utilitarismo y pragmatismo reinantes.

3.- Las Jornadas Mundiales de la Juventud, al igual que otros eventos nacionales o internacionales, son un elemento crucial y un revulsivo para despertar la fe o reanimar la pastoral agotada o dormida.

Causan un gran impacto en los jóvenes y proporcionan un encuentro intenso con Jesucristo.

Dan una imagen de la iglesia: mejor, más joven, alegre, dinámica, abierta.

Son encuentros que, en distintos casos, han contribuido en decisiones vocacionales, cambios de actitudes, implicación mayor en la iglesia, o en los grupos de jóvenes.

Suelen ser la puerta de entrada a formar parte en un grupo, o un momento de culminación de un proceso de discernimiento vocacional, académico, social...

No podemos hacer del evento el motivo de la pastoral juvenil, sino un medio para afianzar el trabajo ordinario de la pastoral juvenil.

La pastoral juvenil no es una pastoral de eventos.

4.- Son numerosas las iniciativas para ayudar a los jóvenes en el discernimiento vocacional:

Es fundamental el acompañamiento personal.

Crear una cultura del acompañamiento en la pastoral juvenil.

Una pastoral juvenil que lleve siempre a un discernimiento vocacional.

Bloque 3: Y por último, en la síntesis:

1.- Se abordan las esperanzas de los jóvenes en la Europa de hoy: partiendo desde la mirada a la riqueza de la memoria cristiana de Europa, tan presente en nuestro país, a través de la cultura y el arte cris-

tiano, la gran cantidad de santos y santas españoles que han marcado la historia de nuestro país y también de toda Europa, una fe transmitida durante siglos.

2.- Se plantea cómo encauzar el potencial de protesta propio de los jóvenes para que se transforme en propuesta y colaboración, para ello es necesario:

Una mayor formación sobre la Doctrina Social de la Iglesia.

Presentar la gran cantidad de propuestas de voluntariado, propuestas concretas de transformación de la realidad.

Saber dar a conocer mejor nuestras propuestas, aunque como siempre funcionan mejor las propuestas en pequeñas comunidades y grupos.

Los propios jóvenes nos proponen La creación de foros jóvenes en los que se traten los temas que le interesan al joven

Están preocupados por cómo estamos tratando nuestro mundo, pero sienten que no aportan nada, porque no son escuchados.

3.- Siendo conscientes que la Iglesia debe ser un ejemplo para reactivar la relación intergeneracional entre los jóvenes y los adultos.

110ª Asamblea Plenaria de la CEE

La Asamblea Plenaria de la Conferencia Episcopal Española (CEE) ha celebrado su 110ª reunión del 20 al 24 de noviembre. La Plenaria se inauguraba con el discurso del presidente de la CEE, cardenal Ricardo Blázquez Pérez, y el saludo del nuncio apostólico en España, Mons. Renzo Fratini. Entre ambos repasaron los principales temas de la actualidad social y eclesial.

En el discurso del cardenal Blázquez destacaron sus palabras en la Jornada de

Oración por las Víctimas de Abusos Sexuales, que se ha celebrado en España por primera vez haciéndola coincidir con el Día Universal del Niño.

Respecto a la ideología de género, el cardenal abordó el “desafío planteado que promueve, a través de leyes y proyectos educativos, una identidad personal y una intimidad afectiva radicalmente desvinculadas de la diversidad biológica entre hombre y mujer”.

En relación a la situación social en Cataluña, el cardenal señaló que “la declaración de ruptura es un hecho grave y perturbador de nuestra convivencia que va más allá de las discrepancias entre las formaciones políticas”. Asimismo destacó que “la Constitución nació con la aspiración de configurar un marco general de libertad y respeto en el que todos caben y que la Iglesia, que colaboró eficazmente en la Transición política, desea cumplir su misión de reconciliación y pacificación. El ministerio de los obispos y presbíteros está al servicio de la comunión eclesial y de la convivencia pacífica de los ciudadanos”.

Por último dijo que “apoyamos el restablecimiento del orden constitucional, porque es el bien común. La normalización de la vida social y el correcto funcionamiento de las instituciones exigen el respeto a la ley, que regula nuestra convivencia”, y animó a un esfuerzo de todos por la cohesión social en la vida pública, eclesial y familiar.

La concelebración eucarística, prevista en cada una de las Asambleas Plenarias, tenía lugar el miércoles 22 de noviembre a las 12,45 horas. En esta ocasión ha sido presidida por el cardenal Antonio Cañizares Llovera, arzobispo de Valencia, quien junto con Mons. Ciriaco Benavente Ma-

teos, obispo de Albacete, y Mons. Javier Salinas Viñals, obispo auxiliar de Valencia, celebraban sus bodas de plata episcopales. Junto a ellos concelebraron todos los obispos presentes en la Asamblea Plenaria, así como los sacerdotes directores de Comisiones y Departamentos de la CEE.

Obispos participantes en la Asamblea

Han participado en esta Plenaria la práctica totalidad de los obispos miembros de pleno derecho.

Por primera vez han participado los nuevos obispos Mons. José Luis Retana Gozalo, nombrado obispo de Plasencia el 9 de marzo de 2017 y que fue consagrado el día 24 de junio, y Mons. Sergi Gordo Rodríguez y Mons. Antoni Vadell Ferrer, ambos nombrados obispos auxiliares de Barcelona el día 19 de junio de 2017 y consagrados el día 9 de septiembre.

Los nuevos obispos han sido adscritos a las siguientes Comisiones Episcopales:

- Mons. José Luis Retana Gozalo, obispo de Plasencia, a la Comisión Episcopal de Enseñanza y Catequesis.
- Mons. Sergi Gordo Rodríguez, obispo auxiliar de Barcelona, a la Comisión Episcopal de Apostolado Seglar.
- Mons. Antoni Vadell Ferrer, obispo auxiliar de Barcelona, a la Subcomisión Episcopal de Catequesis.

Información de las Comisiones episcopales

El obispo presidente de la C.E. de Enseñanza y Catequesis Mons. César Franco Martínez, ha presentado un estudio sobre la Educación y los retos que plantea a la Iglesia en España.

La Asamblea Plenaria aprobó la propuesta presentada por Mons. Amadeo Ro-

dríguez Magro, de la Subcomisión Episcopal de Catequesis, de citar como catecismo el libro “Los primeros pasos en la fe”, que sustituyó en su momento al primer catecismo “El Padre Nuestro”.

El obispo presidente de la Subcomisión Episcopal para la Familia y Defensa de la Vida, Mons. Mario Iceta Gavicagogeascoa, ha informado a los obispos sobre la ideología de género y su traslación a los proyectos legislativos en España como el que se ha llevado a cabo con la Proposición de Ley contra la discriminación por orientación sexual, identidad o expresión de género y características sexuales, y de igualdad social de lesbiana, gais, bisexuales, transexuales, transgénero e intersexuales. Este proyecto fue presentado en el Congreso por el Grupo Parlamentario Confederado de Unidos Podemos-En Comú Podem-En Marea y ha manifestado el respeto de la Iglesia por la dignidad de todas las personas independientemente de cualquier característica o condicionamiento.

Esta imposición de la ley de la ideología de género pretende excluir e impedir otras visiones acerca del ser humano. De este modo, según los obispos, se coartan libertades fundamentales como la libertad religiosa ideológica, libertad de expresión, de prensa, de cátedra, etc. Llega a instaurar una verdadera censura; se trata, en definitiva, de una propuesta fundamentalista.

El director del Departamento de Pastoral de Juventud, dentro de la C. E. De Apostolado Seglar, presentó la Síntesis de las aportaciones recibidas de las diócesis, congregaciones y movimientos al cuestionario elaborado por la Santa Sede para elaborar el Instrumentum laboris del próximo Sínodo de los Obispos “Los jóvenes, la

fe y el discernimiento vocacional” que se celebrará en octubre de 2018.

Por su parte, el Departamento de Pastoral de la Salud, en la Comisión Episcopal de Pastoral, ha informado también de la situación actual de la pastoral de la salud en el campo hospitalario y de sus implicaciones pastorales.

Otros temas del orden del día

Durante esta Asamblea Plenaria, la fundación pontificia “Ayuda a la Iglesia Necesitada” ha informado a los obispos sobre la labor que lleva a cabo en muchos países, especialmente en aquellos donde los cristianos sufren persecución y han dado cuenta de los procesos de implantación de delegaciones en las diócesis españolas.

Los obispos han recibido información también del Tribunal de la Rota, con motivo del proceso de adaptación de los tribunales de la Iglesia ante la entrada en vigor del Motu Proprio Mitis iudex Dominus Iesus del papa Francisco.

Asociaciones nacionales

Se han aprobado la modificación de los estatutos de:

- Fraternidad Cristiana de Personas con Discapacidad (FRATER)

- Ciegos Españoles Católicos (CECO)

Se ha aprobado la solicitud de erección y aprobación de los estatutos de:

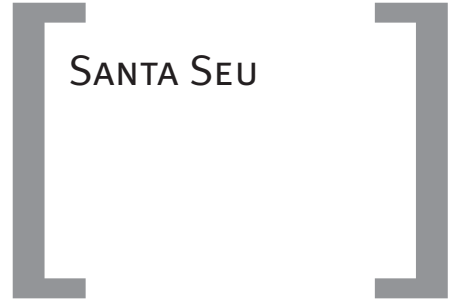
- Fundación Pía Autónoma Privada “Fundación Educativa Jesuitinas”

- “Fundación Educativa Franciscanas Ana Mogas”

La Conferencia Episcopal estudió los nuevos estatutos del Colegio Español de San José en Roma y aprobó remitirlos a la Congregación para el Clero para solicitar su aprobación definitiva.

Asuntos económicos

Como es habitual en la Plenaria de noviembre, se han aprobado los balances y liquidación presupuestaria del año 2016, los criterios de constitución y distribución del Fondo Común Interdiocesano y los presupuestos de la CEE y de los organismos que de ella dependen para el año 2018.

Missatge del papa Francesc per a la Quaresma 2018

“El mal s’escamparà tant, que l’amor de molts es refredarà” (Mt 24,12)

Vaticà, 1-11-2017

Estimats germans i germanes,

Un cop més ens surt a l’encontre la Pasqua del Senyor. Per preparar-nos per rebre-la, la Providència de Déu ens ofereix cada any la Quaresma, «signe sacramental de la nostra conversió», que anuncia i realitza la possibilitat de tornar al Senyor amb tot el cor i amb tota la vida.

Com tots els anys, amb aquest missatge desitjo ajudar tota l’Església a viure amb goig i amb veritat aquest temps de gràcia; i ho faig inspirant-me en una expressió de Jesús en l’Evangeli de Mateu: «El mal s’escamparà tant, que l’amor de molts es refredarà» (24,12).

Aquesta frase es troba en el discurs que parla de la fi dels temps i que està ambientat en Jerusalem, en la muntanya de les Oliveres, precisament allí on començarà la passió del Senyor. Jesús, responent una pregunta dels seus deixebles, anuncia una gran tribulació i descriu la situació en què podria trobar-se la comunitat dels fidels:

enfront dels esdeveniments dolorosos, alguns falsos profetes enganyaran molta gent fins a amenaçar amb apagar la caritat en els cors, que és el centre de tot l'Evangeli.

Els falsos profetes

Escoltem aquest passatge i preguntem-nos: quines formes prenen els falsos profetes?

Són com «encantadors de serps», o sigui, s'aprofiten de les emocions humanes per esclavitzar les persones i dur-les on ells volen. Quants fills de Déu es deixen fascinar per les seduccions d'un plaer momentani, al qual se'l confon amb la felicitat. Quants homes i dones viuen encantats per la il·lusió dels diners, que els fa en realitat esclaus del lucre o d'interessos mesquins. Quants viuen pensant que es valen per si mateixos i cauen presos de la soledat.

Uns altres falsos profetes són aquells «xarlatans» que ofereixen solucions senzilles i immediates per als sofriments, remeis que tanmateix són completament inútils: quants són els joves als quals se'ls ofereix el fals remei de la droga, d'unes relacions d'«usar i llençar», de guanys fàcils però deshonestos. Quants es deixen captivar per una vida completament virtual, en la qual les relacions semblen més senzilles i ràpides però que després resulten dramàticament sense sentit. Aquests estafadors no només ofereixen coses sense valor sinó que treuen el que és més valuós, com la dignitat, la llibertat i la capacitat d'estimar. És l'engany de la vanitat, que ens duu a presumir de les nostres qualitats..., fent-nos caure en el ridícul; i el ridícul no té marxa enrere. No és una sorpresa: des de sempre el dimoni, que és «mentider i

pare de la mentida» (*Jn 8,44*), presenta el mal com a bé i el que és fals com a veritable, per confondre el cor de l'home. Cadascú de nosaltres, per tant, està cridat a discernir i examinar en el seu cor si se sent amenaçat per les mentides d'aquests falsos profetes. Hem d'aprendre a no quedar-nos en un nivell immediat, superficial, sinó a reconèixer quines coses són les que deixen al nostre interior una petjada bona i més duradora, perquè venen de Déu i certament serveixen per al nostre bé.

Un cor fred

Dante Alighieri, en la seva descripció de l'infern, s'imagina el diable assegut en un tron de gel; la seva llar és el gel de l'amor extingit. Preguntem-nos aleshores: com es refreda en nosaltres la caritat? Quins són els senyals que ens indiquen que l'amor corre el risc d'apagar-se en nosaltres?

Allò que apaga la caritat abans que res és l'avidesa pels diners, «arrel de tots els mals» (*1Tm 6,10*), a la qual li segueix el rebuig de Déu i, per tant, el no voler buscar consol en ell, preferint quedar-nos amb la nostra desolació abans que sentir-nos confortats per la seva Paraula i els seus Sagraments. Tot això es transforma en violència que es dirigeix contra aquells que considerem una amenaça per a les nostres «certeses»: el nen per néixer, l'ancià malalt, l'hoste de pas, l'estranger, així com el proïsme que no correspon a les nostres expectatives.

També la creació és un testimoni silenciós d'aquest refredament de la caritat: la terra està enverinada a causa de les deixalles llançades per negligència i interès; els mars, també contaminats, han de recobrir per desgràcia les restes de tants naufrags de les migracions forçades; els cels –que

en el disseny de Déu canten la seva glòria- es veuen solcats per màquines que fan ploure instruments de mort.

L'amor es refreda també en les nostres comunitats: en l'Exhortació apostòlica *Evangelii gaudium* vaig intentar descriure els senyals més evidents d'aquesta falta d'amor. Aquests són: l'accídia egoista, el pessimisme estèril, la temptació d'aïllar-se i entaular contínues guerres fratricides, la mentalitat mundana que indueix a ocupar-se només del que és aparent, disminuint d'aquesta manera l'entusiasme missiонер.

Què podem fer?

Si veiem dins de nosaltres i al voltant nostre els signes que abans he descrit, l'Església, la nostra mare i mestra, a més de la medicina a vegades amarga de la veritat, ens ofereix en aquest temps de Quaresma el dolç remei de la pregària, l'almoïna i el dejuni.

El fet de dedicar més temps a la pregària fa que el nostre cor descobreixi les mentides secretes amb les quals ens enganyem a nosaltres mateixos, per a cercar finalment el consol en Déu. Ell és el nostre Pare i desitja per a nosaltres la vida.

L'exercici de l'almoïna ens allibera de l'avidesa i ens ajuda a descobrir que l'altre és el meu germà: el que tinc no és mai només meu. De la mateixa manera que, com a cristians, m'agradaria que seguíssim l'exemple dels Apòstols i veiéssim en la possibilitat de compartir els nostres béns amb els altres un testimoni concret que vivim en l'Església. A aquest propòsit faig meua l'exhortació de sant Pau, quan convidava els corintis a participar en la col·lecta per a la comunitat de Jerusalem: «convé que dugueu a terme la col·lecta» (2Co

8,10). Això val especialment en la Quaresma, un temps en el qual molts organismes realitzen col·lectes a favor d'esglésies i poblacions que passen per dificultats. I com voldria que també en les nostres relacions quotidianes, davant de cada germà que ens demana ajuda, penséssim que es tracta d'una crida de la divina Providència: cada almoïna és un motiu per a participar en la Providència de Déu vers els seus fills; i si ell avui se serveix de mi per ajudar un germà, no proveirà també demà les meves necessitats, ell, que no es deixa guanyar per ningú en generositat?

El dejuni, per últim, debilita la nostra violència, ens desarma, i constitueix una important ocasió per a créixer. D'una banda, ens permet experimentar el que senten aquells que no tenen el que és indispensable i coneixen el fibló de la fam; d'altra banda, expressa la condició del nostre esperit, famolenc de bondat i assedegat de la vida de Déu. El dejuni ens desperta, ens fa estar més atents a Déu i al proïsme, inflama la nostra voluntat d'obeir Déu, que és l'únic que sacia la nostra fam.

Voldria que la meua veu traspassés les fronteres de l'Església Catòlica, perquè arribés a tots vosaltres, homes i dones de bona voluntat, disposats a escoltar Déu. Si us sentiu afligits com nosaltres, perquè en el món s'estén la iniquitat, si us preocupa la fredor que paralitza el cor i les obres, si veieu que es debilita el sentit d'una mateixa humanitat, uniu-vos a nosaltres per invocar junts Déu, per dejunar junts i entregar junts el que podem com ajuda per als nostres germans.

El foc de la Pasqua

Convido especialment els membres de l'Església a emprendre amb zel el camí de la

Quaresma, sostinguts per l'almoïna, el dejuni i la pregària. Si en molts cors a vegades fa la sensació que la caritat s'ha apagat, en el cor de Déu no s'apaga. Ell sempre ens dona una nova oportunitat perquè puguem començar a estimar de nou.

Una ocasió propícia serà la iniciativa «24 hores per al Senyor», que aquest any ens convida novament a celebrar el Sagrament de la Reconciliació en un context d'adoració eucarística. L'any 2018 tindrà lloc el divendres 9 i el dissabte 10 de març, inspirant-se en les paraules del Salm 130,4: «És molt vostre perdonar». A cada diòcesi, almenys una església roman-drà oberta durant 24 hores seguides, per a permetre la pregària d'adoració i la confessió sacramental.

La nit de Pasqua reviuem el suggestiu ritú d'encendre el ciri pasqual: la llum que prové del «foc nou» a poc a poc esvairà la foscor i il·luminarà l'assemblea litúrgica. «Que la llum de Crist, ressuscitat i gloriós, dissipï les tenebres del nostre cor i del nostre esperit», perquè tots puguem viure la mateixa experiència dels deixebles d'Emaús: després d'escoltar la Paraula del Senyor i d'alimentar-nos amb el Pa eucarístic el nostre cor tornarà a abusar-se de fe, esperança i caritat.

Us beneixo de tot cor i prego per vosaltres. No us oblideu de pregar per mi.

Francesc, papa

Missatge del papa Francesc per a la celebració de la 51 Jornada Mundial de la Pau

1 de gener de 2018. “Migrants i refugiats: homes i dones que cerquen la pau”.

Vaticà, 13-11-2017

1. Un desig de pau

Pau a totes les persones i a totes les nacions de la terra. La pau, que els àngels van anunciar als pastors la nit de Nadal,¹ és una aspiració profunda de totes les persones i de tots els pobles, especialment d'aquells que més en sofreixen l'absència, als quals tinc presents en el meu record i en la meua pregària. D'entre ells voldria recordar els més de 250 milions de migrants en el món, dels quals 22 milions i mig són refugiats. Aquests darrers, com va afirmar el meu estimat predecessor Benet XVI, «són homes i dones, infants, joves i ancians que cerquen un lloc on viure en pau».² Per trobar-lo, molts d'ells estan disposats a arriscar les vides a través d'un viatge que, en la majoria dels casos, és llarg i perillós; estan disposats a suportar el cansament i el sofriment, a afrontar els filats i els murs que s'aixequen per allunyar-los de la seva destinació.

Amb esperit de misericòrdia, abracem tots els qui fugen de la guerra i de la fam, o que es veuen obligats a abandonar la seva terra a causa de la discriminació, la persecució, la pobresa i la degradació ambiental.

Som conscients que no és suficient sentir en el nostre cor el sofriment dels altres. Caldrà treballar molt abans que els nostres germans i germanes puguin començar a viure de nou en pau, en una llar segura. Acollir l'altre exigeix un compromís concret, una cadena d'ajuda i de generositat, una atenció vigilant i comprensiva, la gestió responsable de situacions noves i complexes que, a vegades, s'afegeixen als nombrosos problemes ja existents, així com a uns recursos que sempre són limitats. L'exercici de la virtut de la prudència és necessari perquè els governants sàpi-

guen acollir, promoure, protegir i integrar, establint mesures pràctiques que, «respectant l'ordre recte dels valors, ofereixin al ciutadà la prosperitat material i al mateix temps els béns de l'esperit».³ Tenen una responsabilitat concreta respecte a les seves comunitats, a les quals han de garantir els drets que els corresponen en justícia i un desenvolupament harmònic, per tal de no ser com el constructor neci que va fer malament els càlculs i no va aconseguir acabar la torre que havia començat a construir.⁴

2. Per què hi ha tants refugiats i migrants?

Davant el Gran Jubileu pels 2.000 anys de l'anunci de pau dels àngels a Betlem, sant Joan Pau II va incloure el nombre creixent de desplaçats entre les conseqüències d'«una interminable i horrible sèrie de guerres, conflictes, genocidis, “neteges ètniques”»,⁵ que havien marcat el segle XX. En el nou segle no s'ha produït encara un canvi profund de sentit: els conflictes armats i altres formes de violència organitzada continuen provocant el desplaçament de la població dins i fora de les fronteres nacionals.

Però les persones també migren per altres raons, sobretot per «l'anhel d'una vida millor, desig al qual s'uneix sovint el de voler deixar enrere la “desesperança” d'un futur impossible de construir».⁶ Es posen en camí per a reunir-se amb les seves famílies, per a trobar oportunitats millors de treball o d'educació: qui no pot gaudir d'aquests drets no pot viure en pau. A més, com he subratllat en l'encíclica *Laudato si'*, «és tràgic l'augment dels migrants que fugen de la misèria empitjorada per la degradació ambiental».⁷

La majoria emigra seguint un procediment regulat, mentre que d'altres es veuen forçats a agafar altres vies, sobretot a causa de la desesperació, quan la seva pàtria no els ofereix seguretat i oportunitats i qualsevol via legal sembla impossible, bloquejada o massa lenta.

En molts països de destinació s'ha difós àmpliament una retòrica que emfasitza els riscos per a la seguretat nacional o el cost de l'acolliment dels qui arriben, menyspreant així la dignitat humana que els ha de reconèixer a tots pel fet que són fills i filles de Déu. Els qui fomenten la por envers els migrants, en ocasions amb finalitats polítiques, en comptes de construir la pau sembren violència, discriminació racial i xenofòbia, que són font de gran preocupació per a tots aquells que es prenen seriosament la protecció de cada ésser humà.⁸

Totes les dades que té la comunitat internacional indiquen que les migracions globals continuaran marcant el nostre futur. Alguns les consideren una amenaça. Us convido, contràriament, a contemplar-les amb una mirada plena de confiança, com una oportunitat per a construir un futur de pau.

3. Una mirada contemplativa

La saviesa de la fe alimenta aquesta mirada, capaç de reconèixer que tots, «tant emigrants com poblacions locals que els acullen, formen part d'una sola família, i tots tenen el mateix dret a gaudir dels béns de la terra, la destinació dels quals és universal, com ho ensenya la doctrina social de l'Església. Aquí troben fonament la solidaritat i el compartir».⁹ Aquestes paraules ens remetent a la imatge de la nova Jerusalem. El llibre del profeta Isaïes (c. 60) i l'Apocalipsi (c. 21) la descriuen com

una ciutat amb les portes sempre obertes, per a deixar entrar-hi persones de totes les nacions, que l'admirin i l'omplen de riqueses. La pau és el governant que la guia, i la justícia, el principi que regeix la convivències entre tots dins d'ella.

Necessitem veure també la ciutat on vivim amb aquesta mirada contemplativa, «això és, una mirada de fe que descobreix el Déu que habita a les seves llars, als seus carrers, a les seves places [promouent] la solidaritat, la fraternitat, el desig de bé, de veritat, de justícia»;¹⁰ en altres paraules, realitzant la promesa de la pau.

Observant els migrants i els refugiats, aquesta mirada sap descobrir que no arriben amb les mans buides: porten amb ells la riquesa de la seva valentia, la seva capacitat, les seves energies i les seves aspiracions, i per suposat els tresors de la seva cultura pròpia, enriquint així la vida de les nacions que els acullen. Aquesta mirada sap també descobrir la creativitat, la tenacitat i l'esperit de sacrifici d'incomptables persones, famílies i comunitats que, a tots els racons del món, obren les seves portes i els seus cors als migrants i refugiats, fins i tot quan els recursos no són abundants.

Per últim, aquesta mirada contemplativa sap guiar el discerniment dels responsables del bé públic, amb la finalitat d'impulsar les polítiques d'acolliment al màxim del que ho «permeti el veritable fi de la comunitat»,¹¹ és a dir, tenint en compte les exigències de tots els membres de l'única família humana i del bé de cada un d'ells.

Els qui es deixen guiar per aquesta mirada seran capaços de reconèixer els tanys de pau que ja broten i d'afavorir-ne el creixement. Transformaran en tallers de pau les nostres ciutats, sovint dividides i polaritzades per conflictes que estan rela-

cionats precisament amb la presència de migrants i refugiats.

4. Quatre pedres angulars per a l'acció

Per a oferir als sol·licitants d'asil, als refugiats, als immigrants i a les víctimes del tràfic d'éssers humans una possibilitat de trobar la pau que cerquen, es requereix una estratègia que conjugui quatre accions: acollir, protegir, promoure i integrar.¹²

«Acollir» recorda l'exigència d'ampliar les possibilitats d'entrada legal, no expulsar els desplaçats i els immigrants a llocs on els espera la persecució i la violència, i equilibrar la preocupació per la seguretat nacional amb la protecció dels drets humans fonamentals. L'Escriptura ens recorda: «No us oblideu de practicar l'hospitalitat; gràcies a ella, alguns, sense saber-ho, van acollir àngels.»¹³

«Protegir» ens recorda el deure de reconèixer i de garantir la dignitat inviolable dels qui fugen d'un perill real a la recerca d'asil i de seguretat, evitant-ne l'exploració. En particular, penso en les dones i en els infants exposats a situacions de risc i d'abusos que arriben a convertir-los en esclaus. Déu no fa discriminació: «El Senyor guarda els forasters, sosté les viudes i els orfes.»¹⁴

«Promoure» té a veure amb donar suport al desenvolupament humà integral dels migrants i refugiats. Entre els molts instruments que poden ajudar en aquesta tasca, vull subratllar la importància que té garantir als infants i joves l'accés a tots els nivells d'educació: d'aquesta manera, no sols podran conrear i treure el màxim profit de les seves capacitats, sinó que també estaran preparats per a sortir a l'encontre del proïsme, conreant un esperit de diàleg en comptes de clausura i enfrontament. La

Bíblia ens ensenya que Déu «estima els immigrants i els dona aliment i vestit»; per això ens exhorta: «Estimeu, doncs, els immigrants, ja que també vosaltres vau ser immigrants en el país d'Egipte.»¹⁵

Per últim, «integrar» significa treballar perquè els refugiats i els migrants participin plenament en la vida de la societat que els acull, en una dinàmica d'enriquiment mutu i de col·laboració fecunda, promovent el desenvolupament humà integral de les comunitats locals. Com escriu sant Pau: «Ara, doncs, ja no sou estrangers o forasters, sinó ciutadans del poble sant i membres de la família de Déu.»¹⁶

5. Una proposta per a dos Pactes internacionals

Desitjo de tot cor que aquest esperit animi el procés que, durant tot l'any 2018, portarà a la definició i aprovació per part de les Nacions Unides de dos pactes mundials: un, per a una migració segura, ordenada i regulada, i un altre, sobre refugiats. En tant que acords adoptats a nivell mundial, aquests pactes constituiran un marc de referència per a desenvolupar propostes polítiques i posar en pràctica mesures concretes. Per aquesta raó, és important que estiguin inspirats per la compassió, la visió de futur i la valentia, amb la finalitat d'aprofitar qualsevol ocasió que permeti avançar en la construcció de la pau: no més així el realisme necessari de la política internacional no es veurà derrotat pel cinisme i la globalització de la indiferència.

El diàleg i la coordinació constitueixen, efectivament, una necessitat i un deure específics de la comunitat internacional. Més enllà de les fronteres nacionals, és possible que països menys rics puguin acollir un nombre més gran de refugiats, o

acollir-los millor, si la cooperació internacional els garanteix la disponibilitat dels fons necessaris.

La Secció per als migrants i refugiats del Dicasteri per a la promoció del desenvolupament humà integral suggereix vint punts d'acció¹⁷ com a pistes concretes per a l'aplicació d'aquests quatre verbs en les polítiques públiques, a més de l'actitud i l'acció de les comunitats cristianes. Aquestes i altres aportacions pretenen manifestar l'interès de l'Església catòlica en el procés que portarà a l'adopció dels pactes mundials de les Nacions Unides. Aquest interès confirma una sol·licitud pastoral més general, que neix amb l'Església i continua fins als nostres dies a través de les seves activitats múltiples.

6. Per la nostra casa comuna

Les paraules de sant Joan Pau II ens encoratgen: «Si són molts els qui comparteixen el "somni" d'un món en pau, i si es valora l'aportació dels migrants i els refugiats, la humanitat pot transformar-se cada vegada més en família de tots, i la nostra terra veritablement en "casa comuna".»¹⁸ Al llarg de la història, molts han cregut en aquest «somni» i els qui l'han realitzat donen testimoniatge que no es tracta d'una utopia irrealitzable.

Entre ells, cal fer menció de santa Francesca Xavier Cabrini, el centenari del naixement per al cel de la qual celebrem aquest any 2017. Avui, 13 de novembre, nombroses comunitats eclesials celebren la memòria. Aquesta petita gran dona que va consagrar la vida al servei dels migrants, convertint-se més tard en la seva patrona celeste, ens ensenya com hem d'acollir, protegir, promoure i integrar els nostres germans i germanes. Que per la

seva intercessió, el Senyor ens concedeixi a tots experimentar que el «fruit de la justícia és sembrat en esperit de pau pels qui treballen per la pau».¹⁹

Francesc, papa

NOTES

1. Cf. Lc 2,14.
2. Àngelus, 15 gener 2012.
3. Joan XXIII, Carta. enc. *Pacem in terris*, 57.
4. Cf. Lc 14,28-30.
5. Joan Pau II, Missatge per a la Jornada Mundial de la Pau 2000, 3.
6. Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2013.
7. *Laudato si'*, n. 25.
8. Cf. Discurs als participants en l'Encontre de Responsables nacionals de la pastoral de migracions organitzat pel Consell de Conferències episcopals d'Europa (CCEE), 22 setembre 2017.
9. Benet XVI, Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2011.
10. Exhort. ap. *Evangelii gaudium*, 71.
11. Joan XXIII, Carta enc. *Pacem in terris*, 57.
12. Cf. Missatge per a la Jornada Mundial del Migrant i el Refugiat 2018, 15 agost 2017.
13. He 13,2.
14. Sl 146,9.
15. Dt 10,18-19.
16. Ef 2,19.
17. «20 Punts d'acció pastoral» i «20 Punts d'acció per als pactes globals» (2017). Cf. Document ONU A/72/528.
18. Joan Pau II, Missatge per a la Jornada

Mundial del Migrant i el Refugiat 2004, 6.

19. Jm 3,18.

Missatge del papa Francesc per a la XXVI Jornada Mundial del Malalt (11-2-2018)

Vaticà, 26-11-2017

Mater Ecclesiae: «Aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (*Jn 19,26-27*)

Estimats germans i germanes:

L'Església ha de servir sempre els malalts i els qui els cuiden amb renovat vigor, en fidelitat al mandat del Senyor (cf. Lc 9,2-6; Mt 10,1-8; Mc 6,7-13), seguint l'exemple molt eloqüent del seu Fundador i Mestre.

Aquest any, el tema de la Jornada del Malalt s'inspira en les paraules que Jesús, des de la creu, dirigeix a la seva mare Maria i a Joan: «Aquí tens el teu fill... Aquí tens la teva mare. I d'aleshores ençà el deixeble la va acollir a casa seva» (*Jn 19,26-27*).

1. Aquestes paraules del Senyor il·luminen profundament el misteri de la Creu. Aquesta no representa una tragèdia sense esperança, sinó que és el lloc on Jesús mostra la seva glòria i deixa les seves últimes voluntats d'amor, que es converteixen en les regles constitutives de la comunitat cristiana i de la vida de tot deixeble.

En primer lloc, les paraules de Jesús són l'origen de la vocació materna de Maria vers la humanitat sencera. Ella serà la mare dels deixebles del seu Fill i tindrà cura d'ells i del seu camí. I sabem que la

cura materna d'un fill o d'una filla inclou tots els aspectes de la seva educació, tant els materials com els espirituals.

El dolor indescriptible de la creu traspasa l'ànima de Maria (cf. *Lc* 2,35), però no la paralitza. Al contrari, com a Mare del Senyor comença per a ella un nou camí d'entrega. A la creu, Jesús es preocupa per l'Església i per la humanitat sencera, i Maria està cridada a compartir la mateixa preocupació. Els Fets dels Apòstols, en descriure la gran efusió de l'Esperit Sant per Pentecosta, ens mostren que Maria va començar la seva missió en la primera comunitat de l'Església. Una tasca que no s'acaba mai.

2. El deixeble Joan, el deixeble estimat, representa l'Església, poble messiànic. Ell ha de reconèixer Maria com la seva pròpia mare. I en reconèixer-la, està cridat a acollir-la, a contemplar en ella el model del discipulat i també la vocació materna que Jesús li ha confiat, amb les inquietuds i els plans que comporta: la Mare que estima i genera fills capaços d'estimar segons el manament de Jesús. Per tant, la vocació materna de Maria, la vocació de cuidar els seus fills, es transmet a Joan i a tota l'Església. Tota la comunitat dels deixebles està involucrada en la vocació materna de Maria.

3. Joan, com a deixeble que ho va compartir tot amb Jesús, sap que el Mestre vol conduir tots els homes a la trobada amb el Pare. Ens ensenya com Jesús va trobar moltes persones malaltes en l'esperit, perquè estaven plenes d'orgull (cf. *Jn* 8,31-39) i malaltes en el cos (cf. *Jn* 5,6). A totes els va donar misericòrdia i perdó, i als malalts també guarició física, un signe de la vida

abundant del Regne, on s'eixuga cada llàgrima. Com Maria, els deixebles estan cridats a tenir cura els uns dels altres, però no exclusivament. Saben que el cor de Jesús està obert a tots, sense excepció. Cal proclamar l'Evangeli del Regne a tothom, i la caritat dels cristians s'ha de dirigir a tots els necessitats, simplement perquè són persones, fills de Déu.

4. Aquesta vocació materna de l'Església vers els necessitats i els malalts s'ha concretat, en la seva història bimil·lenària, en una rica sèrie d'iniciatives a favor dels malalts. Aquesta història de dedicació no s'ha d'oblidar. Continua avui a tot arreu. En els països on existeixen sistemes sanitaris públics i adequats, el treball de les congregacions catòliques, de les diòcesis i dels seus hospitals, a més de proporcionar una atenció mèdica de qualitat, procura posar la persona humana en el centre del procés terapèutic i realitzar la investigació científica en el respecte de la vida i dels valors morals cristians. En els països on els sistemes sanitaris són inadequats o inexistents, l'Església treballa per oferir a la gent la millor atenció sanitària possible, per eliminar la mortalitat infantil i eradicar algunes malalties generalitzades. A tot arreu procura cuidar, fins i tot quan no pot guarir. La imatge de l'Església com un «hospital de campanya», que acull tots els ferits per la vida, és una realitat molt concreta, perquè en algunes parts del món, només els hospitals dels missioners i de les diòcesis brinden l'atenció necessària a la població.

5. La memòria de la llarga història de servei als malalts és motiu d'alegria per a la comunitat cristiana i especialment

per aquells que realitzen aquest servei en l'actualitat. No obstant això, cal mirar el passat sobretot per deixar-se enriquir per ell. Hem d'aprendre d'ell: la generositat fins al sacrifici total de molts fundadors d'instituts al servei dels malalts; la creativitat, impulsada per la caritat, de moltes iniciatives portades a terme al llarg dels segles; el compromís en la investigació científica, per a proporcionar als malalts una atenció innovadora i fiable. Aquest llegat del passat ajuda a projectar bé el futur. Per exemple, ajuda a preservar els hospitals catòlics del risc d'una mentalitat empresarial, que a tot el món intenta que l'atenció mèdica caigui en l'àmbit del mercat i acabi descartant els pobres.

La intel·ligència organitzativa i la caritat requereixen més aviat que es respecti la persona malalta en la seva dignitat i se la posi sempre en el centre del procés de la guarició. Aquestes han de ser les orientacions també dels cristians que treballen en les estructures públiques i que, pel seu servei, estan cridats a donar un bon testimoni de l'Evangeli.

6. Jesús va entregar a l'Església el seu poder de guarir: «Els senyals que acompanyaran els qui hauran cregut seran aquests: [...] imposaran les mans als malalts, i es posaran bons» (Mc 16,17-18). Als Fets dels Apòstols, llegim la descripció de les guaricions realitzades per Pere (cf. Ac 3,4-8) i Pau (cf. Ac 14,8-11). La tasca de l'Església, que sap que ha de mirar els malalts amb la mateixa mirada plena de tendresa i compassió que el Senyor, respon a aquest do de Jesús. La pastoral de la salut continua essent, i sempre serà, una missió necessària i essencial que cal viure amb un ímpetu renovat tant en les comunitats par-

roquials com en els centres d'atenció més excel·lents. No podem oblidar la tendresa i la perseverança amb les quals moltes famílies acompanyen els seus fills, pares i familiars, malalts crònics o discapacitats greus. L'atenció brindada en la família és un testimoni extraordinari d'amor per la persona humana que cal recolzar amb un reconeixement adequat i amb unes polítiques apropiades. Per tant, metges i infermers, sacerdots, consagrats i voluntaris, familiars i tots aquells que es comprometen en l'atenció als malalts, participen en aquesta missió eclesial. Es tracta d'una responsabilitat compartida que enriqueix el valor del servei diari de cadascú.

7. A Maria, Mare de la tendresa, volem confiar-li tots els malalts en el cos i en l'esperit, perquè els sostingui en l'esperança. Li demanem també que ens ajudi a acollir els nostres germans malalts. L'Església sap que necessita una gràcia especial per estar a l'alçada del seu servei evangèlic d'atenció als malalts. Per això, unim-nos tots en una súplica insistent adreçada a la Mare de Déu, perquè cada membre de l'Església visqui amb amor la vocació al servei de la vida i de la salut. Que la Verge Maria intercedeixi per aquesta XXVI Jornada Mundial del Malalt, ajudi les persones malaltes a viure el seu sofriment en comunió amb el Senyor Jesús i sostingui els qui les cuiden. A tots, malalts, agents sanitaris i voluntaris, imparteixo de cor la Benedicció Apostòlica.

Francesc, Papa

Missatge del papa Francesc per a la 55a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions

Escoltar, discernir, viure la crida del Senyor

Vaticà, 3-12-2017

Estimats germans i germanes:

El proper mes d'octubre se celebrarà la XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, que estarà dedicada als joves, en particular a la relació entre els joves, la fe i la vocació. En aquesta ocasió tindrem l'oportunitat d'aprofundir sobre com la crida a l'alegria que Déu ens dirigeix és el centre de la nostra vida i com aquest és el «projecte de Déu per als homes i les dones de tots els temps» (Sínode dels Bisbes, XV Assemblea General Ordinària, Els joves, la fe i el discerniment vocacional, introducció).

Aquesta és la bona notícia, que la 55a Jornada Mundial de Pregària per les Vocacions ens anuncia novament amb força: no vivim immersos en la casualitat, ni som arrossegats per una sèrie d'esdeveniments desordenats, sinó que la nostra vida i la nostra presència en el món són fruit d'una vocació divina.

També en aquests temps inquiets en què vivim, el misteri de l'Encarnació ens recorda que Déu sempre ens surt a l'encontre i és el Déu-amb-nosaltres, que passa pels camins a vegades polsosos de la nostra vida i, coneixent la nostra ardent nostàlgia d'amor i felicitat, ens crida a l'alegria. En la diversitat i l'especificitat de cada vocació, personal i eclesial, cal escoltar, discernir i viure aquesta paraula que ens crida des de dalt i que, a l'hora que ens permet fer fructificar els nostres talents, ens fa també instruments de salvació en el món i ens orienta a la felicitat plena.

Aquests tres aspectes —escolta, discerniment i vida— enquadren també el co-

mençament de la missió de Jesús, el qual, després dels dies de pregària i de lluita en el desert, va a la seva sinagoga de Natza-ret, i allí es posa a l'escolta de la Paraula, discerneix el contingut de la missió que el Pare li ha confiat i anuncia que ha vingut a realitzar-la «avui» (cf. *Lc 4,16-21*).

Escoltar

Cal dir que la crida del Senyor no és tan evident com tot allò que podem escoltar, veure o tocar en la nostra experiència quotidiana. Déu ve de manera silenciosa i discreta, sense imposar-se a la nostra llibertat. Així pot ocórrer que la seva veu quedi silenciada per les nombroses preocupacions i tensions que omplen la nostra ment i el nostre cor.

És necessari aleshores preparar-se per escoltar amb profunditat la seva Paraula i la vida, prestar atenció als detalls de la nostra vida diària, aprendre a llegir els esdeveniments amb els ulls de la fe, i mantenir-se oberts a les sorpreses de l'Esperit.

Si romanem tancats en nosaltres mateixos, en els nostres costums i en l'apatia de qui desaprofita la seva vida en el cercle restringit del propi jo, no podrem descobrir la crida especial i personal que Déu ha pensat per a nosaltres, perdrem l'oportunitat de somniar a cor que vols i de convertir-nos en protagonistes de la història única i original que Déu vol escriure amb nosaltres.

També Jesús va ser cridat i enviat; per això, en silenci, va haver d'escoltar i llegir la Paraula a la sinagoga i així, amb la llum i la força de l'Esperit Sant, en va poder descobrir plenament el significat, referit a la seva pròpia persona i a la història del poble d'Israel.

Aquesta actitud és avui cada vegada més difícil, immersos com estem en una

societat sorollosa, en el deliri de l'abundància d'estímuls i d'informació que omplen les nostres jornades. Al soroll exterior, que a vegades domina les nostres ciutats i els nostres barris, s'hi afegeix sovint una dispersió i confusió interior, que no ens permet aturar-nos, assaborir el gust de la contemplació, reflexionar amb serenor sobre els esdeveniments de la nostra vida i dur a terme un fecund discerniment, confiats en el diligent disegni de Déu per a nosaltres.

Com sabem, el Regne de Déu arriba sense fer soroll i sense cridar l'atenció (cf. *Lc 17,21*), i només podem percebre els seus signes quan, de la mateixa manera que el profeta Elies, sabem entrar en les profunditats del nostre esperit, deixant que s'obri a l'imperceptible alè del ventijol diví (cf. *1 R 19,11-13*).

Discernir

Jesús, llegint a la sinagoga de Natza-ret el passatge del profeta Isaïes, discerneix el contingut de la missió per a la qual fou enviat i ho anuncia als qui esperaven el Messies: «L'Esperit del Senyor reposa sobre meu, perquè ell m'ha ungit. M'ha enviat a portar la bona nova als pobres, a proclamar als captius la llibertat, i als cecs el retorn de la llum, a posar en llibertat els oprimits, a proclamar l'any de gràcia del Senyor» (*Lc 4,18-19*).

De la mateixa manera, cadascú de nosaltres pot descobrir la seva pròpia vocació només mitjançant el discerniment espiritual, un «procés pel qual la persona arriba a realitzar, en el diàleg amb el Senyor i escoltant la veu de l'Esperit, les eleccions fonamentals, començant per la de l'estat de vida» (Sínode dels Bisbes, XV Assemblea General Ordinària, Els joves, la fe i el discerniment vocacional, II, 2).

Descobrim, en particular, que la vocació cristiana sempre té una dimensió profètica. Com ens ensenya l'Escltura, els profetes són enviats al poble en situacions de gran precarietat material i de crisi espiritual i moral, per dirigir paraules de conversió, d'esperança i de consol en nom de Déu. Com un vent que aixeca la pols, el profeta sacseja la falsa tranquil·litat de la consciència que ha oblidat la Paraula del Senyor, discerneix els esdeveniments a la llum de la promesa de Déu i ajuda el poble a distingir els senyals de l'aurora en les tenebres de la història.

També avui tenim molta necessitat del discerniment i de la profecia; de superar les temptacions de la ideologia i del fatalisme i descobrir, en la relació amb el Senyor, els llocs, els instruments i les situacions a través de les quals ell ens crida. Tot cristià hauria de desenvolupar la capacitat de «llegir des de dins» la vida i intuir cap a on i què és el que el Senyor li demana per ser continuador de la seva missió.

Viure

Per últim, Jesús anuncia la novetat del moment present, que entusiasmarà a molts i endurirà a d'altres: el temps s'ha acomplert i el Messies anunciat per Isaïes és ell, ungit per alliberar els empresonats, retornar la llum als cecs i proclamar l'amor misericordiós de Déu a tota criatura. Precisament «avui —afirma Jesús— es compleix aquesta Escltura que acabeu d'escoltar» (*Lc 4,21*).

L'alegria de l'Evangelí, que ens obre a la trobada amb Déu i amb els germans, no pot esperar les nostres lentituds i desídies; no arriba a nosaltres si ens mantenim abocats a la finestra, amb l'excusa d'esperar sempre un temps més adequat; tampoc es realitza en nosaltres si no assu-

mim avui mateix el risc de fer una elecció. La vocació és avui! La missió cristiana és pel present! I cadascú de nosaltres està cridat —a la vida laical en el matrimoni; a la sacerdotal en el ministeri ordenat, o a la d'especial consagració— a convertir-se en testimoni del Senyor, aquí i ara.

Aquest «avui» proclamat per Jesús ens dona la seguretat que Déu, en efecte, continua «baixant» per salvar aquesta humanitat nostra i fer-nos partícips de la seva missió. El Senyor ens continua cridant a viure amb ell i a seguir-lo en una relació d'especial proximitat, directament al seu servei. I si ens fa entendre que ens crida a consagrar-nos totalment al seu Regne, no hem de tenir por. És bonic —i és una gràcia immensa— estar consagrats a Déu i al servei dels germans, totalment i per sempre.

El Senyor continua cridant avui a seguir-lo. No podem esperar a ser perfectes per a respondre amb el nostre generós «soc aquí», ni espantar-nos dels nostres límits i dels nostres pecats, sinó escoltar la seva veu amb un cor obert, discernir la nostra missió personal en l'Església i en el món, i viure-la en l'avui que Déu ens dona.

Que santa Maria, la jove noia de periferia que va escoltar, acollir i viure la Paraula de Déu feta carn, ens protegeixi i ens acompanyi sempre en el nostre camí.

Francesc, papa

Missatge del papa Francesc pel 800 aniversari de l'Orde de la Mare de Déu de la Mercè

Al Reverendíssim Pare Fra Juan Carlos Saavedra Lucho
Mestre General de l'Orde de la Benaurada Maria Mare de Déu de la Mercè

Vaticà, 6-12-2017

Estimat Germà,

En apropar-se la data en què l'Orde de la Mercè, i tots els que s'hi uneixen amb llaços espirituals, recorden el vuitè centenari de la confirmació pontifícia d'aquest institut per part del papa Gregori IX, vull unir-me a vosaltres en l'acció de gràcies al Senyor per tots els dons rebuts al llarg d'aquest temps. Desitjo expressar-vos la meua proximitat espiritual, animant-vos que aquesta circumstància serveixi per a la renovació interior i per a impulsar el carisma rebut, seguint el camí espiritual que Crist Redemptor us ha traçat.

El Senyor es fa present en la nostra vida mostrant-nos tot el seu amor i ens anima a correspondre'l amb generositat, essent aquest el primer manament del sant Poble de Déu: «Estimaràs el Senyor, el teu Déu, amb tot el cor, amb tota l'ànima, amb totes les forces» (*Dt* 6,5). En la preparació d'aquest any jubilar vosaltres heu volgut ressaltar tres protagonistes de la vostra història que poden significar tres moments de resposta a l'amor de Déu. El primer és sant Pere Nolasc, considerat el fundador de la nova comunitat i el dipositar del carisma entregat per Déu. En aquesta vocació hi ha el cor i el tresor de l'Orde, ja que tant la seva tradició com la biografia de cada religiós es fonamenten en aquest primer amor. En el ric patrimoni de la família mercedària, iniciat amb els fundadors i enriquit pels membres de la comunitat que s'han succeït al llarg dels segles, es conciten totes les gràcies espirituals i materials que vosaltres heu rebut. Aquest dipòsit es fa expressió d'una història d'amor que s'arrela en el passat però que sobretot, s'encarna en el present i s'obre al futur,

en els dons que l'Esperit continua vessant avui sobre cada un de vosaltres. No es pot estimar el que no es coneix (cf. Sant Agustí, *Trinitat*, X,11,4), per això us animo a aprofundir en aquest fonament posat per Crist i fora del qual res no es pot construir, redescobrint el primer amor de l'Orde i de la pròpia vocació, per a renovar-los contínuament.

El segon protagonista en aquest tríptic és la Verge Santa, la Mare de Déu de la Mercè o, com també l'anomenen, del Remei i de Gràcia en les nostres necessitats, que supliquem a Déu i confiïm a la seva poderosa intercessió. A l'original hebreu l'expressió que traduïm «estimaràs el Senyor amb tota l'ànima» té el sentit de «fins l'última gota de la nostra sang». Per això, l'exemple de Maria s'identifica amb aquest vers del «Shemà». Ella es proclama com l'«esclava del Senyor», i es posa en camí «decididament» (*Lc* 1,38-39), per portar la bona notícia del regne a la seva cosina Elisabet. És la resposta de Déu al clam del poble que espera l'alliberament (cf. *Ex* 3,7 i *Lc* 1,13). Així, és mestra de consagració a Déu i al poble, en la disponibilitat i el servei, en la humilitat i la senzillesa d'una vida oculta, totalment entregada a Déu, en el silenci i en la pregària. És un compromís que ens evoca el sacrifici dels antics pares redemptors, que es quedaven «com a ostatges», com a penyora de la llibertat dels captius. Per això, us demano que aquest propòsit de ser completament seus es reflecteixi no només en les obres apostòliques d'avantguarda, sinó en el treball quotidià i humil de cada religiós, com també en els monestirs contemplatius que, amb el silenci orant i en el sacrifici amagat, sostenen maternalment la vida de l'Orde i de l'Església.

El tercer protagonista que completa el quadre de la història de l'Institut és Crist Redemptor; en ell donem un salt qualitatiu, ja que passem dels deixebles al Mestre. Com al jove ric, Jesús ens interpel·la amb una pregunta que ens toca profundament: Vols ser perfecte? (cf. *Mt* 19,21; 5,48). No s'hi val un coneixement teòric, ni tan sols una adhesió sincera als preceptes de la Llei divina «des de jove» (*Mc* 10,20); sinó que Jesús ens mira als ulls i ens estima, demanant-nos que ho deixem tot per seguir-lo. L'amor es prova en el foc del risc, en la capacitat de posar sobre la taula totes les cartes i d'apostar fort, per l'esperança que mai no defrauda. Tanmateix, moltes vegades, les decisions personals i comunitàries que més ens costen són les que afecten les nostres petites i, a vegades, mundanes seguretats. Tots estem cridats a viure l'alegria que brolla de la trobada amb Jesús, per a vèncer el nostre egoisme, sortir de la nostra comoditat i atrevir-nos a arribar a tota perifèria que necessita la llum de l'Evangeli (cf. *Evangelii gaudium*, 20). Podem respondre al Senyor amb generositat quan experimentem que som estimats per Déu malgrat el nostre pecat i la nostra inconsistència.

Estimats germans i germanes:

El Senyor Jesús us mostrarà un camí preciós, per on transitar amb un esperit renovat. Podreu fer créixer el do rebut —personalment i comunitàriament—, entregant-lo i entregant-vos completament, com el gra de blat que si no mor no pot donar fruit (cf. *Jn* 12,24). Demano al Senyor que us doni la força per abandonar el que us encadena i assumir la creu, de manera que deixant el mantell i prenent la llitera (*Mc* 10,50; 2,1-12) pugueu seguir-lo pel camí i habitar a casa seva per sempre.

Per favor, us demano que no deixeu de pregar per mi. Que Jesús beneixi tots els membres de l'Orde i de la família mercedària sencera, i la Mare de Déu us cuidi.

Fraternalment,

Francesc

Felicitaçió nadalenca del papa Francesc a la Cúria Romana

Sala Clementina, 21-12-2017

Estimats germans i germanes:

Nadal és la festa de la fe en el Fill de Déu que es va fer home per tornar a l'home la dignitat filial que havia perdut per culpa del pecat i la desobediència. Nadal és la festa de la fe en els cors que es converteixen en una menjadora per a rebre'l, en les ànimes que deixen que del tronc de la seva pobresa Déu faci germinar el brot de l'esperança, de la caritat i de la fe.

Avui tenim una nova ocasió per intercanviar-nos la nostra felicitació nadalenca i també per desitjar-vos a tots, als vostres col·laboradors, als representants pontificis, a totes les persones que presten servei a la Cúria i als vostres éssers estimats un sant i alegre Nadal i un felix Any Nou. Que aquest Nadal ens faci obrir els ulls i abandonar el que és superflu, fals, maliciós i enganyós, per veure el que és essencial, la veritat, el que és bo i autèntic. Moltes felicitats, de veritat.

Estimats:

Després d'haver parlat en altres ocasions sobre la Cúria romana *ad intra*, aquest any vull compartir amb vosaltres algunes reflexions sobre la realitat de la Cúria *ad extra*, és a dir, sobre la relació de la Cúria

amb les nacions, amb les Esglésies particulars, amb les Esglésies orientals, amb el diàleg ecumènic, amb el Judaisme, amb l'Islam i les altres religions, és a dir, amb el món exterior.

Les meves reflexions es recolzen certament sobre els principis bàsics i canònics de la Cúria, sobre la mateixa història de la Cúria, però també sobre la visió personal que he procurat compartir amb vosaltres en els discursos dels últims anys, en el context de la reforma que s'està realitzant.

Pel que fa a la reforma em ve al cap la simpàtica i significativa expressió de Mons. Frédéric-François-Xavier De Mérode: «Fer la reforma a Roma és com netejar l'Esfinx d'Egipte amb un raspall de dents»¹. Es posa de manifest quanta paciència, dedicació i delicadesa es necessiten per aconseguir aquest objectiu, ja que la Cúria és una institució antiga, complexa, venerable, composta d'homes que provenen de molt diferents cultures, llengües i construccions mentals i que, d'una manera estructural i des de sempre, està lligada a la funció primacial del Bisbe de Roma en l'Església, és a dir, a l'ofici «sacre» volgut pel mateix Crist Senyor en bé del cos de l'Església en el seu conjunt (*ad bonum totius corporis*)².

Així doncs, la universalitat del servei de la Cúria prové i brota de la catolicitat del Ministeri petrí. Una Cúria tancada en si mateixa trairia l'objectiu de la seva existència i cauria en l'autoreferencialitat, que la condemnaria a l'autodestrucció. La Cúria, *ex natura*, està projectada *ad extra* en quant i mentre està lligada al Ministeri petrí, al servei de la Paraula i de l'anunci de la Bona Notícia: el Déu Emmanuel, que neix entre els homes, que es fa home per mostrar a tots els homes la seva entranya-

ble proximitat, el seu amor sense límits i el seu desig diví que tots els homes se salvin i arribin a gaudir de la benaurança celestial (cf. *1Tm* 2,4); el Déu que fa sortir el sol sobre bons i dolents (cf. *Mt* 5,45); el Déu que no ha vingut a ser servit sinó a servir (cf. *Mt* 20,28); el Déu que s'ha constituït a l'Església perquè estigui al món, però no del món, i per ser instrument de salvació i de servei.

Quan vaig saludar recentment els Pares i caps de les Esglésies Catòliques orientals³, i pensant precisament sobre aquesta finalitat ministerial, petrina i curial, és a dir, de servei, vaig utilitzar l'expressió d'un «primat diaconal», remetent immediatament a l'estimada imatge de sant Gregori el Gran del *Servus servorum Dei*. Aquesta definició, en la seva dimensió cristològica, és sobretot expressió de la ferma voluntat d'imitar Crist, qui va assumir la condició d'esclau (cf. *Fl* 2,7). Benet XVI, quan va parlar d'això, va dir que aquesta frase als llavis de Gregori no era «una fórmula piadosa, sinó la veritable manifestació de la seva manera de viure i actuar. Estava profundament impressionat per la humilitat de Déu, que en Crist es va fer el nostre servidor, ens va rentar i ens renta els peus bruts»⁴.

Aquesta mateixa actitud diaconal ha de caracteritzar també a tots els qui, de diverses maneres, treballen en l'àmbit de la Cúria romana, que, com recorda el Codi de Dret Canònic, actuant en nom i amb l'autoritat del Summe Pontífex, «realitza la seva funció [...] per al bé i servei de les Esglésies» (can. 360; cf. CCEO can. 46).

Primat diaconal «amb relació al Papa»⁵ i igualment diaconal, per tant, és el treball que es realitza dins de la Cúria romana *ad intra* i cap a l'exterior *ad extra*. Aquest

tema de la diaconia ministerial i curial, em porta a un antic text present a la Didascàlia dels apòstols on s'afirma: el «diaca sigui l'oïda i la boca del Bisbe, el seu cor i ànima»⁶, ja que la comunió, l'harmonia i la pau a l'Església està unida a aquesta concòrdia, ja que el diaca és el custodi del servei a l'Església⁷. Penso que no és casualitat que l'oïda sigui l'òrgan per sentir sinó també per a l'equilibri; i la boca l'òrgan per assaborir i per parlar.

Un altre text antic afegeix que els diaques estan cridats a ser com els ulls del Bisbe⁸. L'ull mira per transmetre les imatges a la ment, ajudant-la a prendre les decisions i a dirigir bé tot el cos.

D'aquestes imatges es pot treure la relació de comunió de filial obediència per al servei al poble sant de Déu. Sens dubte, doncs, que aquesta és la que hi ha també entre tots els que treballen en la Cúria romana, des dels caps de Dicasteri i Superiors, als oficials i a tothom. La comunió amb Pere reforça i dona nou vigor a la comunió entre tots els membres.

Des d'aquest punt de vista, el recurs a la imatge dels sentits de l'organisme humà ens ajuda a tenir el sentit de l'extraversió, de l'atenció cap al que està fora. En l'organisme humà, de fet, els sentits són el nostre primer contacte amb el món *ad extra*, són com un pont cap a ell; són la nostra possibilitat de relacionar-nos. Els sentits ens ajuden a copsar la realitat i igualment a col·locar-nos en la realitat. Per això sant Ignasi de Loiola recorria als sentits per contemplar els Misteris de Crist i de la veritat⁹.

Això és molt important si es vol superar la desequilibrada i degenerada lògica de les intrigues o dels petits grups que en realitat representen -malgrat les seves justí-

ficacions i bones intencions- un càncer que porta a l'autoreferencialitat, que s'infiltra també en els organismes eclesiàstics com a tals i, en particular, en les persones que hi treballen. Quan s'esdevé això, llavors es perd l'alegria de l'Evangelí, l'alegria de comunicar el Crist i d'estar en comunió amb ell; es perd la generositat de la nostra consagració (cf. Ac 20,35 i 2Co 9,7).

Permeteu-me que digui dues paraules sobre un altre perill, que és el dels traïdors de la confiança o els que s'aprofiten de la maternitat de l'Església, és a dir de les persones que han estat seleccionades amb cura per donar més vigor al cos i a la reforma, però -en no comprendre la importància de les seves responsabilitats- es deixen corrompre per l'ambició o la vanaglòria, i quan són delicadament apartades s'autodeclaren equivocadament màrtirs del sistema, del «Papa desinformat», de la «vella guàrdia»..., en comptes d'entornar el «*mea culpa*». Al costat d'aquestes persones n'hi ha d'altres que segueixen treballant a la Cúria, a les quals se'ls dona el temps per reprendre el just camí, amb l'esperança que trobin en la paciència de l'Església una ocasió per convertir-se i no per aprofitar-se. Això certament sense oblidar la immensa majoria de persones fidels que hi treballen amb admirable compromís, fidelitat, competència, dedicació i també amb tanta santedat.

Sembla oportú, doncs, tornant a la imatge del cos, posar de relleu que aquests «sentits institucionals», als quals podem comparar en certa manera els dicasteris de la Cúria romana, han de treballar de manera conforme a la seva naturalesa i finalitat: en el nom i amb l'autoritat del Summe Pontífex i sempre pel bé i al servei de les Esglésies¹⁰. Ells estan cridats a ser

en l'Església com unes fidels antenes sensibles: emissores i receptores.

Antenes emissores en quant habilitades per transmetre fidelment la voluntat del Papa i dels Superiors. La paraula «fidelitat»¹¹, per a tots els que treballen a la Santa Seu, «adquireix un caràcter particular, des del moment que ells posen al servei del successor de Pere bona part de les seves pròpies energies, el seu temps i el seu ministeri quotidià. Es tracta d'una greu responsabilitat, però també d'un do especial, que amb el temps va desenvolupant un vincle afectiu amb el Papa, de confiança interior, un *idem sentire* natural, que s'expressa justament amb la paraula «fidelitat»¹².

La imatge de l'antena remet també a un altre moviment, aquest contrari, és a dir, el del receptor. Es tracta de percebre les instàncies, les qüestions, les preguntes, els crits, les alegries i les llàgrimes de les Esglésies i del món per transmetre-les al Bisbe de Roma i permetre-li que pugui dur a terme amb més eficàcia la seva tasca i la seva missió de «principi i fonament, perpetu i visible, de la unitat de fe i de comunió»¹³. Amb semblant receptivitat, que és més important que l'aspecte preceptiu, els dicasteris de la Cúria romana entren generosament en aquest procés d'escolta i de sinodalitat del que ja he parlat¹⁴.

Estimats germans i germanes:

He recorregut a l'expressió «primat diaconal», a la imatge del cos, dels sentits i de l'antena per explicar la necessitat més aviat indispensable, de practicar el discerniment dels signes dels temps¹⁵, la comunió en el servei, la caritat en la veritat, la docilitat a l'Esperit i l'obediència confiada als superiors, precisament per assolir els

espais on l'Esperit parla a les Esglésies (és a dir, la història) i per aconseguir l'objectiu de treballar (per la *salus animarum*).

Potser és útil recordar aquí que els mateixos noms dels diversos dicasteris i de les Oficines de la Cúria romana donen a entendre quines són les realitats a favor de les quals han de treballar. És a dir, es tracta d'accions fonamentals i importants per a tota l'Església i diria que per a tothom.

En tenir la Cúria una tasca realment molt àmplia, em limitaré en aquesta ocasió a parlar genèricament de la Cúria *ad extra*, és a dir, d'alguns aspectes fonamentals, seleccionats, a partir dels quals serà fàcil, en un futur pròxim, enumerar i aprofundir els altres camps d'actuació de la Cúria.

La Cúria i la relació amb les Nacions

En aquest sector juga un paper fonamental la Diplomàcia Vaticana que cerca sincerament i constantment que la Santa Seu sigui un constructor de ponts, de pau i de diàleg entre les nacions. I sent una Diplomàcia al servei de la humanitat i de l'home, de mà estesa i de porta oberta, es compromet a escoltar, a comprendre, a ajudar, a plantejar i a intervenir ràpidament i respectuosament en qualsevol situació per escurçar distàncies i per entaular confiança. L'únic interès de la Diplomàcia Vaticana és estar lliure de qualsevol interès mundà o material.

La Santa Seu està present en l'escena mundial per col·laborar amb totes les persones i les nacions de bona voluntat i per repetir constantment la importància de protegir la nostra casa comuna davant de qualsevol egoisme destructiu; per afirmar que les guerres porten només mort i destrucció; per treure del passat les lliçons necessàries

que ens ajuden a viure millor el present, a construir sòlidament el futur i salvaguardar-lo per a les noves generacions.

Les trobades amb els caps de les nacions i amb les diverses delegacions, al costat dels Viatges apostòlics tenen el mateix sentit i objectiu.

Per això es va crear la Tercera Secció de la Secretaria d'Estat, amb la finalitat de manifestar l'atenció i la proximitat del Papa i dels superiors de la Secretaria d'Estat al personal diplomàtic i també als religiosos i a les religioses, als laics i a les laiques que presten treball en les Representacions Pontifícies. Una secció que s'ocupa de les qüestions relatives a les persones que treballen en el servei diplomàtic de la Santa Seu, o que es preparen per a això, en estreta col·laboració amb la Secció d'Assumptes Generals i amb la Secció per a les Relacions amb els Estats¹⁶.

Aquesta particular atenció es basa en la doble dimensió del servei del personal diplomàtic: pastors i diplomàtics, al servei de les Esglésies particulars i de les nacions on treballen.

La Cúria i les Esglésies particulars

La relació que uneix la Cúria a les diòcesis i a les eparquies és de màxima importància. Aquestes troben en la Cúria romana el suport i el suport necessari. És una relació que es basa en la col·laboració, la confiança i mai en la superioritat o el contrast. La font d'aquesta relació està en el Decret conciliar sobre el ministeri pastoral dels bisbes, en què s'explica més àmpliament que la feina de la Cúria és «per bé de les Esglésies i al servei dels sagrats Pastors»¹⁷.

El punt de referència de la Cúria romana, de fet, no és només el Bisbe de Roma,

del qual li ve l'autoritat, sinó també les Esglésies particulars i els seus Pastors en tot el món, per al bé dels quals obra i actua.

A aquesta característica de «servei al Papa i als bisbes, a l'Església universal i a les Esglésies particulars» i al món sencer, vaig fer referència a la primera de les nostres trobades anuals, quan vaig subratllar que «a la Cúria romana s'aprèn, "es respira" d'una manera especial aquesta doble dimensió de l'Església, aquesta compenetració entre l'universal i el particular; i em sembla que aquesta és una de les més belles experiències de qui viu i treballa a Roma»¹⁸.

Les visites *ad limina Apostolorum*, en aquest sentit, representen una gran oportunitat de trobada, diàleg i enriquiment mutu. Per això, en la trobada amb els bisbes, he preferit tenir un diàleg d'escolta mútua, lliure, reservat, sincer que va més enllà dels esquemes protocol·laris i l'habitual intercanvi de discursos i recomanacions. També és important el diàleg entre els bisbes i els diferents dicasteris. En reprendre aquest any les visites *ad limina*, després de l'any jubilar, els bisbes m'han confiat que han estat ben acollits i escoltats per tots els dicasteris.

Això m'alegra molt, i agraeixo als caps dels dicasteris que són aquí presents.

Permetin-me també aquí, en aquest moment singular de la vida de l'Església, cridar la vostra atenció sobre la propera XV Assemblea General Ordinària del Sínode dels Bisbes, convocada sota el tema: «Els joves, la fe i el discerniment vocacional». Cridar la Cúria, els Bisbes i tota l'Església perquè prestin una especial atenció als joves, no vol dir mirar-los només a ells, sinó també dirigir la mirada a un tema crucial per a un gran nombre de relacions i d'ur-

gències: les relacions intergeneracionals, la família, els àmbits de la pastoral, la vida social... Ho anuncia clarament el Document preparatori en la seva introducció: «l'Església ha decidit interrogar-se sobre com acompanyar els joves perquè reconeixin i acullin la crida a l'amor i a la vida en plenitud, i també demanar als mateixos joves que l'ajudin a identificar les modalitats més eficaces d'avui per anunciar la Bona Notícia. A través dels joves, l'Església podrà percebre la veu del Senyor que ressona també avui. Com en un altre temps Samuel (cf. *1Sa* 3,1-21) i Jeremies (cf. *Jr* 1,4-10), hi ha joves que saben distingir els signes del nostre temps que l'Esperit assenyala. Escoltant les seves aspiracions podem entreveure el món del demà que s'aproxima i les vies que l'Església està cridada a recórrer»¹⁹.

La Cúria i les Esglésies orientals

La unitat i la comunió que hi ha en la relació entre l'Església de Roma i les Esglésies orientals representen un exemple concret de riquesa en la diversitat per a tota l'Església. Elles, en la fidelitat a les seves pròpies tradicions de dos mil anys i en la comunió eclesial experimenten i realitzen la pregària sacerdotal de Crist (cf. *Jn* 17)²⁰.

En aquest sentit, en l'últimencontre amb els Patriarques i Arquebisbes Majors de les Esglésies orientals, parlant del «primat diaconal», vaig assenyalar també la importància d'aprofundir i revisar la delicada qüestió de l'elecció dels nous bisbes i eparques que ha de correspondre, d'una banda, a l'autonomia de les Esglésies orientals i, al mateix temps, a l'esperit de responsabilitat evangèlica i al desig de reforçar cada vegada més la unitat amb l'Església Catòlica. «El tot, en la més

convençuda aplicació de l'autèntica praxi sinodal, que és característica de les Esglésies d'Orient»²¹. L'elecció de cada bisbe ha de reflectir i reforçar la unitat i la comunió entre el successor de Pere i tot el col·legi episcopal²².

La relació entre Roma i Orient és de mutu enriquiment espiritual i litúrgic. En realitat, l'Església de Roma no seria realment catòlica sense les inestimables riqueses de les Esglésies orientals i sense el testimoni heroic de tants germans i germanes nostres orientals que purifiquen l'Església acceptant el martiri i oferint la seva vida per no negar a Crist²³.

La Cúria i el diàleg ecumènic

Ens queden encara els àmbits en què l'Església Catòlica està particularment compromesa, especialment després del Concili Vaticà II. Entre aquests, la unitat entre els cristians que «és una exigència essencial de la nostra fe, una exigència que brota des de l'íntim del nostre ser creients en Jesucrist»²⁴. Es tracta d'un veritable «camí», però, com moltes vegades han repetit també els meus predecessors, és un camí irreversible i sense marxa enrere. «La unitat es fa caminant, per recordar que quan caminem junts, és a dir, quan ens trobem com germans, resem junts, treballem junts en l'anunci de l'Evangeli i en el servei als últims, ja estem units. Totes les diferències teològiques i eclesiològiques que encara divideixen els cristians han de ser superades només per aquesta via, sense que nosaltres sapiguem com i quan, però això s'esdevenirà segons el que l'Esperit Sant vulgui suggerir per al bé de l'Església»²⁵.

La Cúria treballa en aquest camp per afavorir la trobada amb el germà, per des-

fer els nusos de les incomprendions i les hostilitats, i per combatre els prejudicis i la por de l'altre, que han impedit veure la riquesa de i en la diversitat i la profunditat del misteri de Crist i de l'Església que roman sempre més gran que qualsevol expressió humana.

Les trobades mantingudes amb els Papes, els Patriarques i els caps de les diverses esglésies i comunitats sempre m'han omplert d'alegria i gratitud.

La Cúria i el Judaisme, l'Islam i les altres religions

La relació de la Cúria Romana amb les altres religions es basa en l'ensenyament del Concili Vaticà II i en la necessitat del diàleg. «Perquè l'única alternativa a la barbàrie del conflicte és la cultura de la trobada»²⁶. El diàleg està construït sobre tres orientacions fonamentals: «El deure de la identitat, perquè no es pot entaular un diàleg real sobre la base de l'ambigüitat o de sacrificar el bé per complaure l'altre. La valentia de l'alteritat, perquè al que és diferent, culturalment o religiosament, no se'l veu ni se'l tracta com un enemic, sinó que l'acull com a un company de ruta, amb la genuïna convicció que el bé de cada un es troba en el bé de tots. La sinceritat de les intencions, perquè el diàleg, en tant que expressió autèntica del que és humà, no és una estratègia per aconseguir segones intencions, sinó el camí de la veritat, que mereix ser recorregut pacientment per transformar la competició en cooperació»²⁷.

Les trobades amb les autoritats religioses en diversos viatges apostòlics i les trobades al Vaticà, són veritable prova d'això.

Aquests són només alguns aspectes, importants però no exclusius, del treball de la Cúria *ad extra*. Avui he triat aquests

aspectes, vinculats al tema del «primat diaconal», els «sentits institucionals» i «fidelis antenes emissores i receptores».

Estimats:

He començat aquesta nostra trobada parlant de Nadal com la festa de la fe, ara voldria concloure-la evidenciant que Nadal ens recorda que una fe que no ens posa en crisi és una fe en crisi; una fe que no ens fa créixer és una fe que ha de créixer; una fe que no ens interroga és una fe sobre la qual hem de preguntar; una fe que no ens anima és una fe que ha d'estar animada; una fe que no ens commou és una fe que ha de ser sacsejada. En realitat, una fe no més intel·lectual o tèbia és només una proposta de fe que per arribar a realitzar-se hauria d'implicar el cor, l'ànima, l'esperit i tot el nostre ésser, quan deixem que Déu neixi i reneixi en el pessebre del cor, quan permetem que l'estrella de Betlem ens guï cap al lloc on jeu el Fill de Déu, no entre els reis i el luxe, sinó entre els pobres i els humils.

Angelus Silesius, en el *Pelegrí querubínic*, va escriure: «Depèn només de tu: Ah, si el teu cor pogués ser una menjadora, Déu de nou naixeria infant a la terra»²⁸.

Amb aquestes reflexions renovo els meus més fervents desitjos de Bon Nadal per a vosaltres i els vostres éssers estimats.

Gràcies.

Voldria, com a regal de Nadal, deixar-vos aquesta versió italiana de l'obra del beat Pare Maria Eugenio del Nen Jesús, *Je veux voir Dieu*: Vull veure Déu. És una obra de teologia espiritual; ens farà bé a tots. Potser no cal llegir-lo tot seguit, sinó buscant en l'índex el punt que més inte-

ressa o que més necessito. Espero que ens aprofiti a tots.

I, a més, el Cardenal Piacenza ha estat tan generós que, amb el treball de la Penitenciaría, i juntament amb Mons. Nykiel, ha fet aquest llibre: *La festa del perdó, com a fruit del Jubileu de la Misericòrdia*; i ha volgut també regalar-lo. Donem les gràcies al Cardenal Piacenza i a la Penitenciaría Apostòlica. Us el lliuraran a tots a la sortida.

Gràcies!

I, sisplau, pregueu per mi.

NOTES

- [1] Cf. Giuseppe Dalla Torre, *Sopra una storia della Gendarmeria Pontificia* (19 octubre 2017).
- [2] «Per pasturar el Poble de Déu i acréixer-lo sempre, Crist Senyor va instituir en la seva Església diferents ministeris, ordenats al bé de tot el Cos» (Conc. Ecum. Vat. II, Const. Dogmàtica. *Lumen Gentium*, 18) .
- [3] Cf. Salutació als Pares i Arquebisbes Majors (9 octubre 2017).
- [4] Catequesi a l'Audiència general (4 juny 2008).
- [5] Cf. Joan Pau II, Discurs a la reunió plenària del Sacre Col·legi de Cardenals (21 novembre 1985), 4.
- [6] 2,44: Funk, 138-166; cf. W. Rordorf, *liturgie et eschatologie*, en *Augustinianum* 18 (1978), 153-161; *Ibíd.*, *Que savons-nous des lieux de culte chrétiens de l'époque préconstantinienne?*, a *L'Orient Syrien* 9 (1964), 39-60.
- [7] Cf. Trobada amb els sacerdots i els consagrats, Catedral de Milà (25 de març 2017).

- [8] «Quant als diaques de l'Església, que siguin com els ulls del bisbe, que saben veure tot el que hi ha al seu voltant, escrutant les accions de cada un en l'Església, per si algun es troba en perill de pecar: d'aquesta manera, advertit per l'amonestació del que presideix, potser no portarà a terme el seu pecat» (Carta de Climent a Santiago, 12: Rehm 14-15, en Enrico Cattaneo, *I Ministeri nella Chiesa Antica, Testi patristici dei primi tre secoli*, ed. Paulinas, 1997, pàg. 696).
- [9] Cf. Exercicis Espirituals, n. 121: «La cinquena contemplació serà portar els cinc sentits sobre la primera i la segona contemplació».
- [10] En el comentari de sant Jeroni a l'Evangeli de sant Mateu es troba una curiosa comparació entre els cinc sentits de l'organisme humà i les verges de la paràbola evangèlica, les quals es converteixen en nècies quan no obren ja segons la finalitat que se'ls ha assignat (cf. *Comm. in Mt XXV*: PL 26, 184).
- [11] El concepte de fidelitat és fort i eloqüent perquè subratlla també la durada en el temps del compromís assumit, remet a una virtut que, com va dir Benet XVI, «expressa molt bé el vincle especial entre el Papa i els seus directes col·laboradors, tant a la Cúria Romana com en les Representacions Pontifícies» (Discurs a l'Acadèmia Pontifícia Eclesiàstica, 11 juny 2012).
- [12] *Ibid.*
- [13] Conc. Ecum. Vat. II, Const. dogmàtica. *Lumen Gentium*, 18.
- [14] «Una Església sinodal és una Església de l'escolta, amb la consciència que escoltar “és més que sentir”. És una escolta recíproca en la qual cada u té alguna cosa a aprendre. Poble fidel, col·legi episcopal, Bisbe de Roma: un a l'escolta dels altres; i tots a l'escolta de l'Esperit Sant, l'“Esperit de veritat” (*Jn* 14,17), per a conèixer el que ell “diu a les Esglésies” (*Ap* 2,7)» (Discurs en el 50 aniversari del Sínode dels Bisbes, 17 octubre 2015).
- [15] Cf. *Lc* 12,54-59; *Mt* 16,1-4; Conc. Ecum. Vat. II, Const. past. *Gaudium et spes*, 11: «El Poble de Déu, mogut per la fe, per la qual creu que és guiat per l'Esperit del Senyor, que omple l'orbe de la terra, procura discernir en els esdeveniments, exigències i desitjos que comparteix amb els seus contemporanis, quins són els signes veritables de la presència o del disseny de Déu. Ja que la fe ho il·lumina tot amb una llum nova i manifesta el pla diví sobre la vocació integral de l'home, i per això dirigeix la ment cap a solucions plenament humanes».
- [16] Cf. Carta Pontifícia (18 octubre 2017); Comunicació de la Secretaria d'Estat (21 novembre 2017).
- [17] *Christus Dominus*, 9.
- [18] Discurs a la Cúria romana (21 de desembre 2013); Cf. Pau VI, Homilia pel 80 aniversari (16 octubre 1977): «Sí, Roma he estimat, en contínua inquietud de meditar i comprendre el transcendent secret, incapaç certament de penetrar-lo i viure'l, però apassionat sempre, com encara ho són, de descobrir com i perquè “Crist és Romà” (Cf. Dante, *La Divi-*

na Comèdia, Purgatori, XXXII, 102) [...] la vostra “consciència romana”, tingui d’ella, a l’origen, la nativa ciutadania d’aquesta Urbs plena de presagis, o la permanència de domicili o l’hospitalitat allà gaudida; “consciència romana” que aquí té virtut d’infondre a qui sàpiga respirar-te el sentit de l’humanisme universal» (Insegnamenti di Paolo VI, XV [1977], 1957).

- [19] Sínode de Bisbes, Assemblea General Ordinària XV, Els joves, la fe i el discerniment vocacional, Introducció.
- [20] D’una banda, la unitat que respon al do de l’Esperit, troba la seva expressió natural i carregada de significat en la «unió indefectible amb el Bisbe de Roma» (Benet XVI, Exhort. Ap. Postsin. *Ecclesia in Medio Oriente*, 40). I d’altra banda, estar incorporats en la comunió de tot el Cos de Crist, ens fa conscients d’haver de reforçar la unió i la solidaritat dins dels diversos Sínodes patriarcal, «privilegiant-hi l’acord en qüestions de gran importància per a l’Església, amb vista a una acció col·legial i unitària» (ibíd.).
- [21] Discurs en la trobada amb els Patriarques de les Esglésies Orientals i els Arquebisbes Majors (21 novembre 2013).
- [22] Al costat dels caps i Pares, els Arquebisbes i els Bisbes orientals, en comunió amb el Papa, amb la Cúria i entre ells, tots estem cridats «a buscar sempre la justícia, la pietat, la fe, la caritat, la paciència i la mansuetud» (cf. *1Tm* 6,11); [A adquirir] un estil de vida sobri a imat-

ge de Crist, que es va despullar per enriquir-nos amb la seva pobresa (cf. *2Co* 8,9); ... [a la] transparència en la gestió dels béns i atenció per cada debilitat i necessitat» (Discurs a la trobada amb els Patriarques de les Esglésies orientals catòliques i els Arquebisbes Majors, Sala del Consistori 21 novembre 2013).

- [23] Nosaltres «veiem tants dels nostres germans i germanes cristians de les Esglésies orientals experimentar persecucions dramàtiques i una diàspora cada vegada més inquietant» (Homilia en ocasió del centenari de la Congregació per a les Esglésies orientals i del Pontifici Institut Oriental, Basílica de Santa Maria Major, 12 d’octubre 2017). «En aquestes situacions ningú pot tancar els ulls» (Missatge en el centenari de la fundació del Pontifici Institut Oriental, 12 d’octubre 2017).
- [24] Discurs a la Plenària del Pontifici Consell per a la Promoció de la Unitat dels Cristians (10 novembre 2016).
- [25] Ibíd.
- [26] Discurs als participants en la Conferència Internacional per la pau, Al-Azhar Conference Centre, El Caire (28 abril 2017).
- [27] Ibíd.
- [28] «Es mangelt nur an dir: Ach, könnte nur dein Herz zu einer Krippe werden, Gott würde noch einmal ein Kind auf dieser Erden» (Ed. Paulinas, 1989, pàg. 170 [234-235])

Missatge “Urbi et Orbi” del papa Francesc pel Nadal 2017

Santa Seu, 25-12-2017

Benvolguts germans i germanes, bon Nadal.

Jesús va néixer de Maria Verge a Betlem. No va néixer per voluntat humana, sinó pel do d'amor de Déu Pare, que «va estimar tant el món que va donar el seu Fill únic perquè no es perdi ningú dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).

Aquest esdeveniment es renova avui en l'Església, peregrina en el temps: en la litúrgia de Nadal, la fe del poble cristià reviu el misteri de Déu que ve, que pren la nostra carn mortal, que es fa petit i pobre per a salvar-nos. I això ens omple d'emoció, perquè la tendresa del nostre Pare és immensa.

Els primers que van veure la glòria humil del Salvador, després de Maria i Josep, van ser els pastors de Betlem. Van reconèixer el senyal que els àngels els havien donat i van adorar l'Infant. Aquells homes humils però vigilants són un exemple per als creients de tots els temps, els quals, davant el misteri de Jesús, no s'escandalitzen per la seva pobresa, sinó que, com Maria, confien en la paraula de Déu i contemplen la seva glòria amb mirada senzilla. Davant el misteri del Verb fet carn, els cristians d'arreu confessen, amb les paraules de l'evangelista Joan: «Hem contemplat la seva glòria, glòria que té com a Fill únic del Pare, ple de gràcia i de veritat» (1,14).

Per aquesta raó, mentre el món es veu colpejat per vents de guerra i un model de desenvolupament ja caduc continua provocant degradació humana, social i ambi-

ental, el Nadal ens convida a recordar el senyal de l'Infant i a reconèixer-lo en els rostres dels nens, especialment d'aquells per als quals, com Jesús, «no hi havia lloc per a ells a la sala de l'hostal» (Lc 2,7).

Veiem Jesús en els nens de l'Orient Mitjà, que continuen sofrint per l'augment de les tensions entre israelians i palestins. En aquest dia de festa, invoquem el Senyor demanant la pau per a Jerusalem i per a tota la Terra Santa; preguem perquè entre les parts implicades prevalgui la voluntat de reprendre el diàleg i es pugui finalment aconseguir una solució negociada que permeti la coexistència pacífica de dos Estats dins unes fronteres acordades entre ells i reconegudes a nivell internacional. Que el Senyor sostingui també l'esforç de tots aquells membres de la Comunitat internacional que, moguts per bona voluntat, volen ajudar aquesta terra martiritzada a trobar, malgrat els greus obstacles, l'harmonia, la justícia i la seguretat que anhelen des de fa tant de temps.

Veiem Jesús en els rostres dels nens sirians, marcats encara per la guerra que ha ensangonat aquest país en aquests anys. Que l'estimada Síria pugui finalment tornar a trobar el respecte per la dignitat de cada persona, mitjançant el compromís unànime de reconstruir el teixit social amb independència de l'ètnia o religió. Veiem Jesús en els nens de l'Iraq, que encara continua ferit i dividit per les hostilitats que l'han colpejat en els darrers quinze anys, i en els nens del lemen, on hi ha un conflicte en gran part oblidat, amb greus conseqüències humanitàries per a la població que pateix la fam i la propagació de malalties.

Veiem Jesús en els nens de l'Àfrica, especialment en els qui sofreixen al Sudan

del Sud, a Somàlia, al Burundi, a la República Democràtica del Congo, a la República Centreafricana i a Nigèria.

Veiem Jesús en tots els nens d'aquelles zones del món on la pau i la seguretat es veuen amenaçades pel perill de les tensions i dels nous conflictes. Preguem perquè a la península coreana se superin els antagonismes i augmenti la confiança mútua per al bé de tot el món. Confiem Veneçuela a l'Infant Jesús perquè es pugui reprendre un diàleg serè entre els diferents components socials per al bé de tot l'estimat poble veneçolà. Veiem Jesús en els nens que, amb les seves famílies, sofreixen la violència del conflicte a Ucraïna, i les seves greus repercussions humanitàries, i preguem perquè, com més aviat millor, el Senyor concedeixi la pau a aquest estimat país.

Veiem Jesús en els nens els pares dels quals no tenen feina i amb gran esforç intenten oferir als seus fills un futur segur i pacífic. I en aquells la infància dels quals va ser robada, obligats a treballar des de ben joves o allistats com a soldats mercenaris sense escrúpols.

Veiem Jesús en molts nens obligats a abandonar els seus països, a viatjar sols en condicions inhumanes, sent presa fàcil per als traficants de persones. En els seus ulls veiem el drama de molts emigrants forçosos que arrisquen fins i tot les vides per a emprendre viatges esgotadors que sovint acaben en tragèdia. Veig Jesús en els nens que he trobat durant el meu darrer viatge a Myanmar i Bangladesh, i espero que la comunitat internacional no deixi de treballar perquè es tuteli de manera adequada la dignitat de les minories que habiten la Regió. Jesús coneix bé el dolor de no ser acollit i la dificultat de no tenir un lloc on reposar el cap. Que els nostres

cors no estiguin tancats com les cases de Betlem.

Benvolguts germans i germanes,

També a nosaltres se'ns ha donat un senyal de Nadal: «Un infant faixat amb bolquers» (Lc 2,12). Com la Mare de Déu i sant Josep, i els pastors de Betlem, acollim en l'infant Jesús l'amor de Déu fet home per nosaltres, i esforcem-nos, amb la seva gràcia, per a fer que el nostre món sigui més humà, més digne dels nens d'avui i de demà.

A vosaltres, estimats germans i germanes, arribats a aquesta plaça d'arreu del món, i als qui us uniu des de diferents països per mitjà de la ràdio, la televisió i altres mitjans de comunicació, us adreço la meva felicitació cordial.

Que el naixement de Crist Salvador renovi els cors, susciti el desig de construir un futur més frater i solidari, i porti a tots alegria i esperança. Bon Nadal.

Francesc, papa

Bisbat de Sant Feliu de Llobregat.
C/ Armenteres 35
08980 Sant Feliu de Llobregat
Tel. 93 632 76 30 - Fax 93 632 76 31
butlleti@bisbatsantfeliu.cat
www.bisbatsantfeliu.cat